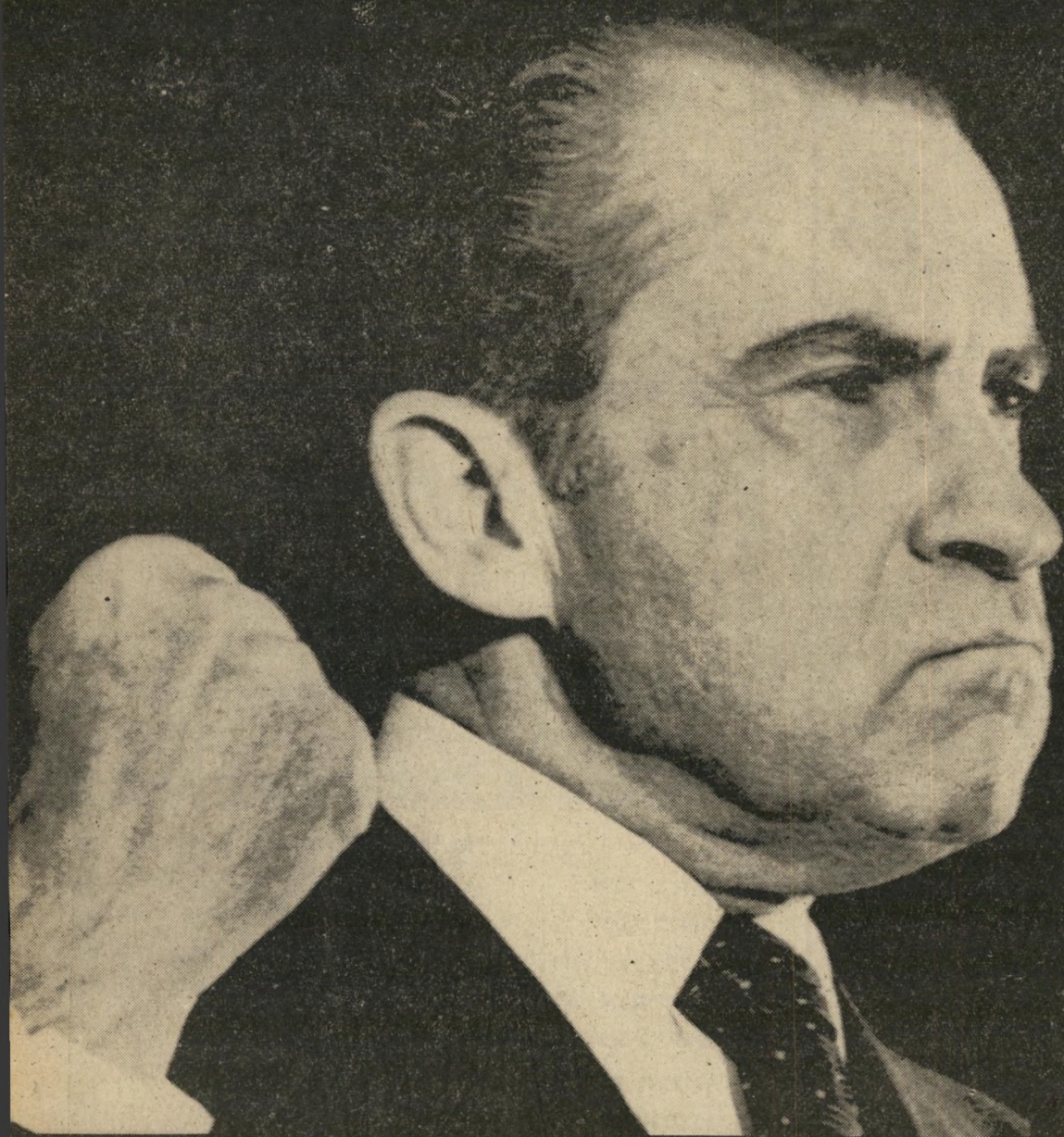


העולם הזה



תוד

כמה שבועות

עלולה

וואשינגטון

"לסגור את הברז"

ניכסון

מאיים

על גולדה



תוך שתי דקות עיניך יפות יותר בעזרת הלנה רובינשטיין

דקה אחת למריחת אי לינר

AUTOMATIC MINUTE EYELINER הוא גליל מהודר המכיל יחדיו אי-לינר נוזלי ומכחול למריחתו. כל שעליך לעשות הוא למשוך את המכחול החוצה ועליו כבר משוחה כמות אי-לינר הדרושה ליצור קו עדין וקטיפתי ללא גבשושיות. דקה אחת — ועיניך מעוטרות להפליא.



דקה אחת להנחת ריסי אילומיניישן

ריסי אילומיניישן מוגשים לך יחד עם מצמד ריסים מיוחד בעזרתו ניתן להדביקם בקלות מירבית. הריסים נראים טבעיים להפליא. הם חתוכים למידה, מעוצבים לפי קו העין, מעוגלים תמיד, עמידים בפני מים, קלילים, והדבק המוגש יחד אתם הוא חזק, אנטי-אלרגי ועמיד במיוחד. ריסי אילומיניישן לעפע-פיים העליונים ב-6 דגמים שונים ועכשיו גם ריסי תחתונים. דקה אחת — וריסים נהדרים מצלים על עיניך הקוסמות.



Illumination Eye Make Up Helena Rubinstein

יעוץ קוסמטי ניתן חינם במרכז ההדרכה של הלנה רובינשטיין, שדרות קק"ל 94, תל-אביב. בימים ב' ו-ד' בין השעות 3.30—6.00 אחה"צ. וכן ניתן לקבל יעוץ טלפוני בכל יום שלישי בשבוע בין השעות 6—3 אחה"צ. חייגי (03)231641, שרות יופי-פון של הלנה רובינשטיין לשרותך.



הצעות כאדאת, יארינג ומשרד-החוזק הי-אמריקאי.

יעקב חזן פתח ויכוח זה בהצהרה רה גלויה, בעיתון "השבוע" של ה-קיבוץ הארצי, כי מ"מ הראשונה עם מאיר יערי, מצדדת בסיוע גלוי של רמת הגולן, ירושלים ורצועת-עזה. חזן גם מאשר כי מ"מ הסכימה להשתתף בפעולות ההתיישבות של "יתר השטחים".

לעומת חזן ויערי מתארגנת אופוזיציה גלויה שליושה מחבריה, הברי מוכיחות מ"מ, אריה יפה מי קיבוץ יקום, שרגא וייסקופף מעין-דור ונחום שור מי כפר-מנחם, חתמו ביחד על מכתב גלוי בעיתון השבוע בו מתפרסמים גם שני מכתבים נוספים של ארבעה חברים מקיבוץ עין-החורש וחבר מקיבוץ מעברות. כל המכתבים תוקפים את תמיכת המנהיגת "ההיסטורית" של מ"מ בסיועיהם.

הראל מתנגד להצטרפות

ע"מ לקואליציה

בתל-אביב

ראש שירותי הביטחון לשעבר, ח"כ איסר הראל, מתנגד בתקיפות להצטרפותה של ע"מ לקואליציה ה-עירונית בתל-אביב.

יש שתי גרסאות לגבי מהלך הדברים:

● גרסה א', הנפוצה בירושלים רשמית: אחרי שהמצרים נתנו את תשובתם הרשמית ליארינג, ביקשה גולדה לבטל את הראיון הראשון ולמסור ראיון חדש, מתוך הרבה יותר.

● גרסה ב', של העיתונאים הזרים: כשי-נתקבל הראיון הראשון במערכת ניוזוויק, החליטה ה-מערכת שאיננו ראוי לדפוס, מפני שהוא מורכב כולו ממליצות נדושות. גולדה נעלבה, אך החליטה לתת ראיון שני, מעניין יותר.

מי גילה

את הסוד לבגין?

מנהיג גח"ל מנחם בגין הדהים את ועידת בריסל כאשר גילה לציריה על פגישה סודית שנערכה בין שגריר ברית-המועצות בחשינגטון, אנטולי דוברינין, לבין נשיא הקונגרס הציוני היהודי, נחום גולדמן. בי-אותה פגישה, לדברי בגין, הציע גולדמן שברית-המועצות תפרסם הודעה בה תתחייב להתיר יציאת יהודים לישראל אם יושג הסכם במזרח התיכון.

למרות הסערה שהתעוררה באולם ההעידה עקב גילוי זה, סירב בגין לגלות את מקור הידיעה, וטען "אם הדעו מי סיפר לי את זה, תתעלפו".

את הידיעה על השיחה בין גולדמן ל-דוברינין מסרה לבגין ראשיה-הממשלה גול-דה מאיר.

יש הסכם

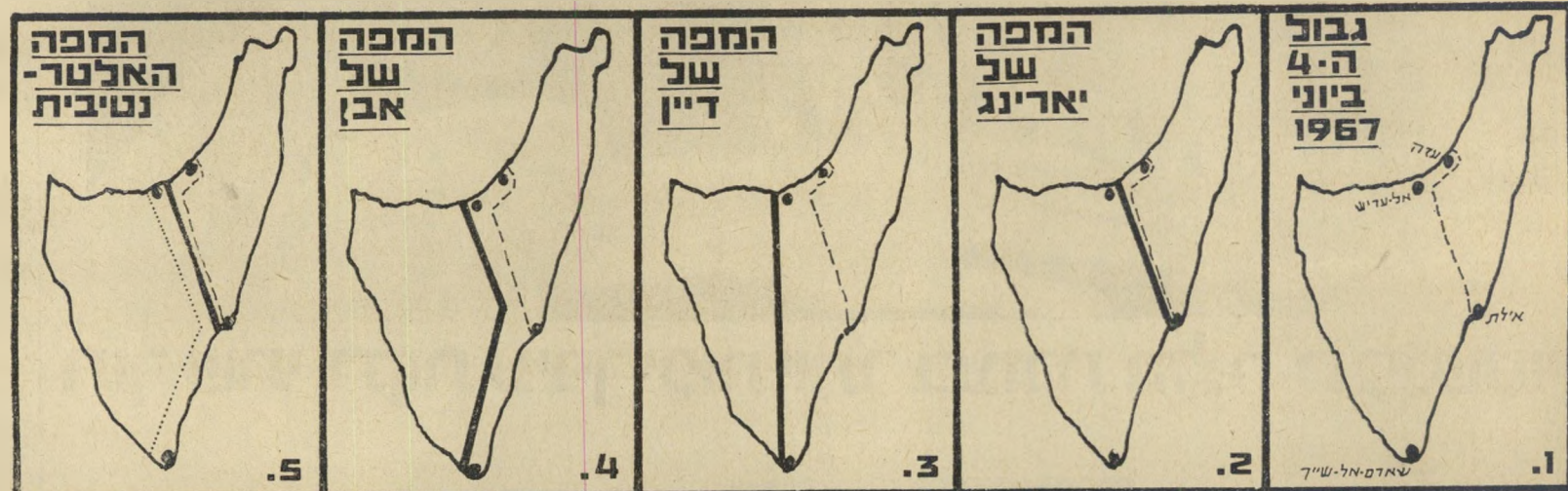
על ירושלים

אל תאמין ליריעה שפורסמה בשבועון "טיים", ושהודלפה על-ידי חסידי יגאל אלון, כאילו יש כבר הסכם עם המלך חוסיין ברית "תוכנית אלון".

אין שחר לסברה, כאילו חוסיין התחייב של אלון: רצועת הקיבוצים לאורך הירדן.

לעומת זאת נכון שיש הסכם גולמי על גורל ירושלים, והוא: העיר תישאר מאו-

חמש המפות מתחת לשולחן הממשלה



שומרת על "רצף טריטוריאלי" לשארם-אל-שייך, וגם על אל-ערש, ומוותרת על השאר. אין סיכוי שהאמרי-קאים או המצרים יקבלו אותה, אך לדעת אבן-אלון כדאי לצמצם את הסיכסוך הצפוי עם אר"ב על-ידי מפה מינימלית ככל האפשר.

(5) רעיון המבצבץ בכמה חוגים — להסכים לגבול הבינלאומי נוסח רוג'רס-יארינג כגבול הריבונות, אך לקבוע "גבול ביטחוני" שונה — שטח שיוחזק מבחינה צבאית על-ידי ישראל, ומבחינה פוליטית על-ידי מצ-רים, למשך תקופה קבועה מראש של כמה שנים.

(1) מפת ה-4 ביוני, ששום שר אינו דוגל בה.

(2) מפת רוג'רס ויארינג — חזרה לגבול הבינלאומי שהיה קיים בין א"י ומצריים לפני 1948. במיקרה זה, לא תצורף עזה לישראל, אלא תעבור לירדן או למדינה פלסטינית.

(3) המפה של דיין, הנתמכת על-ידי הניצים בממ-לה, ושגם גולדה נוטה אליה. ברור שהאמריקאים לא יקבלו מפה זו — אך דיין סבור שכדאי להתעקש עליה, מכיוון "שגם את המפה של אבן הם לא יקבלו".

(4) המפה של אבן, שיגאל אלון תומך בה. היא

הממשלה לא ציירה מפות — אבל לא היה כמעט אדם בירושלים שלא צייר השבוע מפות. רק שר אחד העז להעלות בממשלה רשמית את הדרישה להגיש מפה רשמית — וגם הוא הכחיש את עצמו מייד. היה זה שר-הקליטה נתן פלד, שפעל לפי בקשה של אבא אבן. גולדה סירבה לקבל את הצעתו — אבל שרים אחרים שמו לב לעובדה רבת-המשמעות שהפעם לא התפרצה גולדה בהתרגשות, אלא השיבה בצורה עניינית. הכל ראו בכך סימן שאכן מתקרבים לציור מפה בדרום. להלן המפות:

הראל מתכוון לקיים בירור נוקב בנושא זה, לאחר שתסתיים תקופת החלמתו בעוד כמה ימים. קרוב לוודאי שיעלה בידי הראל לסכל את ההצטרפות.

קצין בכיר

מנכ"ל משרד-החוזק

קצין בכיר של צה"ל הוא אחד המועמדים בעלי הסיכוי לרשת את מקומו של מנכ"ל משרד-החוזק גדעון רפאל, בעוד כמה שבועות.

ויכוח פנימי במפ"ם

סביב עמדת הממשלה

הוויכוח הפנימי במפ"ם שחיציו הוקהו מעט לאחרונה, עתיד להתחדש ביתר שאת בימים הקרובים סביב עמדת הממשלה ל-

חדת ובישראל; הריהובית יחזור לירדן, יחד עם פרודור אליו; הערכים בשכונות שיישארו בישראל יישארו אזרחים ירד-ניים, ותהיה להם עירייה ערבית נפרדת.

האם העליב

"ניוזוויק"

את גולדה?

גורל הראיון שנתנה גולדה מאיר לשגר-עון האמריקאי "ניוזוויק", בעיקבות הראיון ההיסטורי שנתן נשיא מצריים לאותו שגר-עון, מעורר נחשושים רבים בירושלים. כתב השבועון ריאיון את גולדה, שלח את הראיון למערכת שלו — אך הוא לא פורסם. לאחר מכן ריאיון האיש את גולדה שנית, והפעם פורסם הראיון.

משה דיין רכש

דירה בירושלים

שר-הביטחון משה דיין מתעתד להעביר את מקום מגוריו הקבוע לירושלים. בניגוד לסגן ראש-הממשלה יגאל אלון, שבנה את ביתו בתוך חומות העיר העתיקה, רכש דיין דירת פאר במקום המשקיף על פני העיר העתיקה כולה.

דירתו של דיין נמצאת בבית החולף וי-מוקם במצפה אביוטור, דרומית להר-ציון, מקום ממנו נשקף נוף נפלא אל כפר השיר-לוח ואל ים המלח. הדירה תהיה מוכנה רק בעוד כשנה.

מכתבים

השקפת העולם

של חברי הליגה

כבר נאמר: "משנאיך ממך יצאו". אלה הם חברי הליגה להגנה יהודית, ש' תחילת פעולתם היתה יפה: שמירה על יהודי ארה"ב מ"הפנתרים" והפורטוריקנים, אך חבל שהם הגיעו להשקפת עולם שה' תנ"ך מעורר אלימות, שהעולים מרגלים, שאנשי השמאל בוגדים ושכל חיילי צה"ל חייבים להיות דתיים. חושבני שאת "מלחמת האזרחים" יגרמו הם ולא "הפנתרים השחורים" מירושלים. בני ציטריק, תל-אביב

המצוי

והרצוי

למה להשתדל לראות הכל ואת מיד אצל הצד השני — דרך משקפים שליליים? למה למהר ולסתור מראש בפסקנות כל נסיון גישוש — לפני שנבדק ונבחן? למה למהר ולקבוע מראש בפסקנות ש' "זו מזימה מצרית למשוך את ישראל אל התחלת הנסיגה המלאה"? הלא סביר יותר לחשוב שההיפך הגמור הוא הנכון: שיש כאן נסיון מוסתר לויתור מצד מצריים על תביעתה המכסימליסטית (לנסיגה מלאה) ולהסתפקות למעשה בשיח



זמיר

רור התעלה — לא משום שהיא זנחה את שאיפותיה התאורטיות לגבינה, ולא משום שהיא, כאילו, חזרה בתשובה והחלה ל' אוהב אותנו — אלא משום שמאזן הכוחות הריאלי מאלץ אותה לנסות להשיג את ה' מצוי האפשרי עבורה, במקום לחתור ב' אופן עקר לרצוי הבלתיאפשרי עבורה. שלום זמיר, כפר-אמרים

תעקרו לו

את זה!

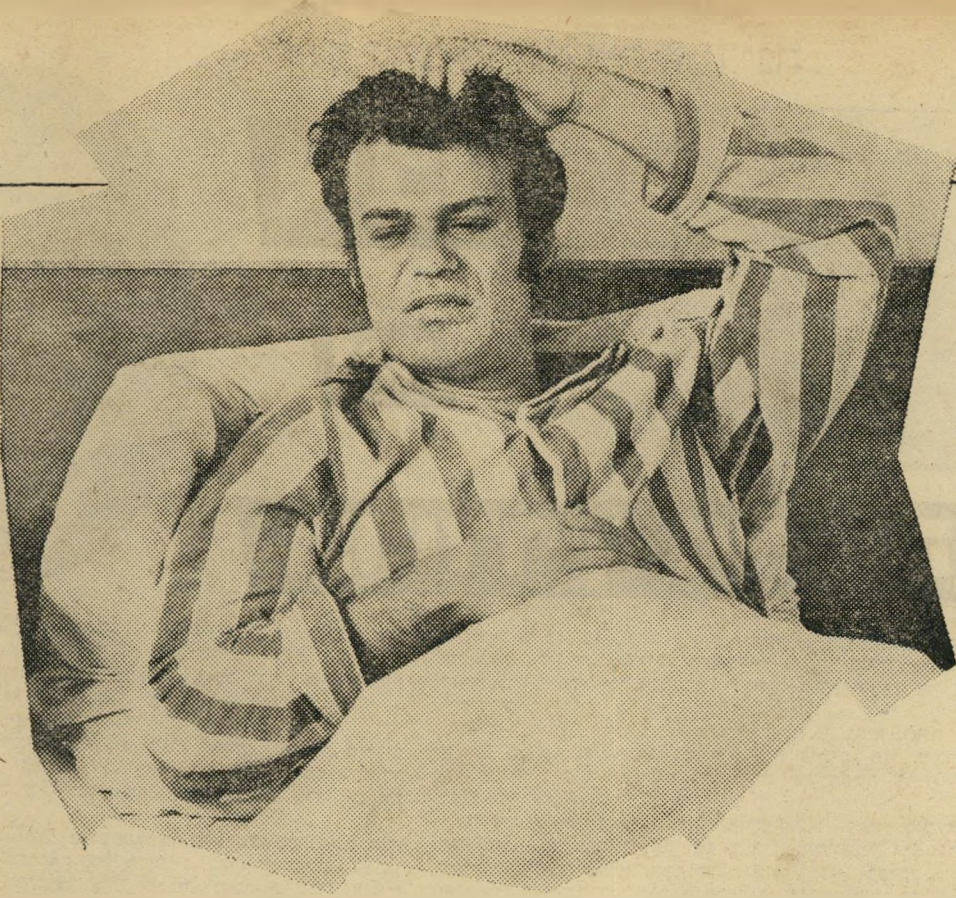
על ישראל להבהיר למצריים כי דרך ה' שלום היא הדרך היחידה שתצלח, לכן, ב' מיקרה של נאומי מלחמה מצד אל-סאדאת לאלופיו, יש לומר: לעקור לו את זה! או, על-פי הביטוי ה' עברי הכשר — קעקעו את ביצתו! הוציאו להם את הרוח מהבלונים! אבל בצורה אל' גנטית... אולם על הצעותיו לשלום יש לומר: נתפוס את זה בשתי ידיים!!

תלמידה שאיכפת לה, תל-אביב

התלמידים, המחנכים

ומכונות המשחקים

יחד עם הסתייגות והבוטקים ושאר ה' דברים החשובים שעוד לא היו אצלנו לפני כמה שנים, הגיעו מאירופה מכונות המש' חקים. אלו הן מכונות חשמליות שתמורת 25 אגורות מרשות לך לשחק בהן דקה או שתיים לכל היותר. זהו ביובו כסף מוחלט ואין פלא ש' בעיני הנהלת בית-הספר התיכון ב'אליק בחיפה לא מצא-חן שתלמידה יוצאים ב' הפסקות לשחק בבית ההימורים הזה, ה' נמצא בקירבת המקום. מה עשו מורי ישראל? יצאו מהנהגה ששינוע היא עבודה קשה מדי (שעבורה גם לא משלמים), והחליטו שהכוח היא השיטה נגד צעירי ישראל. פשוט אסרו על התלמידים להיכנס בהפס' קות לבית ההימורים, זה שיבובו שם את (המשך בעמוד 6)



מה מטריד אותך, מר ישראל? הרי הרגע בו אתה מתעורר בבוקר חייב להיות רגע של אושר וצפיות.

כי בתכנית "יתרון לכל" אתה נהנה מהטבות מירביות: ריבית גבוהה פטורה ממס, ברירת הצמדה להבטחת ערך כסף, מענק מיוחד אם תחסוך עבור ילדיך, וסכום נוסף שתוכל לקבל כהלואה מהבנק ב- תנאים נוחים.

תכנית "יתרון לכל" תעזור לך להשיג כל מטרה: דיור, השכלה גבוהה, פיתוח העסק, רכישת רכב וכו'.

הרשם היום לתכנית "יתרון לכל" ומחר תתעורר עם הרגשה טובה, מלא מרץ ואופטימיות.

בריאותך איתנה — בלי עין הרע. אתה מתפרנס בכבוד ולילדיך לא חסר דבר.

אם כן, מדוע אתה מודאג? אולי מרגיש אתה שאתה יכול לעשות יותר כדי להבטיח את בטחונה הכלכלי של המשפחה בעתיד לבוא.

יש לנו הצעה בשבילך.

חסוך מדי חודש מ-25 עד 150 ל"י לפי יכולתך בתכנית "יתרון לכל" של בנק דיסקונט. תוך תקופה לא ארוכה יעמוד לרשותך סכום כסף רציני.

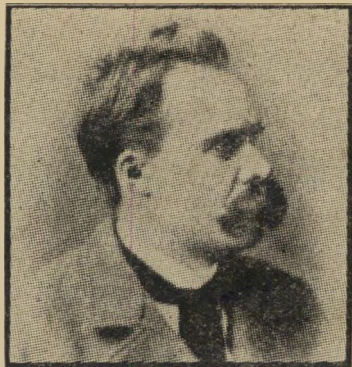
בנק דיסקונט הלא רק בנק-הלא כדאי יודע

חדיש בארץ — לגברים.

גם לגברות, שיטה חדישה חש' מלית להורדת שער לצמיתות בהנהלת גב' אילנה, אלקטרו-ליסטית מדופלמת מניו-יורק. מרכז תל-אביב, רק לפי הזמנה טלפונים: 55856, תל-אביב, ב' שעות 11.00—15.00.

למקלט הטלוויזיה I.T.T. "שאוב לורנץ" יש רק חסרון אחד: הוא קצת יותר יקר אבל שווה, כי איכות נשאת איכות!

עוד קרב מרתק של המדינה:



אבו

נגד

פרידריך ניצשה



אם אין ברירה, יש רק אפשרות אחת.
כך שיש לומר: "שתי אפשרויות יעמדו
אז בפני הממשלה..."
נא לזכור: ברירה: Choice; אפשרות:
Possibility.
(2) "באותו רגע חול שלום כהן מלהח"ו
זיק במניות... ומלהשתייך..." (ה)
עולם הזה 1747.
האות מ' מיותרת כאן בהחלט.
צ"ל: "חלל להחזיק", "חלל להשתייך".
המ' השתרבה כאן כנראה מהאנגלית או
משפה אחרת.

יצחק בן-אורי, נתניה

העלייה דרך

"שרה רב"

ידוע לנו, כי שר-התחבורה שמעון פרס
— שואף לבניין הארץ והרחבתה, אך כאן
יש להפנות את תשומת ליבו לעובדה, כי
"בנייה" איננה יכולה להתבצע על "ההרס",
ובמקרה של קיום שדה זה על מגרשי
אנשים פרטיים, שהם רכושם הבלעדי, ייצא
שכרו בהפסד.

ועתה נסביר: בעלי המגרשים בעבר ל-
ירקון, ולקה 1, גוש 6896 (תכנית 2) מת-
קשים לגשת לחלוקה, מפני שגובה המ-
עלייה שדה זה אדמתם, דבר שמעמיד או-
תם בפני עובדה, כי חסרה אדמה לחלו-
קה והם יצאו מפסידים. "ילקחנא בחשבון,
כי רבים מבעלי המגרשים הם יושבי-חוף,
אשר קנו את אדמתם בכסף רב, כדי להשת-
קע בארץ. עלינו להזהיר את השר, ש-
מאז תפיסת אדמתם עלייה שדה זה תחבל, חל-
לה, בעלייה, ביחוד מארצות הרווחה, ובי-
נוסף על-כך תשמיץ את שם ישראל השמצה
כבדה ומפסידה.

אם השר הנכבד יהודי ישר הוא, נאמן
לארצו ולעמו (ובוודאי כזה הוא), עליו
להעביר מיד את שדה זה למקום אחר
בארץ, ובכך לא יהיה צורך לנשל אזרחים
מעל אדמתם ולחבל בציפורנישם, שהיא
"העלייה".

ד"ר מרים רייטריצדק, רמת-גן

השורק

והגמרה

חודה לכם על הקטע שכתבתם אודותי
(העולם הזה 1747).
אך ברצוני לחקן
אידיק:

אמנם עסקתי פעם
בתיקון אופנועים,
אבל הפסקתי מק-
צוע זה ועתה אני
עוסק בהופעות יחיד
באופן מקצועי בי-
שירקה אמנותית
מלווה עלייה ניגון
מוסיקה קלאסית בי-
גטרסה. בנוסף לה-
אני גם מורה לגיט-
רה.



רין

אברהם רון, תל-אביב

טעות

לעולם צודקת

"סמפוזיון על תפקיד העיתונות בהשתת-
פות שמואל שניצל...". (הארץ, 21.2.71).

ניסוח

מטעה

בהעולם הזה (1740) פורסם כי בעיקבות
גניבת אוסף התקליטים של הכתב המדיני
של קול ישראל, רפי אונגר, נפל החשד על
אחת מדידותיו.

האמת היא כי ידידה זו פנתה לאונגר
והציעה את עזרתה בחקירה ומסרה עדות
— על פי בקשתה — במשטרה.

העולם הזה מצטער על אי-הנעימות ש-
נגרמה לרפי אונגר בעיקבות הניסוח ה-
מטעה.

קוראים השוחחים מכתבים
מתבקשים לנסח אותם בקצרה.
עריפות תינתן למצוינים תמרי
נות למכתביהם.

האנושי לדרגה של "אדם עליון". לדעתו, מפרע, "מוסר הרחמים"
של הות היהודית-הנוצרית להתפתחות זו. כי בגללה, תחת לצעוד
קדימה, אל אידאל של אדם חזק, מסתכל האדם אחורה, אל החלשים
והעלובים.

רבים לא ירדו לעומקה של השקפת-עולם זו, והיא נוצלה לא פעם
עלידי נאצים, פאשיסטים ובעלי תורות דומות, תוך סילוף גמור
של דבריו וכוחו. זה קרה עוד בחייו של ניצשה עצמו — והוא
סבל מכך לא מעט.

כך כתב ניצשה לאחותו, בתגובה ל-1887: "עשית שוב את אחת
השטיות שלך. התחברותך עם מנהיג אנטי-שמי היא זרה לכל
דרך-חיי, והדבר ממלא אותי שוב ושוב ברוגז ובעצב... בשבילי
זה עניין של כבוד להיות לגמרי נקי וחד-משמעי ביחס לאנטי-
שמיות. אני מתנגד לה (הדרגה במקור), כשם שאני מתנגד לה
בכתבי.

"לאחרונה אני נרדף עלידי מכתביהם של עלונים אנטי-שמיים.
גועל-הנפש שאני חש כלפי מפלגה זו, שהיתה רוצה לנצל את שמי,
הוא חזק ככל שהוא יכול להיות, אבל האוהדים של מפלגה בלתי-
נעימה זו חושבים שאני צריך להשתייך אליהם... השימוש בשמו
של זאראטוסטרה (הנביא שבשמו ביקר ניצשה את תורתו) בעלונים
אנטי-שמיים גרם לי כמה פעמים כימעת לחלות..."

אין זו המובאה היחידה שאפשר להביאה מכתבי ניצשה, כדי
להוכיח את יחסו השלילי המוחלט לשינאת-היהודים. עם ידידו
לשעבר, המלחין האנטי-שמי ריכארד ואגנר, רב גם על רקע זה.

פולני לא גרמני

באחד מכתביו הסביר ניצשה איך נחקו היהודים לעיסוקים
בזווים, אך דחה בתוקף את הדעה שהיהודים "ראויים לבזוי".
לחיפך, לדבריו, יש ליהודים בהיסטוריה שלהם, "מכרה של כוח-סבל
קר ועמקה איתנה במצבים נוראיים".

ניצשה שיבח את מינהגיה-הנשואין של היהודים, ואת יחסי-הכבוד
של היהודי לאביו ולילדיו, וטוען שבכך עולים היהודים על כל
האירופים. הוא בו לגרמנים, וטען שהוא עצמו ממוצא פולני. כל
עמי אירופה נראו לו פרימיטיביים בהשוואה ליהודים.
לבסוף ניבא: "יבוא שוב היום השביעי, שבו יתברך האל היהודי
העתיק בעצמו ובבריתו ובעמו הנבחר — וכולנו, כולנו רוצים
להתברך עימו!"

נראה כי כל זה נעלם מעיניו של אבא אבן, כאשר נחפו לכתוב
את הפסוק על הפילוסוף הגרמני. התלוצץ השבוע אחד מפקידיו,
כשנודע הדבר במסדרונות המשרד: "מה יש? יכול להיות שאבן לא
הבין את ניצשה. אבל מי אומר שניצשה הבין את אבן?"

(ב) הקבוצה המוקמת כעת בירושלים
מאיימת באלימות נגד אירגוני השמאל. אפי-
שר להזכיר כאן את זאב ז'בוטינסקי, אשר
שמו לפי השערתי נישא על שפתי רוב
מקימי האירגון; על נאום שנשא ז'בוטינסקי
קי צוינה בכתב ידו ההערה הבאה (ליד
חלק מהנאום): "במקום זה צריך להגביר
את הקול כי אני לא צודק". כנראה ש-
מקימי האירגון הם בעלי כוח גופני בלתי-
רגיל, אך אם הם רואים את הפיתרון לי-
חיכוחים פוליטיים בכוח, אפשר להבין ש-
בזמן חלוקת השכל היו עוסקים בפיתרון
כמה בעיות קלות...

(ג) ואם בכל זאת הם עומדים על שלהם,
אז מדוע לא בנוחיות? אפשר לארגן ערב
התגוששות בינם לבין ה"בוגדים" עם אמ-
נים, כיבוד, ובסה"כ ערב נעים!

עידן אגמון, תל-אביב

מכות לשון

מזל, "הידעון"

האם זו היא דמוקרטיה? אדם שאינו
יכול להביע את דעתו בצורה הנראית לו?
זהו סילוף מחפיר של הדמוקרטיה.
השוטרים שלנו צריכים לקבל ציון מעולה
בחיקוי השיטה הסובייטית לזיכוי. יבושו
ויכלמו!
הגעת למסקנה שעלי למוד להתגונן

מיכתב מוזר ביותר יצא לפני שלושה חודשים ממשרד-החץ
בירושלים. חתם עליו שגריר — מכס מרדכי נורוק. אולם הוא
לא נגע ליחסים המדיניים בין ישראל ומעצמה זרה, אלא ליחסים
הפרטיים בין השר אבא אבן ובין אדם שמת לפני 70 שנה —
הפילוסוף הגרמני פרידריך ניצשה.

הריב בין השר החי והפילוסוף המת מתחיל ללבוש מימדים
בינלאומיים. גרם לכך אמריקאי ממוצא בריטי, נוצרי המתגאה בכך
ש"יש לי ידידים יהודיים וערביים, ואני אוהב גם את אלה וגם את
אלה".

סטאנפורד קארלייל, הגר בלוס-אנג'לס, קרא את ספרו של אבא
אבן, שחי, שהופיע בהוצאת-ענק מפוארת בארצות-הברית. בעמוד
285 נחקל במישפט שהוציא אותו מכליו. נאמר בו כי "אנשים
כמו... פרידריך ניצשה עזרו להם את האחרים בבזוי היהודים".

רחוב ניצשה, ירושלים

האמריקאי הזועם כתב מייד מיכתב לכתב-העת האמריקאי
היהודי קומנטרי (שלא פירסם אותו). עם העתק לאבא אבן
עצמו. במכתבו הביא אסמכתות לכך שניצשה לא היה מעולם אנטי-
שמי, אלא להיפך: גינה את האנטי-שמיות בצורה החריפה ביותר.
בסוף דבריו דרש סטאנפורד כי אבא אבן ידאג לכך שייקרא
רחוב בירושלים על שם ניצשה.

אבן לא השיב למיכתב בעצמו, אולי מפני שעמד על קרקע רעועה.
תחת זאת ענה השגריר נורוק, על "יירה-מיכתבים הרשמי של משרד-
החץ, בצינו כי אבן עוסק בעצרת האו"ם בניו-יורק. השגריר בן
ה'78* הביטח לאמריקאי כי דבריו נבדקו בקפדנות, בהתייעצות
עם "מומחה גדול" אלמוני באוניברסיטה העברית.

המסקנה היתה הפעם זהירה מאוד: שהיה לניצשה, "יחס אמבי-
וואלנטי" (דו-ערכי) לגבי "היהודים והיהדות", וכי "לא נמצאה סיבה
לקבוע שמה שנאמר בספר הוא בלתי-הוגן או בלתי-מדויק בצורה
המעוררת סלידה".

סיכום השגריר: "חוששני שעלי לאכזב אותך בעניין קריאת
רחוב בירושלים על שם ניצשה. יש ספק רב אם הצעה מסוג
זה היתה זוכה בתמיכת הציבור".

גועל-נפש לאנטי-שמים

מה אמר ניצשה באמת על היהודים? האם מצדיקים דבריו
את אבא אבן או את קארלייל?

ידוע שניצשה טיפח השקפת-עולם, שבאה להעלות את הגוץ

* המכתב במשרד-החץ כיועץ לענייני פירסומים.

מכתבים

(המשך מעמוד 5)

כספם אחרי השעורים לא מעניין את מחנכי
ישראל.

מה דעתכם — המגיעה להם התוספת כי-
משכורת?

מייכא שאור, חיפה

איפה הם היו

כשהילדן את השכל?

ברצוני להתייחס לידיעה אשר הופיעה
בכמה עיתונים יומיים בשבוע האחרון ה-
נושאת את הכותרת "קבוצה אנטי-שמאלנית
מתארגנת בירושלים".

(א) הכרזו אשר הופץ על מה שקרה בי-
עזה לא הוצא ע"י ש"ח (על מצפן לא
ידוע לי). ש"ח יצא בהפגנה התובעת חקר
רת העניין כמחירות המיזבית הרמטכ"ל
רב-אלוף חיים בר-לב עשה את הפעולה ה-
אפקטיבית ביותר. הוא לא החל להכחיש,
להשמיץ, להסית, וכי' וכי'. הוא פשוט מר-
נה קצין חוקר. נמצאו כמה אשמים אשר
נענשו. כך שלא היו אלה עלילות שוא
לפי טענת רבים (שר המשטרה מפכ"ל ה-
משטרה ומי לא...).



ג'קלין אונאסיס (41), אשתו של המיליונר בעל האוניות וחברת התעופה, "אולימפיק" אריסטוטל אונאסיס, חושבת שהיא אשה ענייה. זה על כל פנים מה שסיפרה לידידה, עת טיילו בניו-יורק וראו בחנות ספרים את הרבי-מכר על נישואיה השניים של ג'קלין, "ירח דבש ב-20 מיליון דולר", "הכל שקר! אין לי בכלל כסף", אמרה ג'קלין. "כש-התחתנתי עם ארי, לא קיבלתי את החכנסות מהאוצר של קנדי. לא עשיתי שום הסכם כלכלי לפני הנישואין. אני יודעת שזה מנהג יווני עתיק, אבל לא הסכמתי לכך. לא רציתי למכור את עצמי. חוץ מרכושי האישי יש לי רק 5200 דולר בבנק". כאשר שאלה הידידה אל ג'קלין ממה היא חיה, השיבה ג'קי: "פשוט מאוד, כשאני קונה, אני שולחת את כל החשבונות ל"אולימפיק".

"אז בוא תוך 10 דקות לתחנה. אני רוצה להשמיע את השירים מייד אחרי החדשות", ביקש טימור. צביקה מיהר לקול ישר אל. אחרי השידור הוא פגש את **עמוס אטינגר** וסיפר לו על גילגולו של סרט ה"הקלטה". טוב, אז אני רוצה גם להשמיע את השירים בתוכ-נית הלילה", אמר אטינגר. "אבל אני צריך לשלוח את הסרט ל-טלוויזיה בירושלים", השיב לו צביקה פיק. "תבקש מהם לשלוח בחזרה את הסרט לכמה שעות לתל-אביב. אחרי ה"הקלטה" נתיחזר וסיים בכך את מחול השדים סביב סרט ההקלטה.

בפתחת החגיגת של ה"אגף האקסלוסיבי החדש של מסעדת ציון בכרם התימנים, נוכח גם **בני כהן**, איש ה"קולנוע הישראלי החדש בפא-ריס", שהגיע לארץ כדי לצלם סדרת סרטים לטלוויזיה הצרפ-תית, וכולל סרט על בעיית עישון הסמים בישראל. רק נכ-נס בני למסעדה הוא הצית סיגריה ז'יסאן צרפתית ועישן אותה בעזרת פיה. ראה אותו **יצחק ("הקטן") ג'יבלי**, אחד מגיבורי הצנחנים בעבר, והפ-ליט לעברו: "ממזר, גם אתה התחלת לעשן חשיש?" לא הס-פיק ג'יבלי לסיים את המשפט וצער תמיר ניגש אל בני כהן, נטל את הסיגריה מפיו. "מה אתה עושה?" נזעק בני כהן. אז הציג האיש, שהיה לבוש אזרחי, תעודה של קצין משט-רה. הוא נטל את הסיגריה, ריחרח בה, החזירה לכהן ו-אמר: "זה בסדר, אתה יכול להמשיך לעשן!"

באותה מסיבת פתיחה חגיגית של מסעדת ציון, היה אורח הכבוד. אלוף פיקוד ה"מרכון **רהבעם** ("גאנדי") זא-בי. אחרי שאלו ושתה, הסתיים כמעט ביקורו של גאנדי ב"שערורייה" אשתו לא הצליחה למצוא את המעיל שפשטה ב"היכנסה למקום. היא הקימה ב"מקום שערורייה כשהיא צו-קת בקול: "המעיל שלי!" ה"מעיל שלי!" היא נרגעה רק אחרי שמעלה נמצא בתום חי-פושים קדחתניים.

השמיע אותו בכמה תוכניות רדיו וטלוויזיה? בפני זמר-שיער **צביקה פיק** ואשת יחסי הציבור שלו, עמדה ה"שבוע שאלה זו. צביקה הכין שני שירים לתקליט החדש ש-לו וקיבל מחברת התקליטים סרט אחד עליו מוקלטים ה"שירים. בתחילת השבוע השמיע עו את השירים בתוכנית חמים וטעים של גלי צה"ל. למחרת השמיעו את השירים בתוכנית מועדון עשרה פלוס של קול ישראל. מגיש התוכנית **אלי ישראלי** ביקש שישאירו לו את הסרט כדי שיוכל להשמיע עו גם בתוכנית מעל המכש. השאירו לו, אבל בתנאי ש"יחזיר למחרת היום כי צריכים לשלוח את הסרט ליוסי צמח ויגאל גורן הרוצים לשלב בתוכנית במקצב ה"70. למחרת ניגש צביקה לביתו של אלי ישראלי כדי לקחת את הסרט. אלי לא היה בבית אך הוריו הסכימו למסור את הסרט. טילפ-נו לקול ישראל כדי להודיע במיקרה את השפופרת עורך ר"מגיש במיקצב יוצר **כשרה טימור**. סיפרו לו בשביל מה טילפנו. "מה, הסרט אצלך?" שאל טימור את צביקה. "כן."



קורד יורגנס בילה חופשה בעיר נאסאו שבאיי בהמה תו, שהבטיחה לחזור מהחופשה, "בלי אף סימן של חוסר שמש."

דן רביב וצוות הטלוויזיה לא אמרו נואש. הם נכנסו למטוס בו היה רביב צריך להמריא ו"הכינו את ציוד הצילום. כש-רביב הגיע למטוס, הדליקו את אורות הצילום והחלו לצלם. כ"שרביב ראה זאת, חידך ובלתי-ברירה השיב לשאלות. כך יצא שבשעה שכל אמצעי התקשור רת דיווחו כי רביב סירב ל"דבר, זכתה הטלוויזיה להציג ראיון עימו. אולם גם כל מה שאמר רביב לטלוויזיה, היה ב"גדר התחמקות.

"מי משגיח על המדר"גה" זאת ויתרה הכותרת שה"פיעה השבוע מעל מכתב ל"מערכת הארץ: "ברצוני לברר מי משגיח על המדינה בימים טרופים אלו כאשר כל המימ-חים בענייני כלכלה, ביטוח, ביטול, מדע, צבא וביטחון ו"עוד יושבים באולפני קול ישר" אל וגלי צה"ל ומככים לשא-לות המאזינים בטלפון." על המכתב היה חתום לא אחר מאשר בנו של המשגיח מספר 1 על המדינה: המושבניק מ"נהלל אהרן דייך, בנו של שרה-ביטחון **כשרה דייך**.

מה ההבדל בין הטאק-

דבר לא היה רחוק יו-תר ממונתו של ח"כ **מנחם בגין**, מאשר לעורך רעמי צחוק בעת נאומו בוועידת ברר-סל. אולם זה בדיוק מה ש"הוא עשה, כאשר נראה ב"טלוויזיה ביום השישי האחרון, בתוכנית אירועי השבוע ב"סרט שהובא ארצה, נראה בגין, באמצע הסערה שעורר באולם, כשהוא מטיח אגרופו בדוכן ה"נואמים וקורא בהתרגשות, נו-כח הנסיונות לשתום את פיו: "I am a free man" ("אני אדם חופשי"). בהמוני בתים בישראל הוכר משפט זה את סידרת המתח האסיר, ש"הגיעה למחרת היום לקיצה, ו"אשר בפתחת כל פרק שלה חזור הגיבור על אותו משפט בדיוק. אלפי צופים הפליטו כי אופן אוטומטי את מישפט ה"המשט: "אתה לא אדם חופשי, אתה מספר 6" אפילו **חייב יבין** נראה כשהוא מתאפק ב"קושי מלפרוץ בצחוק, מסתפק ברמו של ציחקוק.

דוד בן-גוריון לא מתלהב במיוחד מהטלוויזיה. ב"זאת נוכח השבוע דן רביב, המרכז עתה את מערכת החד-שות של הטלוויזיה בתל-אביב



(מימין), מלכת המים 1970, השתתפה בתחרות התיטרוקות, "מיס קולסטון", ש"נערכה השבוע בנהל-אביב. היא הופיעה בתסרוקות בצבע אדום עם פסים ורודים, ממש ברגע האחרון ועברו את אולם התצוגה בריצה, אך הגיעו בזמן כדי לזכות במקום השני וכדי לקבל את הגביע מידיו של מנהל מפעל התמרוקים, "וולה", מיכאל בראון, שברך אותם על זכייתם.

טיקה של **עבדי-אנצור** ל"בין זו של **אנוואר אל-סאדאת** לחקר המזרח התיכון שליד אוניברסיטת תל-אביב, פרופסור **שמעון שמואל**, אל-סאדאת יכול להרשות לעצמו להיות יותר גמיש מנאצר. זאת מהסיבה הפשוטה: "סאדאת אישית אינו אחראי לתבוסה. מה שנקרא בפי המצרים, מחר קת עיקבות התבוסה, היא ב"ביל סאדאת מטרה מדינית, ו"לא עניין של כפרה אישית, כי פי שהיה הדבר לגבי נאצר. למ"רות מעמדו החלש בהשוואה ל"נאצר, יש לסאדאת מרחב-תמרון גדול יותר, מפני שאין אצלו אותו מישקע איש-אמוציונאלי הקשור בתבוסה. סאדאת פשוט חופשי מנטל העבר, שהעיק על נאצר."

מה עושה זמר כשיש לו רק סרט הקלטה אחד של שיר חדש שלו, והוא רוצה ל-

במקומו של **טוביה סער** ה-עסוק בהכנת סרט טלוויזיה ל"יוס"העצמאות של גיבורי-ישראל. רביב ניסה לראיין את ביגי לפני המראתו לבריסל. בן-גוריון סר רב להתראיין, ואמר: "אני מאוד לא אוהב טלוויזיה. קנו לי טלוויזיה ואני לא מסתכל. בתחלה השומרים שלי היו מסתכלים, אחר-כך ראו שאני לא מסתכל אז גם הם הפסיקו. בכלל, בשביל מה זה טוב טלוויזיה?"

אחר שלא מעוניין כל-כך להתראיין, היה שגריר ישר-אל בארצות-הברית **יצחק רביב**. כאשר עמד רבין לצאת בשבוע שבע מ"הארץ, הקדי-מו כשה עיתונאים לגמל ה"תעופה בלד כדי לראיין או-ת. בקולו השקט והאיטי אמר רבין לעיתונאים: "אני נרא מצטער, אני לא יכול להגיד שום דבר. אני יכול להגיד רק: באתי, ראיתי, דיווחתי." אבל

לל של הענף. איזור תל-אביב נחשב לאיזור המבוקש ביותר, עלידי בעלי המוניות, ו- משום כך הסגור ביותר, מבחינת האפשרות להיכלל בתוכו.

אומר לייטנר: "משרד הביטחון עושה עבורנו מה שביכולתו, בעת הצורך. ממליץ פה, ממליץ שם. אך לטיפול ממש, אפקטיבי, יש צורך בעזרתו של האירגון הארצי של נכי צה"ל."

אלא שעל אירגון הנכים יש לייטנר טרונות: "באירגון קיימות קבוצות-לחץ

האות העידות

האות העידות

זוהי תעודת-הקלף של אות-המכירה. הראשה המילים: "אות העידות כי טוראי גנה סימן טוב גילה גבורה למות בחירו נפשו בשדה הקרב". בתמונה משמאל: העיטור עם סמל המנוחה.

מפלגתיות — כמו בכל מקום אחר בארץ. משום כך, קשה מאוד להיעזר בו. שולטים שם שיקולים שלא תמיד הם אובייקטיביים. דוגמה קטנה: מדי שנה יוצאים לחו"ל נציגים הנפגשים עם נציגי אירגוני נכים אחרים בעולם. למיטב ידיעתי, מאז קום ה-מדינה לא השתתף בנסיעה כזו אפילו לא גיבור ישראל אחד.

למי מגיע

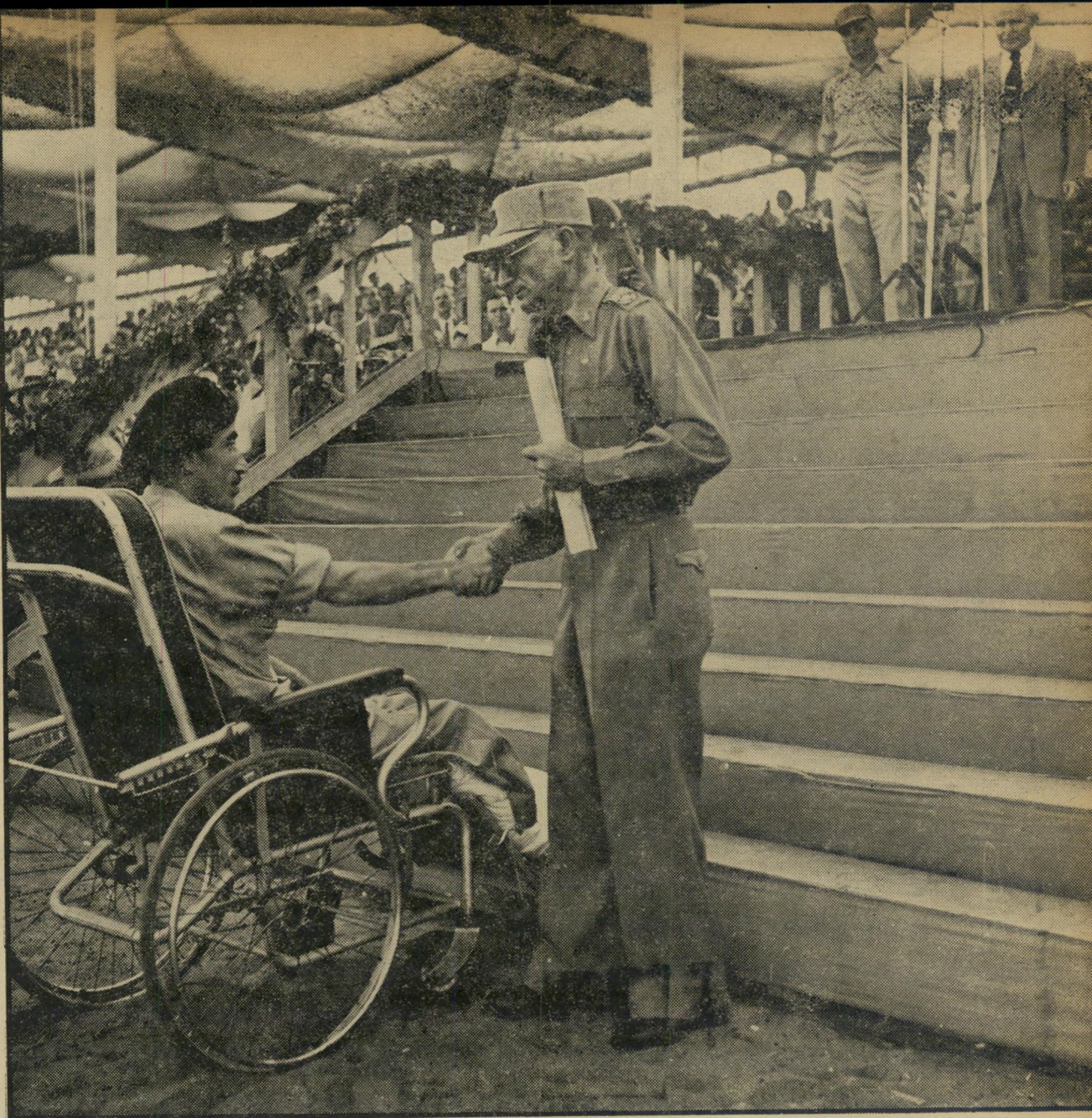
אם לא לכוה?



פורמלית, היתה הסיבה של משרד התחבורה סיבה טובה מאוד. לייטנר היתה רק הערה אחת לגביה: "הייתי מציע לך לבדוק" אמר השבוע לכתב העולם ה- זה רוברט קופל, "כמה בעלי מוניות קיבלו הצמדה לאיזור תל-אביב, מאז שאני היגשתי את הבקשה שלי, במרץ 1970. ואולי כדאי גם לבדוק כמה נכי צה"ל או צל"ש ניקים יש ביניהם. מעניין למי מגיעה הצמיחה לאיזור הזה יותר מאשר לנכי צה"ל."

בעקבות דחית בקשתו, נאלץ גיבורי ישראל להחליט לעבור. לא, הוא אינו רשמי, לא, הוא לא מוגן, לא, הוא לא נהנה שכיב, תמורת 600 ל"י לחודש. מזה הוא חי, פחות או יותר. 200 ל"י הולכות לתשלום לימודי התאריך עבור חטיבת המשלוח בנור תי. מהשאר — חיות חיים הנפשות.

לייטנר אינו מתלונן על הצד הכספי, חור-רה לו העלבון שהוא נאלץ כבר שנה לשבת בבית ללא עבודה: "במלחמת העולם ה-שנייה הייתי פרטיון ביערות רוסיים", מספר הוא. "אחר, עם הצבא הרוסי, הגעתי עד גרמניה. ב'46' עוקתי והגעתי לארץ



שתי הרגליים את מגילת הקלף שהוא אוהד בידו, שהיא תעודת אות-הגבורה, והצמיד לחולצתו את עיטור הארגמן. שמונה לוחמי צה"ל ומשפחות ארבעה לוחמים אחרים שנפלו בקרב, קיבלו את העיטור. על היממה: דויד בן-גוריון ושלישו נחמיה ארגוב ז"ל.

שקיבל. במשך השנים עמל קשה למחזית, כנהג מונית בחברת יעל דרומה, בקווים תל-אביב-באר-שבע ותל-אביב-אילת. עד ש- לפני חמש שנים החל יורק דם.

לייטנר נבהל, חשש שלקה בשפחה. ה- בדיקות הרפואיות גילו כי היו אלו רסיסי רימון שנותרו בריאותיו מימי מלחמת ה- שיחרור, שהרופאים לא חשדו כלל בקיומם. בתחילה, המשיך בעבודתו הלאה. כשהחמיר הדימום, היתה קביעת הרופאים חד-משמעית:

במשך 364 יום בשנה, בן-ציון לייטנר הוא סתם אורח פשוט. ביום ה-365, הוא הופך למשהו מיוחד במינו: ביום העצמאות, הוא עונד על כיס חולצתו השמאלי אות קטן, עשוי פס ארגמן פשוט, ועליו מונחת ישראל בזהב, ש- איש בארץ כמעט אינו יודע מהו.

לא פלא. זהו אות נדיר ביותר. רק ש- שה גברים נוספים במדינת ישראל רשאים כיום לענוד אותו. וכל קצין צה"ל, תהי

תודת האומה

כולה, מובעת בלחיצת יד דוממת זו של הרמטכ"ל הראשון של צה"ל, רב-אלוף יעקב דורי, לסוראי סימן טוב גנה, בטקס שנערך ביום-העצמאות הראשון, באיצטדיון רמת-גן. דורי העניק לגנה קטוע



סימן-טוב: המשפחה ישובה שבעה כאשר הפקידים הודיעו על הפסקת התמיכה

דרך איטליה, בעלייה הבלתי-לגלית. עד מלחמת השיחרור הייתה חבר קיבוץ אשדות יעקב, ואחרי המלחמה, אחרי נכותו, עבר תי על המונות. זו הפעם הראשונה בחי שאינני יכול לעבוד — תודות לחסדי ה- ביורוקרטיה."

רוצים לעזור

אבל אי אפשר



תוך ישיבה בטלה, יש לו זמן להרהר בשני מכתבים המונחים לפניו. האחד הוא מכתבו של דן אבידן, ה- מפקד על התעבורה, המהביע לאוקטובר 1970, בו משיב לו המפקד על בקשתו, בין היתר את הדברים הבאים: "מאז חודש מרס נתקבלת על ידינו שלוש פעמים ודנו בבקשותיך השונות... בכל הדיונים העליון בפניך כי בקשתך תידון במסגרת ההסדר הכולל של ענף ה-מוניות, לכשיתגבשו ההסדרים עד סוף שנה

הוא אינו יכול להמשיך לשבת ליד ההגה שעות ארוכות.

ההמלצות

לא הספיקו



לייטנר פנה למשרד התחבורה ב- בקשה להחליף את איזור המונות שלו לאיזור תל-אביב, כדי שיוכל להמשיך לעבוד עליה מבלי להיאלץ לשבת ליד ההגה זמן ממושך. לבקשתו זו צירף אישור רפוראי על מצב בריאותו, וכן את המלצת ראש אגף השיקום במשרד הביטחון, אריה פינק, בה צויין בין היתר, כי הוא גם נכה צה"ל וגם נושא אות גיבור ישראל.

זה לא היה מספיק, מסתבר. לא למשרד התחבורה. לייטנר נענה בדחייה. הסיבה הפורמלית לכך היתה, כי באותה תקופה שררה במשרד התחבורה הקפאה של חלוקת רשימות למוניות והקצאת אי-זורים, במסגרת היערכות לקראת הסדר כו-

דרגתו אשר תהי — חייב להצדיע בפניו. זהו אות הגבורה — אות ההצטיינות ה- נעלה ביותר אשר לצבא ההגנה לישראל. רק תריסר כמותו הוענקו במדינת ישראל. רק שבעה מבין תריסר הגיבורים נותרו בחיים.

אחד מהם הוא בן-ציון לייטנר — כיום מחוסר עבודה, בחסד אותה המדינה ש- העניקה לו את אות ההצטיינות הזה.

דמ

בריאות



כל חיי, לא התבטלתי אף יום אחד, מספר לייטנר, גבר משופם ממוצע קומה, מוצק-מיבנה ובעל שיער שטני. רק עכשיו הפכתי ליושב-בית — מחכה, ללא אפשרות לעבוד, להחלטת משרד התחבורה — אם ומתי אוכל לחזור ולהרוויח את לחמי בכבוד.

גיבור ישראל לא חשב מעולם שמגיע לו משהו מיוחד מהמדינה, עבור האות הנדיר

גיבור ישראל רוקד עם אשתו לוטה, גנה היה הסמל הקלאסי לנכה ששב אל החיים.

גיבורי

ישראל

הדמוקים



מרותקת לקרקע בגלל האש הבלתי-פוסקת מהבונקר.

שמונה חיים

ארבעה מתים



ב לי פקודה לכך, הסתער לייטנר בן ציון על הבונקר וברימונו שיתק או תו לגמרי. בהסתערות זו נפצע קשה. "על מעשה זה ניתן לו אות גבורה — אות ההצטיינות הנעלה ביותר אשר לצבא ההגנה לישראל.

"על החתום: חיים וייצמן, נשיא מדינת ישראל. דויד בן-גוריון, שר הביטחון." את המכתב הזה קיבל בן-ציון לייטנר,

נפשו בשדה-הקרב בעיראק-אל-סאידן, ביום 19.10.48. וזאת אשר עשה —

לאות

ולגבורה



ב התקפה על משטרת עיראק-אל-סאידן אידן עלה בידי חוליות הפורצים והי חבלנים להתקרב עד למרחק של 50 מטר דרוי מית מבניין המשטרה. על אף האש הקטל-נית של האויב הצליחו חבלנינו להבקיע

זו. לא דחינו את בקשתך, אלא השארנוה בצריך-עיון.

"אני מצטער על כי מצאת לייחס לי דב-רים אשר מעולם לא נאמרו מפני כל ש-אמרתי הוא, כי אינני הפוסק האחרון ב-עניין זה וכי זכותך להפנות למנכ"ל, לשר, ואם הינך רואה עצמך נפגע מהחלטתי — גם לבית-הדין הגבוה לצדק.

"בכל טיפולינו בעניינך התייחסנו אל בקשותיך במלוא הרצון לעזור לך ולמלא מישאלותיך. אך עליך להבין גם שלא נוכל לחרוג באופן מרחיק לכת, שיש בו כדי

לייטנר: בגלל חשבונות ביורוקרטים מסתובב הגיבור כיום ללא פרנסה

גיבורים שנותרו בשדה-הקטל. "למעשה, גם את אות הגבורה הוא קיבל על מעשה חריג באופן מרחיק לכת, אלא שאז, זה היה בסדר", העיר השבוע אחד ממקורביו. ככל דבר, באותם ימי בראשית של קום המדינה, גם אות הגבורה נולד בסערה, לי לא תיכנון, ללא מחשבה תחילה. לקראת יום העצמאות, חיפשו האחראים לאירוע נור-שא שיהווה את מרכז חגיגות היום הגדול — והחליטו על הענקת אות הצטיינות, כש-לא קודמת לכך כל החלטה עקרונית של ממשלת ישראל. במלוא הקצב נפתחה שו-רת פעולות מיון וסינון, שבעקבותיהן נבחרו לקבלת העיטור 12 לוחמים שהצטיינו בקרבות מלחמת השיחרור.

הם נבחרו מתוך מאות מצטיינים אחרים, והעיטור, שהוענק להם בידי נשיא המדינה חיים וייצמן, נועד לבטא את הערכת העם לכל גיבוריו, לא פחות מאשר לתריסר אלו. בזאת, הפכו תריסר גיבורי ישראל לסמל חי, פשוטו כמשמעו.

החלטתה של ממשלת ישראל, לאחר מכן, שלא להמשיך בהענקת עיטורי גבו-רה בצה"ל, פגמה קשות בסמל זה. הפיכת עיטור הגבורה לאות חריפעמי, ללא המשי-כיות, הורידה אותו לתהום הנשייה. ארבעת הגיבורים המתים ושמונת החיים, שאמורים היו להפגין בצורה מוחשית את גבורת לוח-מי מלחמת השיחרור, הפכו אלמונים. ב-בתי-הספר היסודיים, במדינה שאותה הם הגישו על מגש של דם ואש, לא לומדים כיום ילדים מי הם היו. רק בתיכונים, ב-שיעורי אזרחות, רשאי המורה — לא חיוב, — להזכיר כי קיימים גיבורים בישר-אל גם אחרי יהודה המכבי."

"בציבור הרחב לא מזלזלים באות הגבו-רה", אומר לייטנר, "כי פשוט לא יודעים מה זה". הוא מוסיף בכובד-ראש: "חבל ש-זה יישכח. למען כל הצל"שניקים של ה-מחר, רצוי היה לפחות להזכיר אותנו לי-מספר דקות ברדיו ובטלוויזיה, לכבוד יום העצמאות."

באמצע ה"שבעה"

בייון

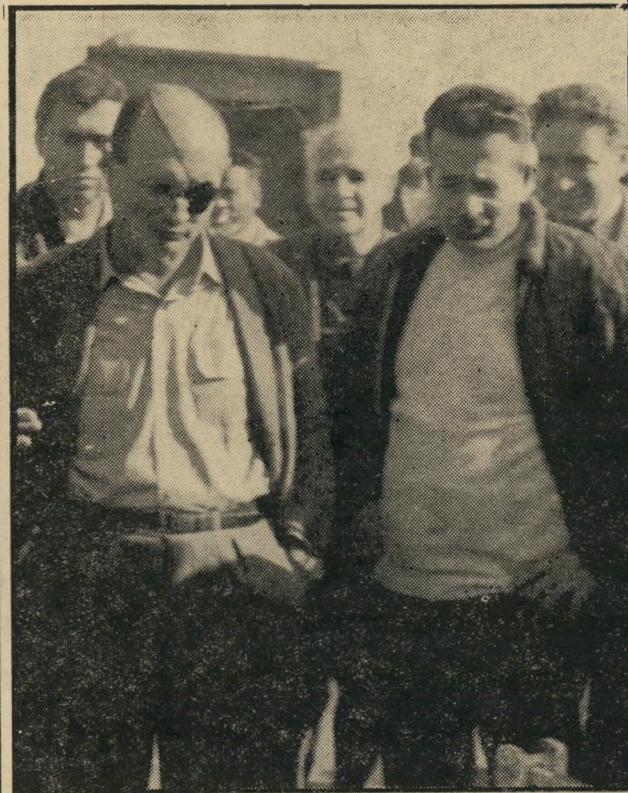


גיבור ישראל אחר, אולי המפורסם שבהם, סימן טוב גנה, שנהרג לפני כ-שלוש שנים בתאונה — גם הוא לא רוה נחת מהטיפול שהעניקה לו המדינה, בשנים לאחר שהעניקה לו את אות הגבורה: "אף אחד לא יודע את הסבל, להיות תלוי ב-עזרתם של האדונים היושבים במשרדי ה-העצמאות."

* על-מנת להביא על תיקונו מצב עגום זה, בו אין ביטוי למעשי גבורה בישראל, העלה ח"כ אורי אבנרי בכנסת השישית הצ-עת חוק שנועדה להחזיר את נוהג העיטור-רים לצה"ל, לא להסתפק בצל"שים. הוא הסיר את הצעתו לאחר שהממשלה התחיי-בה להעלות אותה בשמה. ואכן, שרהביט-חון הביא את ההצעה בפני הכנסת, היא הועברה לוועדה, ושם מתה עם תום כהו-נחה של הכנסת השישית.



לייטנר בחברת אשתו שרה ובתו טובה (10). לאחר שנות עבודה ממושכות כנהג מונית על מוים רחוקים, נאלץ עתה הגיבור להמתין, מתוסכל ובלי תעסוקה, להחלטתו של משרד התחבורה.



הגיבור והשר גיבור ישראל בן-ציון לייטנר בחב-רת השר משה דיין. בניגוד לסימן טוב, נשאר לייטנר שלם בכל אבריו למרות נכותו, ורק לאחרונה נתגלו בריאותיו רסיסי רימון שעשו לו קשיים בעבודתו.

כידיו * או * מקסי

הבחירה בידך



TIME

100

AMERICAN BLEND



SUPER KING SIZE



TIME

Filter
CIGARETTES

AMERICAN BLEND

KING SIZE



TIME קינג-סייז *
TIME סופר קינג-סייז **
פילטר-תערובת אמריקאית
תוצרת דובק-ערובה לטיב



אני רוצה לשאול שאלה פשוטה:

לשם מה דרושות לנו עיריות?

אין זו שאלה ריטורית. אני מצוי אותה בכל הרצינות. ואני מציע לך להרהר בה בכל הרצינות.

לשם מה דרושות לנו עיריות?

לשם מה הן קיימות?

מדוע לא לחסלן, פשוטו כמשמעו?

מדוע לא להעביר את סמכויותיהן לידי רשויות ממלכתיות?

★ ★ ★

ביום השישי האחרון יכולת לראות בטלוויזיה כמה מחזות מבישים.

כולם נגעו, במיקרה, לפעולת העיריות.

ראית את תכונותיהן המרעילות את חיפה?

ראית את האמהות החרדות לבריאות ילדיהן, את התושבים המקיצים בלילות משנתם בהרגשה של חנק.

שמעת את הביורוקראטים המגלגלים את האשמה איש על רעהו — מנהלי המפעלים, פקידים ממשלה, פקידים עירייה.

כולם בסלאנג האופייני לביורוקראטים — "מגבלות תקציביות", "כמיטב יכולתנו", "אחוזנו באמצעים", בלה-בלה-בלה.

בג'ונגל ביורוקראטי זה, מי נושא באחריות?

אף לא אחד. כי זוהי השיטה הביורוקראטית הבדוקה: ה'אחריות מחולקת בין כה רבים, במנות כה קטנות, עד שאיש אינו אחראי'.

אבל בשבילך ובשבילי, שאיננו דוגרים על טבלות של חלוקת תפקידים ומיבנה מוסדי, קיים ההגיון הפשוט.

וההגיון הפשוט אומר: הנוף הנחרד של חיפה, האוויר של חיפה, יערות הכרמל ומורדות ההר — כל אלה הופקדו בידי העירייה.

תפקידה שלה הוא לדאוג לכך שהאזרח יוכל לנשום מבלי להיחנק, להביט בנוף שנתן לו אלוהים מבלי שתאחז בו פלצות, לסבול בים מבלי להיפך לכוש.

שום מיפעל אינו יכול לקום בלי רשות העירייה. כל מאבק למען טיב החיים של התושב, העירייה צריכה לעמוד בראשו. לחיוב או לשלילה — האחריות היא בידי העירייה.

אחרת — אין צורך בעירייה.

★ ★ ★

מחזה שני באותו ערב הציג לעיניך את מכביהאש.

מ מכונות בלי צוותות. כבאים ללא שכר הדין, ללא מוראל.

ברוך עצום צבוע צבוע אדום.

אין, "מין הראוי לציון ש", "אין ספק כי", בלה-בלה-בלה.

★ ★ ★

בשנים האחרונות הצעתי בכנסת, אחרי לימוד כל נושא אחד, להעביר כמה וכמה תפקידים מידי הרשויות המקומיות לידי המדינה.

אחרי שריפת בית צי"ס, הצעתי להקים חיליכבאים ארצי, בדומה למישטרה, עם פיקוד ארצי, אירגון ארצי, ציוד ארצי אחיד, ועם היכולת להעביר כוחות בהתאם לצורך, מבלי להתחשב בגבולות עירוניים הקיימים רק בדמיונם של ביורוקראטים.

ההצעה נדחתה.



עד שבא טדי קולק ואמר לי: שטויות במיץ עגבניות.

★ ★ ★

הוא לא אמר זאת במילים אלה. והוא גם לא אמר זאת לי דווקא.

הוא אמר זאת לכודנו. במעשיו.

אם יש בכלל תפקיד ייחודי לרשות עירונית, הרי זה לשמור על הייחוד של עירה.

ואם העיר היא, במיקרה, ירושלים — הרי זה תפקיד נעלה. כימעט ואמרתי: קדוש.

ואכן, טדי קולק קיבל על עצמו תפקיד זה. אמנם, קצת באיחור. אחרי שהכניסה לירושלים מן השפלה הושגה.

אחרי שהבולדוזרים הלאומיים התחילו להרוס. אבל מוטב מאוחר מאשר בכלל לא. טדי קולק התעורר לגדול תפקידו. הוא היה תקיף. נמרץ, נחושהחלטה.

הוא לחם.

כמשך שבועיים שלמים. ואולי היו אלה שלושה שבועות.

ואז הוא התקפל. כמו אוהל שנמשכו יתדותיו.

איני מאשים אותו. הוא ניסה. אבל ברגע המכריע הופ' עלה המשמעת המפלגתית, ומישהו שר את ההימנון הלאומי.

טדי קולק קפץ לדום וציית.

(אני נזכר כאן באימרתו של זאב ז'בוטינסקי: "אם גנב ישיר את המרסיוה, לא אעמוד דום בשעה שהוא מרוקן את כיסו").

איני מאשים את טדי קולק. אבל אני מסיק מסקנה מהתנהגותו.

★ ★ ★

זוהי המסקנה: אין ערך לעירייה. אפילו כשזה נוגע לייחוד עירה, לייחודה המקודש של עיר מקודשת.

אין ערך לעירייה, אפילו כשעומד בראשה ראשעיר צעיר ונמרץ ותקיף ועצמאי.

הוא כפוף למשמעת מפלגתית, המופעלת ברהוב הירקון 110, תל-אביב, ואי למשמעת ממלכתית, המרחפת בענני המדיניות הגבוהה.

אם כן, לשם מה דרושה העירייה בכלל? האם רק כדי לפרנס ביורוקרטיה מעובשת, שכבר היתה זקנה כאשר נולדה הביורוקרטיה הממשלתית? כדי להוסיף את חשבוניות המיסים המנופחים שלה לחשבוניות המנופחים של הממשלה?

טדי קולק הנמרץ אינו מסוגל להגן על ירושלים. אבא חושי הנמרץ ניצח על הריסת חיפה (מבלי לגרוע מתרומת חושי הנמרץ ניצח על הריסת חיפה).

מה חסרייה?

יורשיו, הבונים מגרדישחקים ברחוב פאנוראמה. על תל-אביב האומללה לא נדבר כלל.

★ ★ ★

האבסורד העירוני הוא אבסורד יקר מאוד. לכן גם אין כל סיכוי שיתחלל.

קערותיהשל העירוניות קטנות מוקערתי השלל הממלכתית הגדולה. אבל הרבה יותר נוח לזלזל מהן.

בכל עירייה יש קבוצות של עסקנים מפלגתיים, המחלקים גיבוסים על גבי גיבוסים לנאמניהם. אבא חושי ז"ל ואברהם קריניצי ז"ל המציאו את השיטה של שמורלירואשמורלך, אכול מן הקערה ושחוק. קואליציה ואופוזיציה מסתורות ביניהן יפה, ויד רוחצת יד.

בתנאי ששתיהן אינן נקיות.

איראפשר לקחת תחנותכבאים מן העירייה, גם כשהיא עלויה וחסרת-אונים, כי התחנה מאפשרת לעסקן מפלגתי כל שהוא לשלוט על תקציב ומישרות. בית-חולים יכול להיות אסון לחולים ולרופאים, אבל לעסקן כלשהו יש בו איני טרם משוררין.

כלכלת העיריות היא הבית ללא תחתית. מיליוני המיסים נשפכים דתוכה, וזא ידעה כי באז אליה. היעילות היא מתחת לזי ביקורת.

הערים הולכות ומשתחנות. האוויר מורעל והנחלים מזוהמים, התחבורה מתפקדת והחולים נשפכים מן המסדרונות. אבל העיריות נחוצות.

לא לך, לא לי.

אבל להרבההרבה עסקנים, שהם יצורים מיוחדים במינם. עינים להם וזא יראו. אוי-ניים להם וזא ישמעו. נחיריים להם וזא יני-שמו. אחוריים להם והם רבוקים לכסא.

עם גבור מצוקת שפת-הים, הצעתי להקים רשות ארצית לשפת-הים, שתפתח ותנהל את כל חוף-הים של ישראל כיחידה אחת, תכשיר גם את הקטעים שבין הערים לרחי צה ולספורט, תוך התעלמות מאותם גבולות דמיוניים.

אותה שעה הצעתי להוציא את כל בתי-החולים והמירפ'ות מידי העיריות (ומידי קופות-החולים), ולרכוס בידי שרות-בריאות ממלכתי אחיד.

ההצעה נדחתה.

כיום אני רואה שכל אלה היו הצעות מינימליסטיות. אני רוצה עכשיו לצעוד צעד נוסף קדימה.

אני מבקש בעצם זכות-הקיום של העיריות, פשוטו כמשמעו.

★ ★ ★

שיכנע אותי אדם שהתחלתי להעריכו כארבעה-שנים האחרונות.

טדי קולק שיכנע אותי סופית כי עצם קיומן של העיריות הוא אבסורד.

כי מה אמרו כל אותם עסקנים, המגינים על האינטרס המשוררין של המנגנונים העירוניים?

הם אמרו: לכל עיר יש ייחוד. מנגנון ממלכתי, שיתייחס לכל הערים כאילו היו שוות, אינו יכול לספק ייחוד זה ולשמור עליו.

לשם כך דרושה מנהיגות מקומית. אנשים עצמחו בעיר. האוהבים את העיר. החשים בזהל הדופק של העיר. המושרשים בנוף העיר.

ואני, בתמימותי, כמעט והתפתתי להאמין למילים יפות אלה.

אמיתי לעצמי: אולי הם צודקים. אחרי ככלות הכל, איך יתייחס פקיד ממשלתי לייחודה של ירושלים, ליפה-הנוף של חיפה, לשפת-הים של אשקלון?

דובר על תל-אביב. אבל אפשר לדבר גם על כל עיר אחרת.

עיסקי הכבאות הם בשפל המדרגה. כל יום העובר ללא שריפת-ענק וללא קרבנות-יארם, הוא בגדר נס.

הכל יודעים זאת. איש אינו מכחיש זאת.

אבל כל אחד מנסה לגלגל את האחריות מעצמו על רעהו.

והכל, שוב, באותו סלאנג: "בעיות תקציביות", "אנו ערים לתומרת המצב", "אין ספק שהמצב טעון תיקון".

אנו נוקטים צעדים מזורזים כדי, בלה-בלה-בלה. מי אחראי, בכל זאת?

כאן המצב ברור לגמרי: עיסקי הכבאות מסורים באופן בלעדי בידי העיריות.

המדינה מחזיקה רק בקציני-הדרכה, המדבר אל הקירות — כל עוד אלה לא נשרפו.

★ ★ ★

אפשר דפנות לכל שטח אחר המסור בידי העיריות. המצב אינו שונה.

שפת-הים מסורה בידי העיריות השוכנות לחוף ימים. מה המצב?

מוזפת.

בתי-חולים רבים הם בידי עיריות. מה נשמע?

"איכילוב".

הרופא האומר: "חולה שיש לו מחלה רצינית, לא כדאי לו להיכנס לבית-החולים".

"האחריות מוטלת עלי", "מבחינה תקציבית

בעולם

לאוס

קבורתו

של ניכסון?

את הישראלים זה ממשיך לא לעניין כי מיוחד. אבל בקצה הדרום-מזרחי של היב- שות שלהם, בלאוס, הולך ומתפתח במהירות מצב, העלול לגרום לקבורתו הפוליטית של נשיא ארצות-הברית.

מה שקורה שם, כיום, הוא בעצם הת- מוטטות הוראסטית של רעיון החיטא- נאמיוציה. פירושו של רעיון זה היה: הע- ברת נטל הלחימה בקומוניסטים, בויאט-נאם, לידי הויאט-נאמים עצמם. רעיון זה היה את הבסיס לפינוי הכוחות האמריקאים מ- שם, מבלי שזה יראה כנסיגה מבישה.

בין המדורה לכבשן. עתה, כאשר יצאו כוחות ויאט-נאם להילחם בקומוניס- טים בלאוס — צעד שהוסבר כטאקטי בל- בד, ובעל משמעות בלעדית למלחמה ב- ויאט-נאם עצמה — התגלה שהויאט-נאמי- זציה היא יו. באתגשות עם כוחות קרקע צפון-ויאט-נאמיים, שיצאו לקראתם, התמוטטו יחידות דרום-ויאט-נאם בצורה מוחלטת — על אף סיוע האש האווירי מן האוויר ומן הקרקע שקיבלו מהאמריקאים.

רב הספק אם אכן יוכל ניכסון להרשות לעצמו לסגת. אם יעשה כן, יאבד את דרום-מזרח אסיה לקומוניסטים, ככל ה- נראה. אולם אם יפעיל כוחות קרקע אמרי- קניים, ויפתח בזאת במלחמת ויאט-נאם שנייה — הפעם, מסוכנת יותר, בגלל ה- גבול המשותף בין לאוס לסין — יאבד, ללא ספק, בעקבות הסערה שתתפוצץ ב- דעת-הקהל בארצו — את כיסאו, בבחירות הבאות.

ארצות-הברית

1,200 הרוגים בשנה

בבתי החולים

מתקלות חשמל

בבתי-החולים בארצות-הברית מתים מדי שנה 1,200 איש — מאסונות חשמל. ואלו הם רק המקרים שעליהם מדווחים השלטונות. סביר להניח, שהמספר האמיתי גדול פי עשר.

בהאשמה זו יצא השבוע בניו-יורק אביר הצרכנים ואויב רשלנות התעשייה, עורך- הדין ראלף נאדר, לדבריו, פיתוח המיתקנים החשמליים לצרכים רפואיים התקדם בקצב מסחרר, שמערכת החיוט החשמלית בבתי- החולים לא הצליחה להשיגו. גם הצחחות הרפואיים, טוען נאדר, לא הצליחו להשיגו, אינם מאומנים די צרכם בהפעלת הצידוד ה- מתוחכם. "ציוד חשמלי או אלקטרוני, ה- מוחזר לגופו של אדם ונוגע ממש בלבבו — נבדק פחות מאשר מערכת אינסטלציה באמבטיה", תקף.

מיתות משונות. אחדות מהדוגמאות שהביא נאדר: חולה, שהיה מחובר לקוצב- לב אלקטרוני, התחשמל למוות כאשר גופו הערום נגע במיטגרת המתכת של מיטתו. אחר מת כאשר נגע גם בשולחן ניירוסטה וגם באוסילוסקופ (מד-תנודות חשמליות) — שהארקתו היתה פגומה. מיתה משונה אחרת: חולה נחנק למוות כאשר מתג חש- מלי נפתח בטעות, וכתוצאה מכך נפלה על גופו של החולה מכונת צילום רנטגן.

שוודיה

לקציני צה"ל

מותר לשבות

קציני צה"ל אולי לא ידעו זאת עד היום, אבל, אליבא דסוכנות הידיעות יו.פי.א.י. יש להם איגוד מיקצועי משלהם, והוכות לש- בות.

תגלית מעניינת זו פורסמה השבוע על-ידי הסוכנות משטוקהולם, במיסגרת ידיעה בה נמסר, כי ממשלת שוודיה החליטה על השבת עבודתם של כ-3,000 קציני קבע — בתגובה על שביתתם של אלו. שבייתה זו היא חלק משביתת כלל האקדמאים ב- שוודיה, שמרבית קציני-הקבע משתייכים ל- שורותיהם.

"לשוודיה כ-5,300 אנשי קבע", קבעה ה- ידיעה. "אשר נהנים מזכות השביתה — בדיוק כמו חבריהם בצה"ל".

לך דבר על הפיל והשאלה היהודית.

הגיע משלוח נוסף

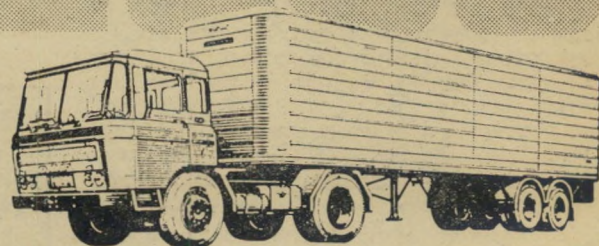
DAF 2600

עם מנוע של 250 כ"ס

יכול למשוך

נגרר של 12 מ'

בהתאם לחוק



קבינה עם נוחות ולוקסוס של "פרייבט"

בנוסף לדגם 2600 קיים מבחר מגוון של דגמים בגדלים שונים מ-8 עד 35 טון

בני משה קרסו ת"א, רח' ריבל 26 טל. 33241

חיש-קל ובהצלחה בטוחה

(ב-8 שעות של שתיים)

חלוגה **קצרנות**

עברית ו/או אנגלית

ב"אולפן גרג" (בר-קמא).

ת"א: גורדון 5, טל. 236209

י-ם: "הפקיד", בצלאל 18

חיפה: בית-ספר "במעלה"

קורס חדש יפתח ב-9.3.71

אהבה בשניים

מדריך מצולם אודות הטכניקה של המין

פרוספקט ח י נ מ

ישלח לכל דורש

לפנות: "אלבית", הוצאה לאור, ת. ד. 33144, תל-אביב

השאר לנו את הנהיגה



סע ב אגד

אני מחזיר לרוסים את המדליה

בערימת הוראר שציפתה לי עם שובי ארצה, מצאתי מכתב שנשלח אלי ממוסקבה. הייתי בטוח שאמצא בתוך המעטפה איגרת על מצוקתם הרוחנית והפיסית של יהודים המבקשים לעלות ארצה, אך מתוך הפעטה נשרה ברכה, שבה היה כתוב בחמש שפות: "שנה טובה. מיטב האיחולים להם שך הצלחת מאבקך למען השלום." על היחס: הוועד הסובייטי למען השלום. צילום צבעוני של עיזאורן מכוסה שלג פאר את שולי הברכה, שהודפסה על נייר בריסטיל משובח.

ברגע הראשון, עלי להודות, נתמלאתי גאווה. הנה, לא לשוא פעלך, אמרתי לעצמי. יש גמול ל- עבודתך. דבר לא נעלם מי עיניו של היושב על כס השלום. באחד מטרקליני הפאר של הקרמלין משהו מחזיק בידו את התיק שלך, מעיין בתרגום רשמית, ומאמרך, מסמן בפלוס קטן כל נאום ש נאמת למען השלום, כל הפגנה שהשתתפת בה, כל מחאה שהשמעת נגד ההתנחלות, נגד פיצוץ בתים, נגד ענישה סביבתית, נגד קביעת עובדות, נגיע את ראשו בשביעות רצון ורושם בשולי התיק: "הוא בסדר. לשלוח ברכה בשם הוועד לשלום." וכמובן שמיד ראיתי את עצמי מוזמן למוסקבה, מתקבל בנמלה-העופה עליי חברי מזכירות הוועד למען השלום, מנציח יד לעבר המוני העמלים שבאו להקביל פניו, לוחם השלום מישאל, יושב בתא המכובדים ב"בולשוי תיאטר", אוכל קביאר



בקבלת-פנים הנערכת לכבודי בקרמלין, ו מתחבק, כמו כל שוחר-שלום, עם קוסיגין. הזיות משעשעות אלה לא ארכו זמן רב. חצי תריסר הצהרות סובייטיות בעניין מצבם של יהודי ברית-המועצות הביאו אותי לידי החלטה להחזיר לרוסים את המדליה שהעניקו לי. אם הציונות זהה עם תנועת הנאצים, כדברי מנהיגיה ופרשניה הגדו לים של ברית-המועצות, אם יהודי המבקש לעלות לישראל נחשב שם אוטומטית לנאצי ולאויב העם הרוסי, ואם איש מבין חברי הוועד הסובייטי למען השלום אינו מבין את הסתייגותו מקביעה גזענית זו — רואה אני את עצמי כאוייבה של ברית-המועצות, ומכאן ש אינני יכול להחזיק ברשותי את איגרת הברכה, את המדליה שהם העניקו לי. אני אמשך לתרום את חלקי הוועד למען פיתרון צודק של בעיית הפליטים הערבים ולמען "שלום תמורת שטחים", ואם מטרת אלה חשובות גם בי עיני הרוסים, אני מבקש מהם מאד להפסיק לשלוח לי איגרות ברכה, ולמחוק את שמי מרשימת ידידיהם, אם אין הם רוצים להוסיף כניווי גנאי לי תארים "עוזר ישראל" ו"אויב המדינה" ש כבר הוענקו לי כאן תמורת פעילותי פוליטית. אם עניין השלום חשוב לכם, כמו שהוא חשוב לי, רבותי הרוסים, הפסיקו מיד לשלוח לי מכתבי אהבה, וכשאנחנו נפגשים ברחוב עשו לי טובה ואל תגידו לי אפילו שלום.

שוב נותקה השרשרת

מדי פעם בפעם מגיעים אלי בדואר "מכתבי שרשרת", המבטיחים לי עושר ואושר אם אך אוסיף עליהם את חתימתי, אעתק אותם 20 עותקים, ואשלח אותם ל-20 מכרים שיעשו כמותי. הצעה קוסמת זו, הפותחת בסיסמה "בטח באל בכל ליבך. הכל יכירי באל והאל יאיר דרכך", מלחה דוגמאות על האסונות הכספיים והגופניים שקרו לאנשים אשר העזו לנתק את השרשרת. אחד בשם דין אליוט, למשל, זכה ב-650,000 דולר, והפסידם כיוון שניתק את השרשרת. גנרל וילש מהפיליפינים הרוויח 700,000 לירות שטרלינג ומת כעבור שבוע, משום שלא התייחס ברצינות להוראות ה מכתב. קצין צנחנים אחר שבר את גבו ב עיון ניתוק השרשרת. מאז קום המדינה הגיעו אלי, נדמה לי, כמאתיים מכתבים כאלה, וכולם סיימו את

הקריירה שלהם בפת האשפה. עד עכשיו עוד לא שברתי את הגב, עוד לא זכיתי והפסדתי סכום מעל 35 לירות (בפקר), ועוד לא מתתי אפילו פעם אחת, כך ש אין שום סיבה שאתפס פתאום לשיגעון ה אינפנטילי הזה, ואשב והעתיק את דברי האיחולת האלה ב-20 העתקים. אני מודיע לכם, איפוא: מגי פאר, דני גרנות, אסתר פליקובסקי, אריה רוזנפלד, פרחיה שמרי, יוסי רובינסקי, אפרים ברמן, רמי ריבלי, אלכס וייס, מירה קמינר, יוסף מרגי, לוי יום טוב, ח. מנוחה, ח. גדל, י. מאיר, מ. קראוס, א. בונפיל, יעקב טורדן, הרצל ברדה, יורם טל, י. ברקוביץ, ואיה (רשימת המוטמטים שחתמו על המכתב האחרון): אני מודיע לכם קבל עם ועדה שאני מנתק את השרשרת, והורס את ה הסיכויים שלכם להיות עשירים בן לילה. הנה! תעשו לי משהו.

ירושלים שוב בחדשות

מציון תצאה תורה — ומירושלים, מס תבר, יצא בית-שימוש נייד. עיריית ירושלים, אם לסמוך על הסנסציות המתפרסמות בעיתונות, רכשה בית שימוש נייד — ב-13,000 לירות, כדי להקל, אני משער, על לחץ שלפחותיות ש תן של תושבי הבירה ברחובות, בהפגנות, עצרות-העם והכנסים החגיגיים, ה מתרחשים שם כל יום שני וחמישי. הצעד הוא הגיוני, ומבחינה תברואתית מוצדק החלטתו. כבר נמאס לי לראות את יקירי ירושלים משתנים בסימטאותיה ה עתיקות. אך בכל זאת מתעוררות אצלי מיספר שאלות חשובות, שלא קיבלתי עליהן תשובה מהאינפורמציה שפורסמה בעיתונות. (א) האם הוועדה לתיכנון ערים אישרה את התוכנית? אני מתכוון לצורה החיצונית של האוטובוס. הרי אין להעלות על הדעת שלמשתנה הנייד בעיר, הקדושה לשלוש דתות, תהיה צורה של אוטובוס או קנטר נה של שק"ם! האם חשב משהו איך ייראה בית-שימוש הזה על רקע החומה

או ברחבת הכותל? האם לא יהיה משום פגיעה אסתטית בעצם הופעת הנייד ה מודרנית הו בעיר הקדושה? ומאיה חומרים ייבנה בית-השימוש ה נייד הזה? אני מקווה שעיריית ירושלים אינה מעלה על דעתה לבנות בית-שימוש נייד מפח! פה בירושלים? מה פתאום? איך זה ישתלב עם הנוף? אני מציע למסור מייד את תיכנון בית-השימוש הנייד לידי הארכיטקטים ה משחזרים את הרובע היהודי בעיר העתיקה, ואני בטוח שהם יצפו את הפח ב אבן ירושלמית, ירכיבו כיפת בטון-דומי אבן על גג האוטובוס הזה, וכמובן יפתחו בו חלונות מקומרים עם סריגי-ברזל, אחי רת שוב תעלה חמתם של יהודה האורח, אורי אבנרי ועמוס אילון נגד מעשי הפשע הארכיטקטונים שטדי קולק מבצע בגופה ונפשה של ירושלים. (ב) איך תפעל הניידת הזו לאחר ש צורתה החיצונית תאושר עליי הוועדה ה ממלכתית לתיכנון בתי-שימוש ציבוריים? איך יוכלו המתאפסים להבחין בין ה

משתנה הו, יבין כל פגינה ארכיטקטונית אחרת, שמאחריה רגילים היו עד כה להש תיץ? אני מכוון, איך הם ירגישו בהבדל, כאשר המיבנה הזה יהיה בחניית-פעולה? ה אם חשב ראש-ועד להושיב ליד הנהג אדם אשר יתקע מדי פעם בפעם בחצוצרה, ו יכריז, "קאקה! קאקה!" בהתאם למסורת ה נהוגה לגבי הכותל ימי-חג ומועד? (ג) האם תעזר הניידת בתחנות ובשעות קבועות מראש, או שהנוקקים לנקביהם יאלצו לעמוד בכביש ולבקש טרמפ מ הניידת החולפת? (ד) האם תעמיד העירייה שרות חיוני זה גם לרשות המפגנים נגד העירייה ו הממשלה, או שאלה יצטרכו לעשות את צרכיהם כרגיל, מאחורי העירייה ומאחורי משרדה של ראש-הממשלה? (ו) במיקרה של היווצרות תורים ארוכים בתחנות ניידת-הנוחות, האם תינתן עדיפות לאנשים הזקוקים לקטן, על אנשים הזקוקים לגדול? זה חשוב מאד. האם החיילים, למשל, המודמנים העירה ל חופשה קצרה, יוכלו לעלות ללא תור?

ראש הממשלה צדק (תזכיר)

המצרים הבינו מי לובש את המכנסיים במשפחת המעצמות, והחליטו להתמסר תמורת תשלום, שישלום להם עליידי ישר אל בשטחים ויהסוך את חשבוניהם החסום בתעלה לחשבון עובר-ושב. תמורת תשלום זה, שאותו לא היתה מצריים מצליחה לסי חוט מישאל בכוח, מוכן סאדאת לחדש את קשריו עם אמריקה, להכיר בקיומה של ישראל, להציע הסדר של שלום ולצמצם את התמסרותיו לרוסים.

מסקנתו של עמוס עוז היתה שעלינו ל חזק את אמונתה של מצריים בברית-ה מועצות, כדי שהיא לא תתייחס לגמרי מי כושר-השפעה ותיכנע לאמריקאים. אילו איפשרו לרוסים נצחונות מדיניים אחדים (אילו, למשל, רמזו למוסקבה שהיא תציע את תוכנית הנסיגה של דיין, ואנחנו היינו "נכנעים" ומקבלים אותה), לא היו המצרים נכנעים היום ל לחצייה של ארצות-הברית, ואז לא היתה ישראל חייבת לשלם את מלוא התמורה עבור כניעתה של מצריים.

אבל בשביל זה צריך שכל, וכל זמן שעמוס עוז מלמד ספרות ב קיבוץ חולדה, במקום לעסוק ב פוליטיקה ולחיות ראש-ממשלה, אין לנו סיכויים רבים ליוזם צע דים מדיניים שיביאו בחשבון מי ראש שלושה מהלכים של היריב. אנחנו קרובים לשחיתות. אולי כדאי להקריב את המלכה, ולקחת מהמשחק הזה יסתיים לכל הפחות בפאט.



אות, כמה אנחנו נהדרים

בשבוע שעבר, בגליון יום א' של "ה ארץ", בעמוד הראשון, פורסם צילום ענקי של קצין-צה"ל, המחזיק בזרועותיו ילדה לבנונית שעברה בטעות את הגבול, ונעצ רה עליידי כוחות הביטחון. הילדה נראתה נפחדת מעט, ועל פניו של הקצין היה חיוך מלאכי של טוב-לב. בכתבה שהתחת לצילום הופיעה כותרת "הילדה הוחזרה ללבנון עם שלוש בובות ובגדים חדשים", ובגוף הידיעה המרעישת מצאנו כתוב שהילדה "לנה בקיבוץ מנרה, שם רחצו אותה והלביקוה לבוש חדש ו נקי ממחסן בית-הילדים". עוד היה כתוב שני הילדה אורו כשקיבלה גלידה ארטיק. אני לא יודע איך ידיעה כזו משפיעה עליכם. אני רציתי להקיא מטפחת-השכם העצמית הזו, הנרקיסית המוסרי שלנו, ומהרגש העליונות שלנו לגבי הערבים. בסך-הכל עשו אנשי מנרה מעשה אנושי פשוט, שאין צו להתברב בו. כשאחת מומין אדם רעב לארוחה, אינך רץ להודיע בראש חוצות שהצללת אותו מרעב ורק מנוול אמיתי יודיע בעיתונות שהוא הלביש

אותך בגדים נקיים כשהיה לך קר. אין לי טענות לאנשי מנרה, שעשו את מה שכל אחד מאיתנו היה עושה. טענותי הם לעיתון "הארץ", שהקדיש להתפעלות הזאת מעצמו מקום כל-כך נרחב. אציל-נפש אמיתי לא היה מזכיר לעולם מעשה טוב שעשה. רק אנשים המרגישים רגשי-אשמה לגבי יחסם שלהם לערבים, ממהרים להכריז על כל מעשה פשוט ה מתבקש מאליהם, שעשו לערבים. (סללנו להם כבישים, הכנסנו להם חשמל, בנינו להם בת-ספר, פתחנו להם מרפאות, העלינו את רמת-חיהם, הלכשנו אותם בגדים נקיים, לימדנו אותם להתרחץ, ונתנו להם ארטיק). ידיעה כזאת בעמוד א' כמות הכחונה: תראו כמה אנחנו טובים ואנושיים! תראו כמה הם עניים, מלוכלכים ומפגרים, וכמה אנחנו נאורים, הומניים ונהדרים! אפשר להקיא מההתפעלות העצמית ה זאת, וכל מי שקרא את הידיעה הזו וחש גל של גאווה מצידו את ליבו השמן, חייב להציץ רגע במראה. אני בטוח שגם הוא יחוש בחילה.

מי שהיה בא לשפוט את ממשלת ישראל לפי המיסמך שהגישו השבוע לדר"ר גונאר יארינג, היה מקבל את הרושם שמאחורי המיסמך מתייצבת ממשלה של נמרים.

בטכסים של התחכמות, נמנעה ממשלת ישראל מלענות לשאלון שהגיש לה הדר"ר יארינג בו נכללה שאלה מפורשת אם יש בדעתה לסגת לגבולות המנדט תמורת הסכם שלום עם מצרים. תחת זאת בחרה הממשלה לענות לתשובה המצרית, שנמסרה לדר"ר יארינג על שאלון מקביל שמסרה בצורה זו יכלה הממשלה להציג את עמדתה, שאין היא מוכנה לסגת לגבולות ה-4 ביוני 1967, מבלי להתוות גבולות שי היא מוכנה לסגת אליהם.

לנוכח התגובות הנועזות שפורר מיסמך התשובה מכל הכיוונים, הפכו שרי הממשלה לפתע אמצעים אפילו בעיני עצמם. משרי להבים מעצם העזתם להתנגד בפעם הראשונה לתכתיב אמריקאי, השמיעו השרים הצהרות בנוסח: "נלך לעימות עם האמריקאים עד הסוף, אפילו אם נסבול מכך". ואמריקה לא תעז לנסוג את הברו הכלכלי והביטחוני! או "אם רוצים המצרים לחוש את האש ביד במרץ, שיחדשו אותה". היה נראה שממשלת ישראל מוכנה לחזור לא רק למלחמת התשה עם המצרים, אלא להתחיל גם במלחמת התשה עם ארה"ב. הסכנה היתה רק שהממשלה תסתבך גם במלחמת התשה עם ישראל. במישל שגערך השבוע בארץ הסתבר שלמעלה מ-30% מהנשאלים טענו שהם מאמינים שהערבים רוצים בכנות בשלום. לעומת 5% שהאמינו בכך במישל קודמים, בישר מישל זה תווה ניכרת בדעת הקהל הישראלית נגד דעת הממשלה.

יהיה להקים מדינה פלסטינית אחרי שער-בי הגדה התרגלו לזרקים כלכליים עם ירדן. אולם אחרי שהמלך חוסיין פתח ב-מלחמתו נגד הפידאיון תוך שזכה של ה-פלסטינים בירדן, הפך טוקאן להתנגד מושבע למלוכה. אחרי ישראל הבקיע את נכחו-נותה לספל בפצועים האזרחיים של הקרבות, בירדן, הצהיר טוקאן: "בהצהרה זו הבטתם אותנו יותר מאשר בלחמת יוני".

"אנחנו פלסטינים!" אחרי מותו של נשיא מצריים, היה טוקאן במשלחת מנהיגים הפלסטיניים שיצאה לקהיר להיפגש עם הנשיא החדש, אל סאדאת. באופן הפגני חי סרב או טוקאן לצאת לקהיר דרך ירדן, העדיף לטוס מלוד לקפואסין ונסע לקהיר. כשהגיע לקהיר, ניסה אומנם נוסע-בה, שגריר ירדן בקהיר ליטול את המשלחת מן הגדה תחת חסותו. היה זה טוקאן שסילק אותה וביקש לקיים את השיחה עם אל סאדאת ללא נוכחותו. טען או טוקאן: "אתה נציג ממלכת ירדן. אנחנו בני פלס-טין מהגדה".

גם בנושאת הנוכחות לביירות, שוב דרך לוד, התכחש קאדרי טוקאן להגיע לישיבת ה-מועצה הפלסטינית שהתכנסה השבוע ב-קהיר. הוא מת, כרוק מושבע, בדרך. היה זה אופייני לאיש שבין הרבבות ש-חלקו לו כבוד כשגופתו הוחזרה לעירו — היו גם יריביו המושבעים ביותר. ראש ממשלת ירדן ליהו את ארוננו עד לירדן. משפחתו של טוקאן ביקשה ממשלת ישראל שאף שר לא יטריח עצמו להשתתף בהלוויה. מחשש פן יתחרו שרי הממשלה זה ב-זה, יופיעו בהלוויה ויסלפו את תדמיתו של טוקאן כמנהיג מתון אך לא משתף-פעולה. זאת היתה הסיבה ששר הביטחון, משה דיין, לא הופיע במסע ההלוויה, אך הגיע למחרת היום לשכם כדי להביע תנחומים למשפחתו האבלה.

הסתדרות

מי יבקר

את המבקר?

כחצי מליון ל"י עלו המשרדים החדשים של מבקר ההסתדרות, ברחוב בארי 14 ב-צפון תל-אביב, לעמלי ישראל. היתה זו השקעה מעניינת: שכן היא בוצעה לאחר שהוועדה המרכזת של ההסתדרות קיבלה

השטחים

מוות

בתחילת הדרך

אם אמרת, אמר לפני שבועות מעטים קאדרי טוקאן לידידו הישראלי, "אני רוצה

בסימו של בזיונות, קנוניות

וחלוקת שלל בין חברי

המימסד היהודי הבינלאומי

נערכה השבוע טראגי-קומדיה עלובה:

החליטה הממשלה לצאת למאבק גלוי — הצטרפה גם היהדות המאורגנת למאבק. המטרה המוצהרת של הוועדה היתה לגייס טימית, צודקת ומוסרית. כל אדם חופשי חייב להתקומם ולזעוק נגד שלילת זכויות מקיבוץ לאומי מדוכא, מה עוד שהמדובר בקיבוץ שהניקה אליו אינה רק אנושית אלא גם לאומית ודתית.

השגיאה היסודית היתה רק בצביון ש-נועד לוועידה, צביון שנבע מעצם ההרכב האנושי של ציירה. כי הקריטריון לגבי שליחת המשתתפים לוועידה לא היה קריטריון ענייני, הוא בוצע בדרך המסורתית האופיינית למיסד היהודי מזה עשרות

שנים. **החזיון שבויים** להצגה בארמון ה-קונגרסים של בריסל, נועד להיות מר-גש, מסעיר ומזועזע. הכוונה היתה לערוך מיפגן של ליכוד ואחדות העם היהודי ב-עולם החופשי למען יהודי ברית-המועצות. חזק. כלפי היתה כפולה: כלפי פנים וכלפי חוץ. כלפי פנים היתה הוועידה צריכה לערוך את קיבוצי היהודים בכל רחבי העולם לפעילות ממשית, בעיקרה הפגנתית והסברית, נגד דיכוי יהודי ברית-המועצות. כלפי חוץ היתה הוועידה חייבת להשמיע זעקה מהדהדת שתעורר את מצפון העולם. החזיון היה אומנם מרגש ומזועזע, אולם בצורה שונה לחלוטין מאשר התכוונו לה



הביזיון: הרב כהנא מגורש מהוועידה ומכלגיה

שנים — בדרך של חלוקת שלל, טובות הנאה ומישרות כבוד לפי מפתח מפלגתי מובהק ומדוקדק. החרפה התחילה עוד לפני שנפתחה ה-וועידה. כי האנשים שנשלחו אליה לא היו אלה המסוגלים לעורר בשמם ובדבריהם את מצפון העולם; לא אלה שיש יסוד להניח שלדבריהם עשויה להיות השפעה על מנהיגי ברית-המועצות. במקומם נשלחו לוועידה עסקנים מפלגתיים מדרג שלישי ורביעי, פנסיונים שאבד עליהם הכלה, רודפי כבוד מקצועיים ובעלי המאה ביהדות הבינלאומית, שבשל מומנם זוכים גם שהשמעת ה-דיעה.

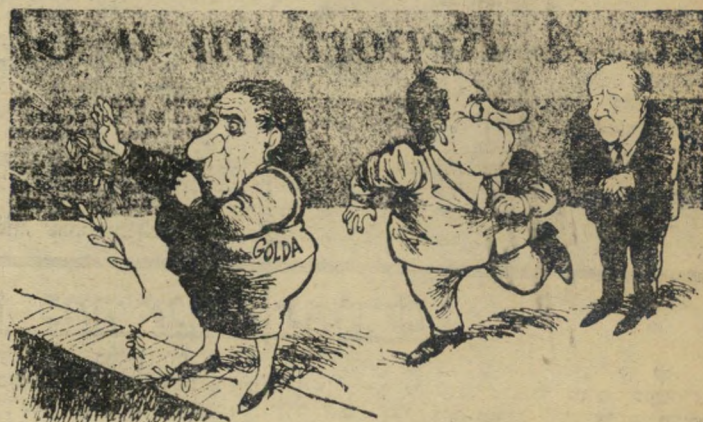
מארגני הוועידה. במקום להוקיע את ברית-המועצות, הוקיעה הוועידה את מארגניה — אנשי המיסד היהודי בארצות-הברית ו-ישראל. לולא היתה זו חזרה על מאורעות שכבר אירעו בחיי העם היהודי, אפשר היה לחשוב כי נוכחותם של אנשי סרטים הוליוודיים בוועידה, כמו הבמאי אוטו פרמינגר והתסריטאי פדי טראגי-קומית זאת, שהפכה את וועידת בריסל לחרפה.

ועידה של עסקנים

ורודפי-כבוד

ה בעצם אירע בוועידת בריסל? לכאורה היתה זו ועידה של אנשים פרטיים, חברי המועצות היהודיות למען יהודי ברית-המועצות שהוקמו בשנה ה-אחרונה בכל רחבי העולם. 800 הצירים לוועידה, שבאו 37 מדינות, לא נבחרו על ידי איש. היו אלה בדרך כלל מנהיגי ה-קהילות היהודיות באותן ארצות, שהתקשו טו במספר שמות, לא ידועים ולא מפורסמים ביותר, כדי לא לשוות לוועידה תדמית של כנס שליחי הקהילות.

אם היתה למשרד החוץ הישראלי יד ב-ארצות ועידה זו, היא הוסיחה היטב. שכן שגם ממשלה אינה יכולה להרשות לעצמה לערוך על אדמת מדינה שניה הפגנה פומבית נגד מדינה שלישית. יש למדינת ישראל אל מיסגרות למכביר כדי להפעיל את יהדות העולם מבלי להטביע את חותמה הרשמי על פעילותם, למרות שאיש אינו משלח את עצמו מי היה המארגנים האמרי-חיים של הוועידה. כל עוד רצתה ממשלת ישראל להשתתף את פרשת יהודי ברית-המועצות, שתקה גם יהדות העולם. כש-



ניכסון לרגזים: "איך נותנים הגברת בעיטה בצורה מנומסת?"

שתוכור: מעולם לא שנאתי את ישראל בתור מדינה ולא את היהודים כעם. התני גותי לכם רק ככובשים." המנהיג הפלסטיני בן ה-61 חש אולי ב-חוש שביעי שקיעד קרב. דווקא כשהמדינה הפלסטינית מיועדת היתה מוחשית יותר מאשר איפעס עד כה, נפטר בביירות מי שהיה זוכה ללא ספק בתפקיד של שר בכיר בממשלת המדינה הפלסטינית. **התבוסה השנייה.** קאדרי טוקאן, מי שהיה שר-חוץ בממשלת-ירדן, חלם על מדינה פלסטינית שנים לפני מלחמת השמיים. במשך שנים רבות וארוכות הוא היה אופוזיציונר חריף ומושבע למשטר המלוכה כשערכי הגדה, הדלים במנהיגים טבעיים, ניתקו יותר ויותר ממלכת ירדן.

הוא היה אולי המתון שבמנהיגים ה-פלסטיניים בשכם. בשיחות עם אישים ישראליים הביע לא אחת את הדיעה שקשה

כיצד משתלט מבקר ההסתדרות על משימת עקב זו? בשנתיים וחצי האחרונות, פירסם משרד המבקר כ-35 דו"חות ביקורת. בקצב כזה, בהתחשב בכך שעליו לבקר כ-600 גופים, (המשך בעמוד 16)

חוגי השמאל למען

יהודי בריה"מ

ה יח זה אחד העולים, שעלו בשבועות האחרונים מברית-המועצות, שהשמיע את הניתוח הבהיר ביותר לגבי יחסה של ברית-המועצות ליהודיה. אמר האיש: "שום דבר לא יכול להשפיע על מנהיגי ברית-המועצות. לשונת את יחסם ליהודים בלתי לישוראל. הדבר היחיד שיש בו כדי להוות עליהם לחץ היא תגובתן של התנועות ה-קומוניסטיות במערב ושל חוגי השמאל".

הוכחה לגבי אמיתות ניתוח זה היא תגובה שהתעוררה אחרי הוצאת פסק-דין המוות לנידוני לנינגאדו. כינס ברור שרק תגובותיהם החריפות של המפלגות הקומו-ניסטיות במערב אירופה ומחאותיהם של מנהיגי תנועות השמאל, הם שהשפיעו על שליטי מוסקבה להמתיק את גורדינם של הנידונים.

בהתאם לכך, היה זה צריך להיות יעדה של ועידת בריסל: לעורר לא רק את ה-חוגים שאהדתם תגונה ליהודים ולישראל,



הפתיחה המרגשת: שכטר ופיגין על הבמה

בחוסר הסובלנות שלהם, באירצונם לשמוע ביקורת, בחששותיהם פן יטלו מהם את הי שלל והכבוד, לא היו אנשי מוכנים לפתוח את ועידתם למי שאינו שייך אליהם. אינה אסון היה מתרחש לוא היו מניחים להשתתף בוועידה גם למשלחת היהודים הי רוסים ששלחה ממשלת ברית-המועצות ל בלגיה במיתקפת-נגד? מה היה קורה אם הרב מאיר כהנא היה משתתף בוועידה וי משמיע שם רעיונות מרגיזים ובלתי מקובל לים? בסופו של דבר היה הרוב מחליט כפי שהחליט בלעד. אולם סגירת שערי

ברית-המועצות בישראל. ערב נסיעתו לועיד דת בריסל נשאל יונה כסה ע"י כתב העוונס הזה, אם הוא סבור שהוא באמת מתאים לתפקידו ואם לא היה הולם יותר להציב בראש ההתאחדות עולה חדש, כמו גרישא פיגין למשל?

השיב כסה: "לא! מה יש, השם שלי לא אומר מספיק? אני איש ציבור מוכר. אני נלחם למען הקליטה הכללית והחברתית של עולי רוסיה. זה הדבר הראשון שמעניין את העולים. אני סבור שאם היינו ממנים את גרישא פיגין ליושב-ראש ההתאחדות

פר אחרי פרשת הגנרל דרגונסקי, העמידה את ועידת בריסל באורה הנכון.

המיסד היהודי חדר מאז ומתמיד מפני שברית המונפול שלו. די להזכיר את ועידת קושטא בתקופת השואה, אותה ועדה שתפקידה היה לחלק סרטיפיקטים ליהודים שהצליחו להמלט מאירופה הנאצית. גם ועידת הצלה זו היתה מורכבת ממפתח מפלגתי בדומה לוועידת ההצלה של יהודי רוסיה שהתכנסה בבריסל.

עבור העסקנים המפלגתיים הותיקים חשוב יותר, כמה מאנשי מפלגתם יכללו במשלחת, כמה מהם יישבו בנשיאות וכמה יורשו להשמיע נאומים, מאשר גורלם של היהודים שאותם הם אמורים להציל.

סמל לגישה זו היא בחירתו של יונה כסה כיושב-ראש ההתאחדות עולי רוסיה בישראל, גוף שהוקם ערב ועידת בריסל כדי להוות את הגוף הציבורי, שייצג את ישראל במאבק למען יהודי ברית-המועצות.

מסעות יונה

השני

יונה כסה (63) הוא ודאי עסקן מפלגתי בעל זכויות. הוא היה ח"כ עד הכנסת ה-17 שלוש פעמים היה מוזכר מפא"י, 17 שנים היה חבר ועדת החוץ והביטחון של הכנסת. עם זאת כדאי לציין שכמעט רבע מהביוגרפיה הרשמית של כסה מוקדשת לתיאור מסעותיו בעולם. הנה למשל, קטע מהביוגרפיה הרשמית שלו שהופיעה

אלא להוציע ולצרף למאבק יהודי ברית המועצות את חוגי השמאל, את ארגוני הי סטודנטים, את האיגודים המקצועיים, את אישי המוסר והמצפון בעלי השם העולמי.

מדוע הושאר ח"כ

משה סנה בבית?

במקום אוטו פרמינגר, שכבודו כבמאי סרטים במקומו מונה, היה צריך להופיע בוועידה כזו הבמאי השבדי אינגמר ברגמן, שהביע כבר את הוזהותו הסובבת עם יהודי ברית-המועצות. במקום להשמיע בי ארונזי העולם נאום של ח"כ סורקיס מכפר-סבא או של הרשל שכטר מארצות-הברית, היו צריכים להופיע בוועידה מנהיגים מוכרים של השמאל החדש כמו הפרופסור נור עם חומסקי או הרברט מרקוזה, שהיו בין חותמי העצומות למען יהודי ברית-המועצות.

בארצות-הברית, למשל, קיימים עשרות אירגונים יהודיים לא ממוסדים, הפועלים למען יהודי ברית-המועצות. אף אחד מנציגי אירגונים אלה לא הוזמן להשתתף במשלחת האמריקאית לוועידת בריסל, אחרי שראשי המשלחת חששו כי נציגי אירגונים אלה לא יקבלו מרות וינסו להשמיע רעיונות עצמאיים בוועידה.

אדם מסוגו של ברני דויטש, המיליונר היהודי שאינו עסקן מפלגתי אך היה הראשון שהעז להתמרד נגד תוכנית ממשלה להישאר לגבי השתיקה בפרשת יהודי ברית-המועצות, אירגן את מסעם של יאשה קאזאקוב ופרלינג בארצות-הברית, לא הוד

חרפה בבריסל

הוועידה בפני שני אלה, שלוחתה בגירוש של הרב כהנא מבלגיה, המיטה חרפה נוספת על הוועידה. היא שמה לצחוק וללעג את הפגנת הליכוד היהודית, ביותר את הי דרישה להענקת זכויות ליהודים בברית-המועצות שהושמעה מפני יהודים שלא היו מוכנים להעניק זכויות שחת ליהודי אחר, רק משום שדרכיו ומחשבותיו אינם תואמים את שלהם.

שמרנו מידידינו — עם הרוסים נסתדר!

גירושו של הרב כהנא מבריסל על-ידי משטרת בלגיה היה אולי את שיא הי בזיון. למרות כל ההכחות שהושמעו בי נוסא זה מפי מארגני הוועידה, קיימת הי דעתו של דובר מיניסטרויון הפנים הבלגי, שהודיע מייד אחרי מעצרו של כהנא: "רצוי נה של נשיאות הוועידה היהודית יישקל בי קשר לכל החלטה לגבי מה שיעשה ברב כהנא". בהודעת דובר משטרת בריסל נאמר עוד כי הרב כהנא נעצר "מפני שנוכחותו לא נראתה למארגני הוועידה".

יתד עם כהנא השליכו מארגני הוועידה גם את דב שפרלינג. עולה חדש מברית-המועצות, מראשוני העולים הרוסיים שניסו לי עורר את דעת הקהל העולמית לגבי מצבם של יהודי ברית-המועצות. שפרלינג, שהוא כיום אורח ישראל, לא הורשה להשתתף בוועידה. לולא היתה הפרשה כה טראגית, היא היתה מעוררת צחוק: עסקני מפלגות יהודיים מכל העולם יודעים יותר טוב מי עולים חדשים מברית-המועצות כיצד יש לפעול למען אותם יהודים.

היה זה רק טבעי ששערוריות הוועידה זכו ליתר פירסום בעיתונות העולם, מ אשר מטרותיה המצוהרות.

החלטת הסיכום של ועידת בריסל היתה מגוחכת לא פחות מהוועידה עצמה: היא כללה המון מילים מפוצצות, אבל אף לא הצעה מעשית אחת שתאמר ליהודי מה עליהם לעשות הלאה.



סמל המיאוס שהשתלם: עסקן בניסיה יונה כסה

זה היה רק מרגיז את הרוסים... הסכמתי לקבל את התפקיד הזה מפני שאני רוצה לקשר בין הותיקים והעולים החדשים. כל העולים החדשים הצביעו עבורי. כמוכר ש אני חושב שצריך לשתף גם אותם בהנהלת ההתאחדות שלנו, אך קודם הם צריכים ללמוד את המתרחש בארץ, ללכת לאולפנים ללמוד עברית, להבין את הדמוקרטיה ש לנו..."

אבל יונה כסה, והתפקיד שהוא ממלא, הם רק סמלים המסבירים את ההרכב ה אנשי של ועידת בריסל.

צרות-אופק

וחוסר-סובלנות

בזו יונה כסה, הפנסיונר הנאחז ב תפקיד הציבורי, כך גם הותיקי יהודי העולמי כולו.

מן כלל להשתתף במשלחת. רק אחרי שי פנה ליושב-ראש המועצה היהודית האמריקאית למען יהודי ברית-המועצות וביקש להכלילו במשלחת, הבטיח הרב הרשל שכ טר לשריין לו מקום על חשבון נציגי הי מורחי. מאוחר יותר הודיע שכטר לדויטש כי לא נכלל לעשות זאת. ברע האחרון כמעט הצליח דויטש, שעשה אולי יותר מכל מנהיג יהודי אמריקאי אחר למען יהודי ברית-המועצות, להיכלל במשלחת כאחד מי צירי חרות בארצות-הברית.

אולם עסקנים מפלגתיים שלא נקפו אצבע עד כה למען יהודי ברית-המועצות, זכו לי הימנות על המשלחת מבלי שנסיעתם ל בריסל תועיל לאיש.

אפילו הופעתו של קומוניסט ממוסד כמו ח"כ משה סנה היתה מועילה יותר. הסתבר שמארגני המשלחת הישראלית שכחו להז מין את סנה להצטרף אליהם. כאשר ניכרו בו, אחרי פתיחת הוועידה, שיגרו לו מברק לארץ להצטרף ולבוא אליה. ח"כ סנה, שי גרלו נתונה בגבס, דחה את ההזמנה.

טיול של "היהודים

המקצועיים"

בן קרה שועידת בריסל הפכה לכנס היהודים "המקצועיים", מעין טיול מאורגן של "הגלוב טרוטס" של היהדות הי עולמית, שהוסיפו הפעם גם את בריסל למפת טיוליהם ברחבי תבל. בשל חלקה הניכר של המשלחת האמריקאית בוועידה (175 צירים מתוך 800), קיבלה הוועידה כולה צביון ימני המאפיין את המימסד של יהדות ארצות-הברית.

היתה זו בדיחה גרועה כשטענו מארגני הוועידה, שעה שסרכו להניח לרב מאיר כהנא, מנהיג הליגה להגנה יהודית, להשתתף בוועידה בטענה שהופעתו עלולה לשות לה אופי ימני קיצוני. גם אחרי ש סילוקוהו, ולפני שהגיע, זאת היתה תדמית תה של הוועידה, שבמסדרונותיה טיילו חני כי בית"ר במדים, שראש המשלחת הישראלי תה בה היה ח"כ גח"ל אברמוב ושאת הי סערה המרכזית בה חולל מנהיג גח"ל, מג חם בגין.

פרשת הרב כהנא, שהתחוללה ימים מס

במדינה

(המשך מעמוד 14)

הוא יבקר כל גוף הסתדרותי — פעם ב-
40 שנה.

גם אם אחדים מהגופים או המיסעלים המבוקרים קלים יותר לביקורת, ספק אם במוצע יצליח לסרוק כל גוף הסתדרותי יותר מאשר אחת לעשר שנים.

הקצב קמץ פי שש. בוועד-הפועל מועלית הטענה שחלק מאי-היעילות, מקורו בשיטות העבודה של המבקר הנוכחי, אולם (על יוסף אבידור, מבקר המבקר מצביעים על כך, שלפני שהוקם משרד המבקר בראשותו, ואשר בו עובדים כיום שישים מבקרים, הצליחה מחלקת הביקורת של הוועדה-הפועל, בה עבדו 25 מבקרים בלבד, לפרסם 35'300 דו"חות לשנה. דהיינו, הספק גדול פי שש.

ואכן, כבר מזכיר ההסתדרות הקודם, אהרון בקר, המליץ על שינויים במשרד המבקר. אלא שאבידר הודיע אז כי אם יתקבלו ההצעות, תיאלץ ההסתדרות למצוא לעצמה מבקר חדש. השינויים נידחו.

800 אֶתָּף — הַפֶּסֶד. למרות יעילותו האופיינית, נראה שאפילו משרד מבקר התסדורות אינו יכול שלא לקדוע בול, באן שהוא רק מפנה את ודוקו הביקורת לזן הפנינים גילה ב"ח"חתי האחרונים: קרן הפנסיה ההסדרותית נתיב רכ־שה, לפני כשבע שנים, קרקעות בנתניה. ה־ברענה בסכום של קרוב למליון ל"י. ה־קניה נעשתה ללא הערכת שמאי. כאשר נודמן סוף סוף, ארבע שנים לאחר מכן, שמאי העריך את הקניה — הוא העריך אותה 200 אלף ל"י.

● נתיב הילוחה לגוף הסתדרותי אחר, אמות, סך צנוע של שני מליון ל"י — ללא כל הסכם בדבר תנאי ההלוואה.

● קרן ביטוח ופנסיה לפועלים חקל-
איים השקיעה ב-1966 חצי מליון ל"י ב-



מבקר אבידר

ביקורת — פעם ב־40 שנה

בניית בית-הבראה בקיסריה. עד אמצע 1970,
לא התחיל עדיין הקבלן לבנות את בית-
ההבראה.

● קרנות הפנסיה, שנועדו להבטיח את מחייתם של רבבות חברי ההסתדרות לעת זיקנתם, מלוות מליוני לירות למפעלי ההסתדרות השונים, מקבלות במוצא 5.5 אחוז ריבית – כאשר הריבית הבנקאית במשך נעה בסביבות 15 – 13 אחוז.

חבר על המאמץ. הגיב המבקר, על הסגנון: "בעבודתו הופעלו שיטות חדשות, שלא היו נהוגות בעבר. כן חל גידול ב"היקף המפעלים המבוקרים. בדיוק השבוע סיימו בדיקת השוואה, ומצאנו שלא חלה אצלנו, לגבי העבר, כל ירידה בתסוקה. ל- פחות בדבר אחד אני שקט: בכך שהאנשים אצלי עובדים בזריזות. יש גם לזכור וד"פ פולחניתנו איננה מתמכמת רק במספר דו"חות הביקורת שאנחנו מפרסמים."

הגיב על הממצאים, שעה קלה לאחר פירסומם, אחד מעוזיו של אבידור: „אני מפתח לתאר לעצמי מה היה קורה לוא היינו עובדים בקצב סביר, ומבקרים כל גוף במערכת ההסתדרותית אחת לשלוש-ארבע שנים כמקובל.“

יותר ריאלי היה עובד אחר של הוועד-
הפועל, מאנשי הקומה החמישית הוותיקים:
„אז מה?“ חייך ללא שמץ עליונות. „ואם
היו מגלים באמת כל מה שמתרחש —
היה משתנה משהו?“

נפתח קו חדש

九十一



103.77

わくわくわくわく

**אוטובוס יוצא כל בוקר בשעה 8⁰⁰ מאילת
ובשעה 14⁰⁰ משארם-א-שייח לאילת**



● באשקלון

ביום ד', ה-3.3.71, בשעה 20.30, אצל דיוויס, רחוב ה-שקמה 66, אשקלון, יתקיים

חוג בית

בהשתתפות

אלכם מסים

חברים ואוהדים מוזמנים

אני מציג...
דינולטה



15

... "WELSH" ...
... "WELSH" ...

שלושה שעונים מתקתקים: בעד ונגד השלום

שאיפה זו בצורה ברורה וכוללת, להוכיח את עצמו כמדינאי, לתבוע תקופת-כהונה שניה כפרס-שלום: המיזרח התיכון.

אולם המלאכה מרובה, והזמן קצר. שנת-הבחירות עצמה היא שנה של קצב מטורף, של מאמצים קדחתניים, של ועידות מפלגתיות ובחירות מוקדמות, של שאון והמולה. את המלאכה הבינלאומית יש לעשות לפני התחלת 1972.

לכן הכריז ג'וזף סיקסו, האחראי לענייני המיזרח התיכון בממשלת ניכסון, בחודש שעבר: יש להשיג את השלום במיזרח התיכון בשנת 1971.

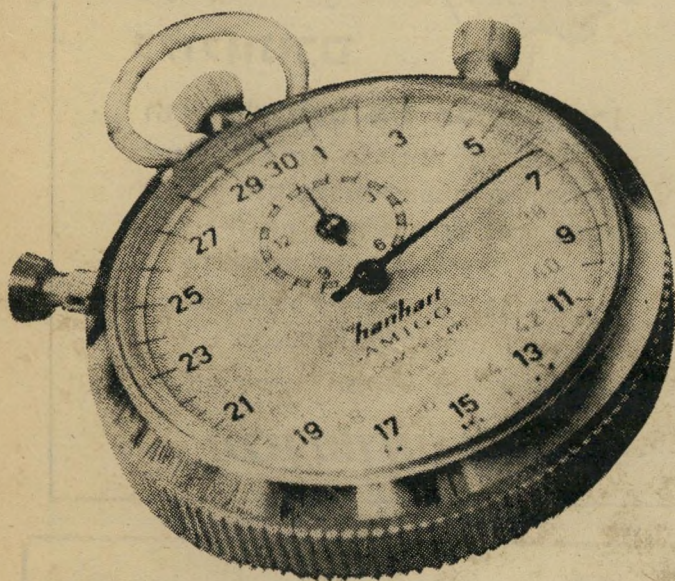
זהו תפקידו של הסטופר האמריקאי: שלום ישראלי-ערבי ב-1971.

ההונאה העצמית

כל הכשרונות של ממשלת גולדה מאיר, אין כשרון גדול יותר מכשרונה לרמות את עצמה.

אחרי שמתו בזו אחר זו כל ההונאות העצמיות השיגרתיות, נותרה הונאה עצמית אחת וקובעת: ניכסון לא ייתן את ידו לכפיית תוכנית-רוג'רס.

הונאה זו נולדה רחוק מן הבית הלבן. לשוא הזהיר השגריר יצחק רבין כי היריבות המסורתית בין הבית הלבן שבמרכזו השינגטון ובין הסטייט דפארטמנט, השוכן במערב



מדיחנות הסטופרים

העיר, שוב אינה קיימת. ויליאם רוג'רס הוא איש-אמונו של ניכסון, ידידו האישי מזה שנים רבות, ודמות מרכזית בממשלתו.

יתר על כן: יוזמת-רוג'רס נולדה תוך שיתוף-פעולה אמין בין שלושה מוסדות: מחלקתו של סיקסו בסטייט, מחלקתו של קסינג'ר בבית הלבן, ומשרד ראש הממשלה האמריקאית באו"ם, תפקיד בו כיהן עד לאחרונה השר צ'ארלס יוסט.

בגיונל הבירוקרטי של השינגטון, זהו שיתוף-פעולה בלתי-רגיל, הוא השאיר בחוץ רק את הפנטאגון ואת סוכנות-הביון המרכזית (סי-איי-א), שעמדתם ברורה פחות. לכן היתה זאת איחלת לבנות בניין מדיני על ההנחה שהנשיא ניכסון לא ייתן גיבוי לשר-החוץ שלו בניירה חשובה זו.

אולם טובע נאחז גם בקש. קש זה נתלש עתה.

1:3 לרעת גולדה

שבוע שם הנשיא ניכסון קץ לכל האשליות. במסיגרת "דו"ח על מצב העולם" פירט הנשיא ניכסון בפעם הראשונה, באופן אישי ותוך הפעלת מלוא הסמכות של נשיא ארצות-הברית, את עמדתו לגבי פתרון הסיכסוך הישראלי-ערבי.

מבין ארבעת העקרונות שפירט, שלושה סתרו לחלוטין את המדיניות הרשמית של ממשלת ישראל:

- נסיגה של ישראל לגבול ה-4 ביוני, תוך שינויים "קלי-ערך".
 - מתן ערובות של ארבע המעצמות להסדר ולגבולות.
 - הכרה מפורשת בעם הפלסטיני, כאחד ממרכיבי הסיכסוך.
- רק עקרון אחד מבין הארבעה תאם את מדיניות ממשלת גולדה מאיר — כריתת חוזה שלום רשמי בין הצדדים. אולם עקרון זה כבר נתקבל על-ידי המצרים.
- פירוש הדבר: כל ארבעת העקרונות של ניכסון תאמו את העמדה המצרית והסובייטית. שלושה מהם נגדו את המדיניות המוצהרת של ממשלת גולדה מאיר.
- הדבר אינו נותן רק גיבוי מלא ומוחלט לתוכנית רוג'רס מדצמבר 1969, שנדחתה על-ידי ממשלת גולדה מכל וכל, אלא גם מסביר את יוזמתו האחרונה של השגריר יארינג, שממשלת גולדה התעלמה ממנה כליל השבוע. מאחורי יארינג עומד נשיא ארצות-הברית בכבודו ובעצמו.

רשימת הלחצים

שיא ארצות-הברית לא היה משמיע הצהרה חגיגית זו, העלולה להקים נגדו את המיסד היהודי-האמריקאי, לולא היה מנוי וגמור עימו לפעול בהתאם. ואכן, הטאקטיקה הניכסונית ברורה לגמרי:

להפעיל במהלך 1971 את מלוא הלחץ של ארצות-הברית, כדי ל-

* בחזרו מארצות-הברית, בה קיים שיתוח עם אנשי הממשל האמריקאי, ניבא אורי אבנרי כי הנשיא ניכסון עומד להכיר בפומבי באומה הפלסטינית. הדבר פורסם על-ידי העולם הזה (1729, כ"ב באוקטובר 1970) בראש המדור "תשקיף".

לדוש ממשלות עמדי השבוע עם הסטופר ביד. חיים הרצוג, הפרשן המבטא את גישת ממשלת ישראל, וזה שתיים מהן: ממשלות מצריים וארצות-הברית. הוא שכח את הממשלה השלישית. כי היתה זו ממשלת ישראל עצמה.

הסטופר המצרי

הסטופר שבידי ממשלת מצריים הוא בצורת תאריך נוקשה: ה-7 במרס 1971, היום שבו צריכים הקרבות להתלקח מחדש, אם לא תביע ישראל את נכונותה להיסוג מכל השטחים הכבושים, תמורת הסכם-שלום.

אולם דווקא סטופר זה הלך ואיבד השבוע את חשיבותו. דוברים מצריים שונים רמזו בגלוי שמצריים שוב לא תהסס להאריך את הפסקת-האש, עם או בלי תאריך חדש. הסיבה: עד כה באו תאריכי חידוש-האש כדי להפעיל לחץ על ארצות-הברית, שאינה רוצה בחידוש הקרבות, מחשש פן יביאו לעימות צבאי אמריקאי-סובייטי.

כיום סבורים המצריים ששוב אין צורך בלחץ כזה על אמריקה. כי ממשלת ניכסון מעוניינת בעצמה בהחשת תהליכי השלום, וגם בייחס לתנאי-השלום לא נותר עוד פער בין הגישה המצרית והי גישה האמריקאית.

אלא-הרס הכריז השבוע כי מצריים לא תאיים עוד בחידוש הקרבות, וכי תקבל מראש

כל החלטה פה-אחד של ארבע המעצמות במועצת-הביטחון. הרמז: אם ארבע המעצמות יפנו אל מצריים, מעל בימת מועצת-הביטחון, ויבקשו להאריך את הפסקת-האש ללא הגבלה — תיענה מצריים לבקשה זו.

הסטופר המצרי נעלם. כי במקומו בא הסטופר האמריקאי.

הסטופר האמריקאי

הסטופר שבידי ריצ'ארד ניכסון נושא עליו לוח-זמנים ברור לגמרי. לוח זה צמוד לבחירות.

כל שנתיים מתקיימות בארצות-הברית הבחירות, בהן מוכרע גורלם של כל חברי בית-הנבחרים, שליש מחברי הסנאט, ושורה ארוכה של מושלי-מדינות ובעלי תפקידים אחרים.

כל ארבע שנים נערכות בארצות-הברית הבחירות לנשיאות.

בנובמבר 1970 נערכו הבחירות הדו-שנתיות. לקראתן עשתה ממשלת ניכסון מאמץ עצום כדי להחיש את המהלכים לקראת השגת שלום במרחב. כך נולדה יוזמת-רוג'רס, שהביאה לחידוש שליחות יארינג. תחת לחץ, הסכימה ממשלת גולדה ללכת לשירות אלה.

כוונת ניכסון היתה להופיע בבחירות כמי שהצליח להשיג שלום במיזרח התיכון, למרות כשלנו בדרום מיזרח-אסיה.

כך ביקש להשכיח את הזעזוע הלאומי שאירע כאשר נכנס להרפתקה-הביש בקאמבודיה. ממשלת ישראל ביקשה להיחלץ מחיבוך זה של רוג'רס-יארינג. ההזמנות באה כאשר היוו גמאל עבד-אל-נאצר את הטילים. משבר זה, ולאחר מכן מלחמת-האזרחים בירדן ומות הנשיא המצרי, מנעו לחץ אמריקאי.

יוזמת ניכסון התמוטטה. בבחירות הכלליות הוא לא נחל את הנצחון המקוה. לדעת רבים, אף נחל בהן מפלה.

זה לא היה נורא בשביל ניכסון. כי הבחירות החשובות באמת הן אלה שיבואו בשנה הקרובה.

בנובמבר 1972 יוכרע אם יירד ניכסון מן הבמה בכוש-פנים, כמו קודמו לינדון ג'ונסון, או שייבחר בתרועת-נצחון לתקופת-כהונה שניה (ואחרונה, בהתאם לחוקה האמריקאית).

בשביל ניכסון, זהו מאבק פוליטי לחיים או למוות. הסטופר שלו מכוון לתאריך זה.

שלום בשנת 1971

האסטרטגיה של ניכסון לקראת תאריך היסטורי זה כוללת מרכיבים רבים. אחד המרכיבים בהם הוא המרכיב המיזרח התיכוני.

ניכסון יודע שאין לו סיכוי לסיים עד אז את מלחמת-הדורסין, שפשטה עתה מחיטב נאם הדרומית ללאום, אחרי שגרפה כבר את קאמבודיה.

השאיפה העזה ביותר של הציבור האמריקאי, על כל שכבותיו, היא כיום לשלום. יש רק מקום אחד בעולם בו יכול ניכסון לספק

(המשך מעמוד 17)

הביא את ישראל להסכמה בהקדם האפשרי. לפי לוח-הזמנים, יצטרך העניין להיגמר לפני סוף השנה — כלומר, לפני שמערכת הבחירות מתחילה ברצינות.

- מה יכולה ארצות-הברית לעשות כדי לשכנע את ישראל?
- בידי הנשיא האמריקאי מיגוזן רחב של אמצעים, מן הקל אל הכבד:
- אזהרה לישראל כי במיקרה של הסתבכות מלחמתית, בה תעמוד מול העוצמה הסובייטית, אין לה לצפות לעזרה כלשהי מארצות-הברית.
- עיכובים באספקת הכסף, שהוא חיוני לקיום כלכלת ישראל.
- עיכובים באספקת הנשק, הדרוש להתעצמות צה"ל.
- הסרת הגיבוי האמריקאי במועצת-הביטחון, כך שהחלטות אנטי-ישראליות יוכלו להתקבל שם ללא חשש מפני וטו אמריקאי.

מעבר לכך, ישנם אמצעים ששום שר ישראלי אינו יכול לחשוב עליהם מבלי לקבל סיוע-בלהות: הפרעה לאיסוף כספי היהודים למען ישראל, הפסקת התמיכה השיגרתית, אמבארנו על חלפים ונשק, דוגמת צרפת.

כל אדם בירושלים יודע כי ישראל תלויה עתה כל-כולה בארצות-הברית, כמעט בכל השטחים — החל בקיום עוצמת-המגן של צה"ל וכלה בעצם יכולת-הקיום של כלכלת המדינה.

השאלה היא: עד לאיזה מרחק יעז הנשיא ניקסון להתקדם? הופעת הנשיא ניקסון השבוע באה לתת על כך תשובה ברורה וקרה: למרחק רב מאוד.

הסטופר הישראלי

מה היא האיסטרטגיה הנגדית של ממשלת גולדה מאיר? גם זה התברר השבוע היטב.

הממשלה ממשיכה להתנגד בכל כוחה לתוכנית רוג'רס. כלומר: היא מתנגדת בפירוש לשלום רשמי, אם פירוש חזרה לגבולות הקודמים, עם שינויים קלים (כגון: העברת עזה לירדן או למדינה פלסטינית, נוכחות מוגבלת ברמת-הגולן, פתרון שישאיר את ירושלים מאוחדת, שינוי-גבול ליד לטרון וקלקליה, החזרת מיספר סימלי בלבד של פליטים).

אין הממשלה רוצה בחידוש ה-מלחמה. אבל היא מעדיפה מצב של חוסר-שלום על שלום ללא סי-פוח. כפי שאמר דיין: "אם יש לבחור בין שלום ובין שארם-אל-שייך, יש להעדיף את שארם-אל-שייך על השלום."

אולם אותו משה דיין גם אמר לגולדה מאיר, באחת מהתפרצויותיו הפרטיות: "אם את רוצה להילחם בצבא הסובייטי, תצטרכי לעשות זאת בלעדי."

זהו הסייג הראשון: למנוע חידוש הקר-בות, כשיש סכנה של התערבות סובייטית.

הסייג השני, המשותף כמעט ל-כל השרים: למנוע בכל מחיר סיכסוך גלוי עם האמריקאים, ה-עלול להביא להפעלת האמצעים ה-נ."

ידיים מאתמול-ידיים מחר?

אם כן, מה נותר?

נותר הטכנים הדיוק של ממשלות אשכול וגולדה: לדחות, לעכב, להשהות, להאט, לעצור.

במלים פשוטות: לא להשיב ב"לאו מוחלט", כעצתם של אנשים כמו מנחם בגין ועזר וייצמן.

להשיב תמיד: אולי, כן-אבל, כן-ולא, לא-וכן.

זהו הסטופר הישראלי.

הוא העתק מדויק, אך במהפך, של הסטופר האמריקאי.

הוא אומר: אם נצליח לעבור את שנת 1971 ללא הכרעה, ניצלנו לפי שעה מן הצורך לעשות שלום בלי סיפוח.

להרוויח זמן!

על כך בנוייה עתה כל הטקטיקה הישראלית. דוגמה מאלפת ניתנה כבר השבוע. יארינג חיכה לתשובה על "השאלון" שלו, שבו ביקש להשיב בבירור אם ישראל מוכנה, תמורת שלום, לחזור בדרום לגבול הבינלאומי.

ישראל השיבה — תוך התעלמות גמורה מן השאלה. בטכסים של תשובה לתשובה המצריה, העמידה הממשלה פנים כאילו לא שמעה כלל את השאלה שהופנתה אליה.

גולדה ואכן ידעו שזוהי חוצפה, שתרגיז לא רק את יארינג עצמו, אלא גם את סיסקו. אבל המטרה מקדשת את האמצעים — והמטרה היתה, פשוטו כמשמעו, להרוויח שבועיים-שלושה עד לחיפתי המכתבים הבאה.

כך תנהג עתה הממשלה — עד כמה שתוכל.

הדבר ברור, כמובן, גם לאמריקאים. השאלה הגדולה שריחפה השבוע בירושלים היתה: כמה זמן יסבלו זאת? מתי ידפקו על השולחן? מתי יתחיל הלחץ המוחשי?

השבוע התחיל המרוץ בין שני סטופרים — האמריקאי והישראלי. רק אנשים מעטים בירושלים הישלו את עצמם — שוב — כי הסטופר הישראלי ינצח.



לליל כלולותיכם

הרשו לעצמכם את הטוב ביותר!

הזמינו כבר היום חדר זוגי לליל כלולותיכם ובו יצפה לכם בקבוק שמפניה על הקרח, סל פירות לארוחת לילה וארוחת בוקר במיטה. כל זאת במחיר של — 75 ל"י*.

כתבו או צלצלו ל"דורית" טל. 445111 מלון שרתון — תל אביב ותקבלו אשור בדאר חוזר.

* כל יום נוסף — 65 ל"י (כולל ארוחת בוקר)

מלון שרתון-תל אביב



חדיש! אינטימי! נועז!

"ארוס פילם" מציג:

36 תנוחות אהבה

להקרנה עצמית בביתך!!!

הזמן ותקבל

36 שקופיות מרהיבות

להקרנה עצמית בביתך

● הממחישות בתמונה חדה ואסטטית הכל אודות תנוחת האהבה המודרנית והשלכותיה על חיי המין שלך.

● 36 מצבים אינטימיים נועזים מוצגים בעירום מלא.

● השקופיות באריזה מיוחדת ● חוברת הסברים והדרכה

● חינום!!! מיני-מקרן (COOKER)

36 שקופיות בסך 24 ל"י בלבד

ההזמנות תשלחנה רק לבוגרים מעל גיל 18

גזור ושלח —————
לכבוד ש.צ.מ. בע"מ רחוב החשמונאים 35 ת"א, טלפון 223592
נא לשלוח לי 36 שקופיות בסך 24 ל"י בלבד. לוטה בזה 24 ל"י

במומן..... בצ"ק.....

שם.....

כתובת..... גיל.....

..... חתימה.....



הכלה יופה

קשריו איתן. אבל אחר-כך התחיל לעבור לו, והוא חזר להתערות בחברה.

בישראל

אין כושים

מלדין יופה עבדה בתור פקידה ב־משד עורכידין ביוהנסבורג. יותר בשביל להעביר את הזמן מאשר בשביל כסף, שכן כסף היה לה בשפע מאביה. למולין היתה חולשה אחת — דיילי אל-על. היא נהגה לצאת כמעט אך ורק בחברתם. נמוכת קומה, שחורת שיער ו־מנומשת, מגדירים אותה ידידים כ־לא יפה פיה, אבל בהחלט נחמדה. טוביה, הצבר גבה הקומה — 1.95 מטר — איש השי חה הערני ומלא-חיים — היה התגשמות כל החלומות.

Crash goes romance in the clouds

„הרומאן בעננים מתרסק על הארץ“

EX-FIANCE HELD AFTER 'DEMAND'

By ISAAC GOODMAN

„הארס-לשעבר נעצר אחרי תביעה“

Plane-romance father tells of R20 000 dowry demand

„אבי כלת השחקים מספר על דרישה לנדוניה של 100.000 ל״י“

לעומת ידידים רבים, וביחוד דיילות רבות, הטוענות כי הן מאמינות לגירסה של אביה של מולין, מאמינים אחרים כספית. החתונה לא היה כלל מסיבה כספית. „טוביה הוא פאטריסט צבר בכל רמ״ח אבריו“, הביע השבוע אחד מאלו סברה שונה. „אביה של הבחורה דרש ממני ש־יעזב את אל-על וישתקע ביוהנסבורג, ו־כנראה הציע לו גם להקים שם עסק. אבל טוביה הוא לא טיפוס שיכול לחיות ב־חוץ-לארץ. הוא דרש לחזור ארצה, ולזאת לא היתה משפת הכלה מוכנה, ומשום כך גם את הכסף לא היתה מוכנה להעביר לו לארץ. טוביה קנה לא מזמן דירה של שניים וחצי חדרים ברחוב בן-סירה בשיכון בבלי בתל-אביב. הוא נכנס לחובות של מ־כ־כ־נתי, וממשכורתו באל-על הוא לא היה מסוגל להחזיק את מולין ברמה שהוא רגילה לה בדורמאפריקה, שם יש משרתים כושים שעושים את כל עבודות הבית. „או מאחר שההורים לא הסכימו שהם יתנו בארץ, הוא לא היה מוכן להתחתן איתה.“

את טוביה עצמו, לא ניתן היה להשיג בשבוע שלאחר ההתפוצצות. הוא היה ב־טיסות. אולם ביוהנסבורג הרחוקה, הכריזה הכלה הלא-מכורה, לאקנווייה: „אני עדיין אוהבת אותו!“

נסיעה, באותו זמן הורי הכלה הכינו קבלת-פנים ל־250 איש במלון מפואר, ו־טקס הולם בבית-הכנסת. כשעלו טוביה והוריו למטוס, בלוויית ידיד משפחה, ביקשה אמו של טוביה כי הצוות ילבש מדישרד בזמן החופה, כדי לייצג בכבוד את מדינת-ישראל.

טוביה

החולב?

לאז אירעה ההתפוצצות. מייד לאחר מכן, נעצר טוביה רביב, לאחר שאביה של מולין הגיש נגדו תביעה על הפרת הבטחת נישואין על סך 3000 ראנד (15 אלף ל״י). טוביה שנותר בערבות אל-על, שהפקידה עבורו 4000 ראנד. איזה מין טיפוס הוא טוביה? האמנם הוא טוביה החולב — או קורבן לטעות? „הוא בחור נחמד וסימפטי“, אומרת אחת ממכרותיו. „הוא בחור יוצא-דופן בהתנהגותו ובדרך מחשבתו. אגרסיבי, אבל יחד עם זאת מקובל בחברה“, טוען ידיד אחר. ואכן, נראה שהמהנדס הצעיר הינו דמות מורכבת ורב-תצודים. לעומת רבים המציינים אותו בקווים חיוביים, ישנם אחרים הקוטלים אותו, מוכנים לראות בפרשה דבר אופייני.

טוביה התחתן לפני 12 שנה עם צעירה תל-אביבית, השתקע בחולון, ומייד אחרי זה נולד להם בן. הנישואין לא החזיקו מעמד והשניים התגרשו אחרי שנה יחידה של נישואין. גם טוביה וגם אשתו לא נישאו מאז שנית.

טוביה נתגלה כאב מסור מאוד: „לילד שלו לא חסר שום דבר“, מספרת שכנה. „טוביה מאוד אוהב אותו, ומקדיש לו כל רגע פנוי. מייד כשהוא רק יורד מהמטוס, לדברי אביה של כלת השחקים, נפל עליו כל העניין כהפתעה משמיים. „מעולם לא דובר, לפני כן, על שום נדוניה של עשרים אלף ראנד. משום כך, אינני מסוגל להבין בכלל את פשר האולטימטום שהציע לי, ואת הסיבה לביטול החתונה.“

„תמיד שמעתי שהישראלים דורשים כסף לפני החתונה“ הכריזה השבוע גיבורת פרשת הנדוניה שהתפוצצה

„אלפיים זה לא עשרים אלף“, השיב יו־פה. „אלפיים הייתי מסוגל להוציא עוד איך שהוא. ארוסה של בתי נתן לי להבין, כשביקש את הכסף, שהוא זקוק לו כדי להקים בית בישראל על מיגרש שיש לו, כי הדירה שבה הוא גר עתה קטנה מדי בשביל זוג נשוי.“

מכה

אכזרית

סיפור של היופה-של-כלה, מולין יופה, הקביל לסיפורו של אביה, גם היא טענה שמעולם לא חזרה אהובה שום עשרים אלף ל״י, כאשר דובר על הנישואים — עד לאותו מעמד מחירי ביום השישי בערב. „אדראב“, סיפרה, „זמן מה לפני כן אמרה לי אמי, כאשר נוחתנו על החתונה המתוכננת, שהיא לא תיתן לארוסי ראנד שחוק אחד ביד, לפני שת־תכנע נישואינו עליו יופה. מיהרתי אל טוביה, שהיה אז בניו-יורק, וסיפרתי לו על כך. מה זה משהו, הוא ענה לי, נסתור בהתחלה בדירה קטנה. העיקר שאני אוהב אותך, הוא חזר ואמר לי שהכסף איננו בעייה.“

משום כך, המשיכה מולין וסיפרה, באה לה תביעתו של אהובה כמכה אכזרית כל כך. היא התמוטטה כשמעיה את האולטימטום שלו. „אבל הוא אמר לי שלא איכפת לו ממני, לא מעניין אותו איזה השפלה זה יגרם לי.“

רומן

בשחקים

היה זה סיום — בינתיים — עגום מאוד לרומן שהחל כמו ברומנים וזני רים, וזכה לכיסוי בכותרות-ענק בעיתוני דורמאפריקה (משמאל), שם מעריצים את הישראלים הגיבורים, ורומן כזה בין בתי עשירים מקומית לבין טייס ישראלי נחשב לסיפור טובה-לבבות.

סיפור האהבה התחיל כשמולין יופה (20) עלתה למטוס אל-על בשדה-התעופה ג'יין סמאטס בדורמאפריקה, כדי לבקר בישראל. באותו מטוס טס גם מהנדס הטיס טוביה רביב (34), גבה הקומה ושחור תלורית. השניים קשרו שיחה. כשטוביה עזב את המטוס בניו-יורק, הוא קיבל ממולין את מספר הטלפון שלה בתל-אביב. הוא צילצל לשם מייד כשהגיע ארצה. השניים בילו יחד בארץ, לאחר מכן יצא טוביה שוב לטיסה. הוא צילצל אליה מ־ניו-יורק, ביקש ממנה להינשא לו. מולין הסכימה. בדורמאפריקה ובתל-אביב התחילו בהכנות לנישואים. הורי טוביה התכוננו ל־

הבר'ה, תביאו איתכם חליפות ו־שמלות-ערב לטיסה של יום שישי, בישר מהנדס-הטיס טוביה רביב לחבריו-לצוות, במטוס אל-על שעמד לצאת ביום השישי האחרון מלוד ליוהנסבורג. „טסים להתחתן.“

אנשי הצוות הביאו חליפות, ודיילות א־זו שמלות ערב במוודותיהן. אלא שהם לא זכו להשתמש בבגדים אלה. לפחות לא ב־אותה הזדמנות.

שכן הטיסה-להתחתן הסתיימה בביוון בינלאומי, פשוטו כמשמעו: נישואיו של איש אל-על טוביה רביב לבת-העשירים מ־יוהנסבורג, מולין יופה, התפוצצו ברעש אדיר, שהותיר אחריו צלילים מאוד לא-סימפטיים, ברחבי העולם, בכל הקשור בשמה של ישראל וצעיריה.

ביטאה זאת בצורה הבוטה ביותר הכלה הזנוחה, בעדותה בבית-המשפט ביוהנסבורג: „שמעתי בהזדמנויות שונות שהישראלים דורשים כסף לפני שהם מתחתנים. אבל מעולם לא האמנתי זאת על טוביה.“ ואת התמימת הוּן, של אבירים צעירים מישראל המנצלים את גבריותם כדי לזכות בכלות טובלות בממון — קשה יהיה למצות ממוחם של קוראי עיתונים וצופי טל-וויזיה ברחבי העולם עוד ימים רבים.

או כסף

או חתונה

הבדיק קרה שם, באותה כמעט חתונה כל-כך רומנטית בדורמאפריקה? את גירסתו שלו סיפר השבוע אביה של הכלה, הרולד יופה:

ביום השישי בערב, כשארסה של בתי הגיע מישראל יחד עם הורי, נפגשנו ב־בית. מאוחר יותר, לאחר שהאורחים נ־רדו מעלינו ונשארו לבדנו, דרש ממני רביב פתאום עשרים אלף ראנד. הוא אמר שהוא רוצה את הכסף מייד לפני שהוא חוזר עם בתי לישראל.

לא היתה לי אפשרות למלא את תביעתו. כשהשכתי לו שאינני מסוגל לשלם סכום כזה בזמן כה קצר, אמר: „אם לא, אז אין חתונה.“ עובתי את הדירה, ואותו, ומאו לא ראיתי אותו יותר.

עשר עכשיו

עשר בתשלומים

למחרת בבוקר נפגשתי עם הורי. דיברנו על דרישתו של רביב, ואביו אמר לי שהוא מוכן להסתפק בעשרת אל־פים ראנד, כרגע, והחצי השני יכול לחכות. אולם גם הוא הזהיר לי שהעשרת אלפים חייבים להיות משולמים עד אחת בצהריים. הדיינו, לפני החתונה. בלי זה — אין חתונה, הוא חזר על המשפט הנורא הזה. גם לתביעה הזו לא יכולתי להענות. לוא רק היו מסכימים לחכות קצת עם הכסף, הייתי מצליח לתת להם משהו. אבל הם לא הסכימו. הורי של רביב חזרו מייד לישראל, והחתונה בוטלה, לאחר שהשקעתי בהכנות יותר מאלפיים ראנד.

מאה אלף ל״י.

תצלום יפהפה זה של האופנה הישראלית נפוץ השבוע בעולם — אבל הדוגמנית התביישה להזדהות, כי

רובינשטיין, תוקף גישה זו של המפרסמים בחריפות: "כל העניין הזה, של לא לקבל דוגמנית לעבודה בגלל שהיא מופיעה בי עירום, זוהי שטות. זה בכלל לא מתאים לרוח התקופה."

שפות או לא שטות — עובדה: דוגמנית הרוצה לשמור על מעמדה המיק

העירום הורס

צויע — לא תצטלם בעירום. אפילו בשביל שבועון מחו"ל. לליאורה לפידות, למשל, הוצע בזמנו סכום ענק כדי שתופיע בעירום בפלייבוי. היא סירבה. היא נחשבת בארץ לדוגמנית צמרת, מחירה גבוה. ברגע שי תופיע בעירום — יצטמצם בהכרח סוג ה מוצרים שאותם תוכל לפרסם. היא תוכתם בשם של דוגמנית עירום, ומחירה יירד פלאים, גם אצל אותם מפרסמים שיסכימו להעסיק אותה.

דוגמה הפוכה: ציונה טוכטרמן, שהיתה בדרכה להפוך לדוגמנית צמרת גם היא — הקאריירה שלה קפאה, ברגע שהתחילה ל הופיע בעירום. דבר דומה קרה לסמדר דרור, סגנית מלכת היופי, לאחר שהופיעה בדיגמון עירום. מסבירה לביאה הון: "אח רי שראו את התמונות שלה בעירום, לא רוצים לקחת אותה לשום דבר, חוץ מאשר לתזיות ותחתונים."

יחד עם זאת — כשמופיעה דוגמנית טרייה אצל צלם אופנה, במקרים רבים הוא משתדל לשכנע אותה להצטלם בעירום. מספרת דוגמנית ידועה: "צלם מפורסם, שהיום תמונותיו מופיעות בכל העיתונים — אני מתכוונת לצילומי אופנה בעיקר — היה הראשון שבאתי אליו בשעתו, כשהחלט ת להיות דוגמנית. לאחר שהוא ראה אר תי, הוא הזמין אותי אליו לסטודיו שלו בארבע אחר הצהריים. הוא אמר שהוא רוצה להכין מספר צילומים שלי שיהיו לו באלבום כדי להראות ללקוחות. כמובן שבאתי לבושה בשמלה היפה ב"

כדוגמה, גילתה לביאה: "הדוגמנית מ גרמניה אבה קיור, למשל, עבדה בי דוגמנות זמן רב, עוד בחו"ל ודיגמנה מוצ רים רבים. לאחר שהופיעו תמונות עירום שלה בארץ, סירבו מצקין ושניידמן להע סיק אותה. הם אמרו שהיא דוגמנית עירום, ולא מתאימה למוצרים שלהם."

שה להסביר פרובינציאליות זו. ה אופנה בישראל כבר ראתה מיני מיקרו סקופי, חולצות שקופות, שורטס מינימום.

טרי רביד הסכימה להצטלם בעירום בשנתון יוקרה. רק לאחר שהוסוותה ללא הכר באיפור כבד.

בעולם הרחב, דוגמנית עירום היא דוגמנית צמרת. וורושקה, אחת הדוגמניות היקרות באירופה, שמחירה 200 דולר לשעת עבודה, הצטלמה לאחרונה בסדרת תמונות עירום עבור הירחון האמריקאי המשפחתי לייף — והדבר לא הוריד כהוא זה מיוקרתה או ממחירה היקר. אך בישראל — שאני קובע שמואל גביש, פירסומאי בכיר ב שפרין נעמן: "עירום כיום מקובל, אולי בלתי נמנע — אולם לפירסום מרק לא יקחו דוגמנית עירום. אולי מפני החשש ש זה יפגע במהימנות המוצר."

משה דיין, מנהל הפירסום של הלנה

את היא עדיין ארץ פרובינציאלית, אחרי הכל. פירמות גדולות ומבוס סות אינן רוצות שדוגמנית שהופיעה בי עירום, תופיע גם עבור המוצרים שלהם. עובדה זו קבע השבוע בפשטות, אחד מי הידועים בין צלמי האופנה בארץ, אפרים קידרון.

לא היתה זו דעתו שלו בלבד. דוגמניות, פירסומאים וצלמים רבים הינם באותה די עה בדיוק. דוגמנית המופיעה בעירום — מאבדת מיוקרתה וממחירה בשוק. מפרסמים רבים מסרבים בכלל לקחת אותה לדיגמון המוצרים שלהם.

לא פעם קרה לי, מוסיף קידרון, ש פירמות סירבו להעסיק למשל דוגמנית כמו אן טוכמאיר. בגלל שהיא מופיעה בעירום, הסבירו, הרי שאם היא תדגמן עבורם, זה יוריד מערכם של המוצרים."

ספרת לביאה הון, סוכנת דוגמ ניות ושחקניות, שסירבה למסור את תמונותיה בעירום של הדוגמנית טרי רביד: "טרי אומנם הצטלמה בעירום עבור שני תון שבוע האופנה — אבל רק לאחר ש הבטחנו לה שהיא תהיה מאופרת בכל ה גוף וגם בפנים, ואיש לא יכיר אותה. היא עשתה זאת רק בגלל שהיא חורה ארצה בדיוק לפני שבוע האופנה, והיתה חסרת פרוטה. היות והיתה זקוקה לכסף, הצטל מה בעירום. אבל היא בשום פנים ואופן לא תרצה לקבל שם של דוגמנית עירום — כי אז היא גמרה עם הקאריירה. שום פירמה רצינית לא תסכים לקחת אותה."

טרי רביד * מאמינה

יותר שהיתה לי. אבל הסתבר שהשמלה היתה דוקא קיותרת. נכנסנו לסטודיו, והוא באמת צילם אר תי במספר תנוחות בשימלה. אחרי זה הוא אמר שהוא רוצה צילומים שלי בבגדיים. היו לי צילומים מוכנים שהבאתי איתי, אבל הוא אמר שהם לא מספיק טובים, והוא

"יצרנים רבים אינם רוצים שדוגמנית עירום תפרסם את מוצריהם"

רוצה לצלם אותי בעצמו. הוא נתן לי בגדים שהיה לו בסטודיו. התחלתי להצטלם בביקיני שהוא נתן לי. אחר כך הוא ניגש אלי, הוריד כתפיה אחת של החזיה, אחר כך כתפיה שנייה. כשראיתי שהוא מתקדם, שאלתי אותו — עד לאן, חביבי? ואז הוא הסביר לי ש עלי להצטלם בעירום כדי שהלקוחות יראו את הגוף שלי ולפי זה יקחו אותי ל עבודה. "לא הסכמתי, אבל הוא שיכנע אותי."

בתצלום פירסומת לבדים מודפסים, שהתפרסם בחוברת רבת הוקרה של מכון הייצוא, שהופיעה לכבוד שבוע האופנה. טרי היתה דוגמנית העירום היחידה שייצגה את ישראל בפורום זה — וגם זאת רק לאחר שהעירום שלה, כפניה, כוסה באיפור כסף גולדפינגר של הלנה רובינשטיין, ה מוצר במיוחד למטרות כאלו. לראשה של טרי פאה מתכתית, בידיה חרשף מאופר גס חוא, אלהים יודע למה.



זהו בערך העירום המקסימלי בו הצטלמה. כתוצאה מתחצצת ש נפגמה הקאריירה שלה כדוגמנית.

ציונה טוכטרמן

חירשתה לחל לחצין בא

הדוגמנית ושחקנית הקולנוע שעלתה מ גרמניה מציגה עירום בשיא הסעס הסוב, על רמה נהדרת. האם תיפגע התקדמותה כדוגמנית בארץ בגלל זה?

אבה טייזר

האם תיפגע התקדמותה כדוגמנית בארץ בגלל זה?

נוהגת להעסיק דוגמניות עירום. "אותנו לא מעניין מה הדוגמנית עושה. אנחנו לא ניכנס סים לתשביצים כאלה. הדוגמנית באה לעיבוד, מדגמת את הבגדים והולכת הביתה. רק יכולתה המיקצועית מעניינת אותנו."

★ ★ ★

מוזהו טוען גם אמנון אריאלי, בעל חברת פירסומת גדולה: "בשנות עבודת

תי שזאת דעתם של אנשים קרטיניים, בורג'נים זעירים. מהר מאד נוכחתי שהם צדקו יותר ממה שחשבתי. "הפירמות הגדולות, שעבורן עבדתי לעיתים די תכופות, הפסיקו לקחת אותי. ההזמנות היחידות שנשארו לי באו מפירמות ללבג'רנשים ודאדורנשים. מובן שגם אצלן נדרשתי להצטלם בעירום — והשכר

האדיייה

תי הרבות לא ניתקלתי בתופעה כזאת. עדיין לא קרה לי שאיזה חברה תודה דוגמנית רק מפני שהיא הצטלמה קודם בעירום." ומה בקשר לכל הטענות ההפוכות? "אינני יודע. אני אישית לא נתקלתי בכך."

סמדר דרור, סגנית מלכת-היופי שהתפרסמה בצילומי העירום הרבים, המוצלחים שלה, אומרת: "זה נכון. זה מוריד מיוקרה תה של הדוגמנית ומהמחירים שהיא יכולה לקחת, אם היא מצטלמת בעירום. למרות שזה תלוי בהרבה גורמים, באיזה מידה זה פוגע. תלוי מה היא עשתה קודם, איך היא מבחינה מיקצועית, והדעה הכללית עליה. צילומי עירום בהחלט פוגמים בדמותה של הדוגמנית."

צביה דושינסקי, דוגמנית צעירה שהגיעה לתל-אביב מטבריה והפכה למקובלת מאוד בצילומי עירום עבור דאדורנשים, מכנסים קצרים וגרבוניס, רואה בצילומי עירום מסווגים לכשעצמה: "לא מעניין אותי מה חושבים עלי עובדה שיש לי הרבה עבודה. עבור יום צילומים בשביל גרבוניס אני מקבלת 100 לירות. אז מה אני כבר יכולה להפגש? מעולם לא ניסיתי לדגמן דבר רים קונסטרוקטיביים. זה בניגוד גמור לי אופי שלי."

במילים גלויות יותר התבטאה דוגמנית עירום זרה, שהגיעה רק לפני מספר חודשים ארצה. היא הצטלמה בארץ עבור מספר מוצרים, סירבה עתה להסכים לפירסום שמה — מחשש שיהיו אותה כדוגמנית שהצטלמה בעירום — ולא יקבלו אותה לעבודה: "אני צריכה להתפרנס מעבודה בדוגמנות ואני לא יכולה להרשות לעצמי לדבר בגלוי, הסבירה. למרות שאף פעם לא עשיתי תמונות בעירום מלא. הצטלמתי רק עבור מוצרי קוסמטיקה ולבנים. אבל אני חוששת מאוד שאעמוד בפני הפתעה לא נעימה."

היה בערך ב-25% פחות מאשר מה שקיבלתי בעבר."

★ ★ ★

כזה אומרים המפרסמים — בעלי ה'חנות' העצמאיים? אומר אילן איזנר, בעל חנות הלבשה איזנר: "לגבי העניין הוא כשאתה מקבל דוגמנית שתדגמן עבור צילומים או תצוגה אצלי, אני מתחשב ב'נתונים' המיקצועיים שלה בתור דוגמנית. אם זה לתצוגה או חשוב לי איך הבגד ייראה עליה, איך היא מתנועעת. אם זה לצילום — אז כמובן כיצד היא יוצאת ב'צילום'. דוגמנית היא פרילאנסרית — אם העומד ברשות עצמו. שופטים אותה לפי יכולתה ולא לפי מה שעשתה קודם לפני שהיא באה לעבוד אצלי או אחרי זה. כמו שלא כעניינות אותי דיעותיה הפוליטיות, כך גם לא מעניין אותי אם היא הצטלמה בעירום."

והלא סוכני פירסום מסוימים טוענים שהיא אינו מוכן לקחת דוגמנית שהצטלמה בעירום? עונה אילן: "זה לא יכול להיות נכון. אני חוזר — עבורי חשובה רק יכולתה המיקצועית."

★ ★ ★

לוי לב היה מפרסם אחר — שלום שניידמן, בעל חנות שניידמן בדינגוף בתל-אביב: "הדעה, שדוגמנית המצטלמת בעירום יורדת מבחינה מיקצועית — אינה מוטעית", קבע. פירמה כמו שלנו, למשל, אותנו מעניין הלבוש שאנו מלבישים על הדוגמנית. המוצר שאנחנו מקווים למכור בעזרתה. משום כך אני בשום פנים ואופן לא הייתי לוקח דוגמנית שהצטלמה קודם בעירום. קשה לי להסביר למה — אבל פשוט זה לא מקובל לקחת דוגמנית עירום שתדגמן בגדים. היות וזה לא מקובל — אז אני לא הייתי לוקח אותה". שונה תשובתו של חנוך מצקין, בעל חנות מצקין בתל-אביב וחיפה — למרות שסוכני פירסום טוענים כי מצקין איננה



שדוגמנית המציגה עירום מזיקה לעצמה

הוא הראה לי אלבומים שלמים של בורות בעירום — שכיום, אגב, הן בחלקן דוגמניות ידועות. אחרי זה הסכמתי, וגם אני ניכנסתי לאחד האלבומים שלו. "מעולם לא מצאתי שימוש לתמונות העירום האלה, מאחר ומהר מאוד למדתי שלא כדאי להצטלם בעירום עבור שום מפרסם."

ליאורה לפידות ויתרה על סכום ענק, וסירבה להצטלם בעירום כדי שמעמדה לא ייפגע

סם. למדתי שאם אני רוצה לעשות קאריירה בעולם הדוגמנות, אסור שיראו אותי ערומה. בגדיים ביקיני הקטן ביותר — כן. חצי עירום, או עירום מלא חס וחלילה — בזה הייתי מחסלת את הקאריירה שלי."

★ ★ ★

ספרה דוגמנית אחרת, שאמנם אינה נחשבת לדוגמנית-צמרת, אולם מקיבלת למדי מופיעה עבור חברות הלבשה ידועות — גם על המסלול וגם בצילומים: "התחלתי להופיע בדוגמנות אחרי שגמרתי קורס אצל לאה פלשטר. עבור מצקין, אתא, ואחרים. יום אחד הציע לי הצלם להופיע בעירום עבור מוצר קוסמטי, שמפז מסוים. העירום היה לא מלא לגמרי, התמונות התפרסמו בכל העיתונים. "בתחילה פנו אלי כל ידידי, מהמקצוע, נהמיי שהסכמתי: את לא יודעת שדוגמנית עירום שזה פחות? בתחילה האמנתי

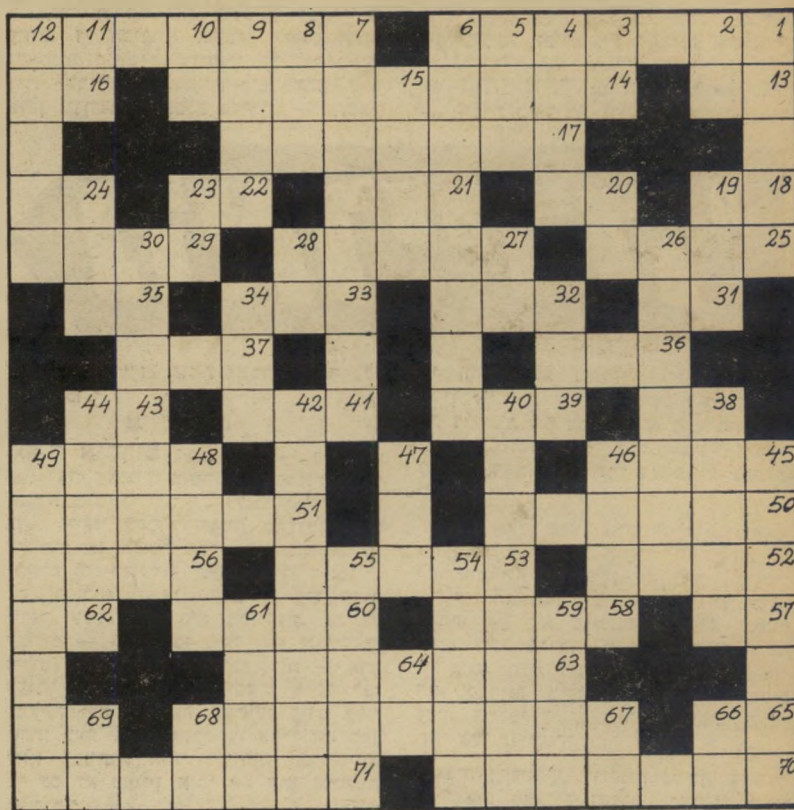


ה דושינסקי מדגמת לבנים ששופים. בי עשבות כך, היא עלולה להיבלת, בעבודות הדיגמן שלה, לסוג מוצרים בלעדי זה.



אן טוכמאיי

הראשונה והמפורסמת בדוגמניות העירום, המצטלמת — בי עירום מלא ומוחלט — לא רק למוצרי פירסומת, אלא גם בתצלומי רקע, כתבות, וכדומה. היצרנים חוששים שהיא תפגע במהימנות סחורותם.



את מיתרון התשבץ יש לשלוח לתד. 136, תל-אביב, ולציין על גבי המעטפה "תשבץ 1748", בין הפותרים יוגרלו פרסי ספרים.

מאונך:

- (1) הוגה דעות. (7) נער שמלאו לו י"ג שנה (כ"מ). (13) גבעה קטנה. (14) עוזר שר החוץ האמריקאי למורה התיכון. (16) לשון רבים (ר"ת). (17) שאלה ששואלים בפסח. (18) תואר אצולה הולנדי. (20) קח מפה. (31) דירה בארמית. (22) מרכז. (24) מטבע סיני. (25) גזול, חומס. (27) מין נמר. (29) קולע. (31) פראי. (32) מחורר. (33) הזו ה' צידה. (35) גופש. (36) נקר וחפש. (37) מס' מר עץ. (38) זאת בארמית. (39) מיהרו. (41) תלש. (43) נשאר לישון. (45) בסוף ה' מחנה. (48) מלאכת הבמאי. (50) הבערת אש. (51) דמות נשית מאלף לילה ולילה. (52) לחץ, בסיגנון תנ"כי. (53) יערב. (56) נוכל. (57) מסולם התווים. (58) נשיר. (60) ישלח לכתובתו. (62) ישן. (63) תוארו הצבאי ה' אחרון של נאצר. (65) מטבע יפאני. (67) חרפה + אקדה בלועזית. (69) גב. (70) מבולבלת. (71) גאווה.

מאונך:

- (1) לפתע. (2) שם מנעול מפורסם. (3) קיצור של וגומר בלי ו'. (4) עיזור. (5) אגרטל בלועזית. (6) מדינאי יחני. (7) כינוי לבית המקדש. (8) בפי הבהמה. (9) חבורת שרים, מקהלה. (10) יום בלי סוף. (11) נהר באפריקה. (12) פרשן מדיני וצבאי בארץ. (15) שוקולד שווייצי מפורסם (כ"ח). (19) חור. (10) התכופת. (23) קול עבה. (24) קצה מיותר. (26) מכינוי הרקפת. (27) כמו 31 מאונך. (28) תולעת אוכלת צמר. (30) כינוי לשור אכזרי. (32) ודאי. (34) חומר בנייה. (38) צורת תעופה (כ"מ). (40) לאור מנות קנאית. (42) לזה שואף משה דיין. (44) מין טוב של זיתים. (45) כותבי שירה. (46) נוטה לפהק. (47) חפרה. (48) אורב לב' חור. (49) תכונת הגאמן. (54) בן-עיר. (55) שארית (כ"מ). (59) צורה הנדסית. (61) כיסה בעבים (כ"מ). (64) שער בערבית. (66) זע. (67) בתוכם. (68) ראשי תיבות של ראשי תיבות. (69) כמו 69 מאונך.

חשבץ 1748

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפורה. לאותן הסיפרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור, כפל וחילוק יש למצוא איזו סיפורה מייצג כל סמל של ריבוע.

$$\begin{array}{c}
 \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacksquare \\ \hline \end{array} \times \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacksquare \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} \\
 \\
 \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} + \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} \\
 \\
 \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} : \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} \\
 \\
 \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} - \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|c|c|c|} \hline \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare & \blacksquare \\ \hline \end{array}
 \end{array}$$

את חשבוניות יש לשלוח על-גבי גלויות בלבד לתד. 136, ת"א, ולציין על-גבי תגלית: "חשבץ 1748", הפיתרון צריך להכיל את כל התרגילים במספרים. המועד האחרון למשלוח הפיתרון — 10.3.1971.

בין הפותרים נכונה יוגרלו פרס כספי של 20 ל"י ועוד 3 פרסי ספרים.

במדינה

הממשלה המוהיקאנית האחרונה נגד פלסטין

בראיון שלה בשבועון ניוזוויק חזרה גול-דה מאיר השבוע בתוקף עקשני על התנגדותה הסוטאלית למדינה פלסטינית בגדה המערבית. קבעה גולדה, החלסית: אין מקום לשלוש מדינות בין עיראק והים. נראה שגולדה מאיר נשארה הלוחמת ה' אחרונה, המחזיקה בהתנגדות סוטאלית ל' רעיון הכובש את העולם. שאר המתנגדים קיפלו את דגליהם:

● **המזרח התיכון** הודיע השבוע כי אינו מתנגד להקמת מדינה פלסטינית בגדה המערבית וברצועת עזה, "אם הפלסטינים יחליטו להקימה".

● **הנשיא ניקסון** הודיע, באיגרוזו לקונגרס, כי לא יתכן להשיג שלום בר-קיימא במזרח התיכון "מבלי לסלף ב' שאיפות החוקיות של העם הפלסטיני". זוהי הכרה רשמית ומלאה מצד הסמכות העליונה בארצות-הברית בקיומו ובזכותו של "העם הפלסטיני".

● **הכנירה הכשרה**. יתכן שיש משמעות רבה עוד יותר למיפנה שחל, למרות כל ההכחות וההכרזות המפוצצות, בקרב אירגוני הפדאיון עצמם. מיפנה זה עדיין מוסתר מאחורי הקלעים.

אחד האישים הבולטים ביותר במחנה זה, שאפיא אל-חות, נציגו של יאסר עראפאת בבירות, היה ידוע כאויב מושבע של רעיון המדינה הפלסטינית בגדה ובעזה. ב' ראיון מוקלט לרדיו הפיני, ולאחר מכן ב' שיחתו עם דנה זוהר (העולם הזה 1718), גינה אל-חות בחריפות את מה שכינה "תוכנית אבנר", כמלכות ציונית, בגדה בעם הפלסטיני, וכו'.

השבוע פירסם אל-חות בעיתון ביירותי הכרוזה בעלת משמעות עצומה: הוא קבע שאם יושג הסכם-שלום, "לא יעלה על ה' דעת שהגדה המערבית תחזור לשלטון חוסיין".

האלטרנטיבה המסתברת: הקמת מדינה פלסטינית עצמאית, לפי אותה תוכנית ש' אותה נהג לגנות.

הדבר אישר בצורה חותכת את טעמיו של עוזר שר-החוץ האמריקאי ג'ורג' פוסקו, כי במחנה הפדאיון רבים עתה האישים המוכנים לדקדק עם מדינת ישראל, ב' מיסגרת הסדר-שלום שיקים מדינה פלס-טינית.

משטרה

"שם החוקר האלמוני

שהיכה עציר:

רחמים לוי"

השערונייה שפוצץ השבוע הסטודנט ה' ירושלמי יגאל תמיר (23), היתה יכולה להיות רבת-עוצמה. אלא שהיא לקתה ב' חסר: במכתב הגלוי שפירסם לשר המש' טרה, בו האשים כי ראה במרעיניו כיצד משתמשים שוטרי הבירה במכות-רצח נגד עצירים — לא ציין את שמות האשמים. הוא תיקן ליקוי זה, מאוחר יותר, ב' ראיון עם כתב העולם הזה. "שם החוקר שאותו אני מאשים במכות הוא רחמים לוי", גילה.

גילוייו של תמיר המזוקן, שנה א' מדעי המדינה, היו חמורים ביותר, קבעו כי ב' משטרת ירושלים נוהגים להכות עצירים. לא היתה זו הפעם הראשונה שהאשמה זו מועלת. משטרת ירושלים מקובלת זה שנים, בחוגים הנזקקים לשירותיה, משני עברי הסורג, כ"משטרה מרביצה". בהאש' מותיו הפעם של תמיר היתה חומרתית, מאחר שהוא לא היה סתם עוד עבריין שהתלונן כי חטף מכות, וגיתן היה לשקול את אמינותו לעומת הכחות המשטרה. תמיר דיווח על שני מקרים שראה ידיו שלו, ועל מיקרה שלישי שראה הוא עצמו. **אשכור לך את הפרצוף**. לאחר ש' לקת החקירות של משטרת ירושלים, עציר כבול במסדרון בית-המשפט, ולאחר שליו זה סירב להודות, פנה הסטודנט הנדהם למשטרה, ביקש להתלונן, "שלוש פעמים סיפרתי את הסיפור במחלקת החקירות ב' (והמש' בעמוד 26)

הפנתרים השחורים

שאגו — מי לא יירא?

המימסד כולו.

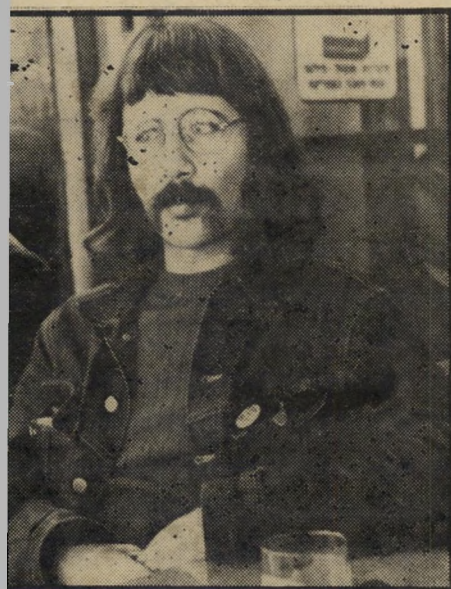
מראש הממשלה ומטה.

נחרדו לפתע.

ש **ני הצעירים** נצמדו לקיר הבית, בקרן הרחוב, סקרו בזהירות את ה' נוף מעבר לפינה. רק לאחר שנוכחו כי השטח פנוי, פנו בצעד מהיר לעבר בניין העירייה. אחד מהם, יצחק מויאל, מרח ב' זריזות על הקיר דבק, במברשת אותה טבל בדלי שבדיו. השני מיהר והדביק על ה' שטח המרות כרוז צהבהב, שבראשו זעקה באותיות שחורות שמנות המילה ד'!

לפתע, מתוך האומה, צץ מאחורי ה' צעירים שוטר. הוא לא טרח לקרוא את ה' כרוז. הוא כבר הכירו. לאחר שביקש מה' צעירים להודות, הזעיק נידת והובילם ל' תחנת המשטרה.

למבוגרים מבין עוברי האורח שחלפו או-תה שעה ברחבה שלפני בניין עיריית ירוש'



עצור ברדוגו
הפנלי —

ליים, היתה הסצינה מוכרת. אלא שלא ה' תה זו סצינה מלפני 24 שנים. הצעירים לא השתייכו לאחת ממחברות היישוב העברי, והשוטר לא היה שוטר המנדט הבריטי.

הסצינה התרחשה השבוע, והצעירים ש' נעצרו השתייכו לגוף, שלפני שמונה שבו-עות לא שמע עליו עדיין איש בארץ — לפני שישה שבועות, כאשר שמעו עליו ל' ראשונה, העלה רק חיוך של ביטול בין רבים וטובים — והשבוע גרם כבר ל' הועקתה של ראש הממשלה בכבודה ובעצ' מה, שכינסה ישיבת חירום כדי לדון בו. היו אלה הפנתרים השחורים.

המקופחים

לא ישתקו



ב **כרוז, שהפיצו** הפנתרים השחורים בחוצות ירושלים, הם התריעו על ה' קיסוח והאפליה המופנים נגדם ונגד סבי-בם, קראו לירושלמים להצטרף להפגנה שתיכנס ליום הרביעי השבוע. למי שעקב אחרי הופעתם על הבמה (העולם הזה 1743) לא בביטול, אלא מתוך דאגה חמורה, גר' כח אות האזהרה האדום שהדליקה הופעת הבכורה שלהם — אות אזהרה שבישר כי ישראל המקופחת לא תמיד תשתוק — לא היתה ההפגנה המתוכננת בבחינת הפתעה. היא היתה חלק מתוכנית פעולה שנקבעה מראש — ושעתה הגיע זמן הביצוע שלה. לא כך חשבה משטרת ירושלים, שניסתה לבטל את ההפגנה, בשלב ראשון, באמצעים לא רציניים. כאשר סרו שניים מהחבורה לבניין מטה משטרת ירושלים, לבקש רש' יוון לעריכת הפגנה בכיכר מנורה, השב' להם אחד הקצינים: "מה אתם באים כל



עזר ויזמן
— לחפץ —



איש-מצפון (?) ויגודה
— לחפץ —



פנתר אברגיי
— לחפץ —

כאשר שוחרר ממעצרו, הוזמן לשיחה אצל מפקד מרחב ירושלים, סגן-ניצב דניאל בראלי, נחקר על ידו באם יש לו קשרים עם מצפן.

פעילות המשטרה לא הצטמצמה בברדוגו. נקודות גופות:

● ביום א' השבוע הוזמן אליו ברא-לי שניים מפעילי הפנתרים, אליעזר אבר-גיל ופינק ויגודה (16) ("אני האשכנזי ה-יחיד בין הפנתרים. הגעתי אליהם אחרי שאחד מהם גנב לי את התקליטים שלי. את רי שמצאתי אותה, התיידדנו אבל אני לא מצפן-ניק") לדבריהם, נחקרו ממושכות או-דוה האירגון. בראלי לעומת זאת טוען כי הוזמנים לשיחה בגלל שביקשו את הרשיון להפגנה. "רציתי לדעת מי הם המבקשים", הסביר לכתב העולם הזה.

מסקנתו הסופית: סירוב להעניק את הרשיון, בגלל עברם הפלילי של המשתתפים העתידיים, "דבר העלול לגרום למהומות". תגובת הפנתרים: "נפגין בלי רשיון".

מצפון

רע



זו אבימלן הוא בעל בית-דפוס צנוע במסררה. הוא זה שהופים לפנתרים — חנינם — את הכרוז ד"ר המסעיר. ב-עקבות מעשה זה, הופיע בבית-הדפוס מפ-קד משטרת ירושלים, אברהם תורג'מן, הי-חל מחטט בכל פינות בית העסק — מבלי שהיה בדיוו צו-חיפוש. תורג'מן נטל איתו כמה כרוזים לדוגמה, עזב את המקום.

שעות ספורות לאחר מכן הגיעו למקום שוטרים אחרים, התחילו מציקים לזווה, חוקרים אותו בדבר — הרגלי עישון הי-חשיש שלו. "בחינם לא ראיתי חשיש", טוען זווה, שאין לו כל תיק במשטרה.

במקביל למקל, הופעל הגור: מזה חוד-שיים ושנים שאנשי מחלקת הסעד של עיר-ריית ירושלים, בראשותו של אבנר עמאל, מתריעים על העזובה והמחזלים בתחומם. עתה, במפתיע, אושרו להם תקציבי-ענק ל-מטרה הבלעדית — חיסול גורע השוליים.

כמה מפעילי הפנתרים זכו בטיפול אישי מידי העירייה — שונה לחלוטין מהטיפול לו הורגלו מידי המשטרה: ציארלי בטון (21) למשל מצא את עצמו לומר הפעלת טרקטור אצל קבלן ירושלמי — על חש-בון העירייה. אחרים הופנו למשרד העבור דה לפתע ללימוד קורסים. קבוצה של עש-רת פעילים נוספים קיבלה הודעה כי אם יש להם בעיות — כל מה שעליהם לעשות זה לפנות לעובדת הסוציאלית. הבעיות תתברנה.

"הם חושבים שעלידי הרברים האלו הם ישחדו אותנו, אומר מרציאנו. אבל אנחנו ניקח את מה שמציעים לנו. בסופו של דבר, אלה הם דברים שמגיעים לנו. אבל לשחר אותנו — אי אפשר".

אבל לנסות אפשר. לשחד — או להפחיד. ונטינות קיצוניים אלו, בתגובה על פעו-לותיהם התמימות למדי של הפנתרים. מצבי-עות רק על דבר אחד:

על מצפנון הרע של המימסד — על חששו שפה מתפתח מרד ודאי סאליב מס-פר 2 — על פחדו שברגע שיעלם המתח הביטחוני, יחדלו דפוקי ישראל השנייה ל-שחק.

ואולי עוד לפני שיעלם המתח הביטחוני.

תושב ואדי סליב, במרד המפורסם שפרץ בשכונה. הוא החליט אז שני דברים: ל-השתחרר בהוצאתו ולחלחם באפלייה ש-גרמה למרד.

בלימודיו בירושלים, התפרסם יותר כבעל דיסקוסקים מאשר כלוחם איראולוגי. הש-מיץ אותו השבוע אחד מידידיו הטובים: "בבוקר, בטעמו, ברדוגו הוא חירותניק, בצהרים בקפסריה הוא מסגנר בלהט על מצפן, ואחרי הצהריים, בהרצאות, הוא מח-ליט במי לתמוך בערב בדיסקוסק". "סתם השמצה", מחיך ברדוגו. "מזה 12 שנה שאני צופה התפוצצות מצד עדות המזרח בארץ. בינתיים — הם מסתפקים רק ב-

פעילותה של משטרת ירושלים הסתכמה, עד ערב ההפגנה הגדולה שתוכננה ליום הי-רביעי, בנקודות הבאות:

● מעצרו של אבי ברדוגו: ברדוגו, סטודנט ירושלמי שנה ד' משפטים, דמות ידועה בחיי הלילה של הבירה, מפעיל, תוך כדי לימודיו, את בית התה בבירה. במשך שנה וחצי הפעיל את המקום ללא רשיון — ואיש לא נטפל אליו. עתה, לפתע, התלבשה עליו המשטרה.

הסיבה, לדעת רבים: בית התה הפך למקום מפגש של הפנתרים, לאחר שברדו-גו עצמו יצר איתם קשרים מטועפים. סגירת בית התה היתה רק השלב הרא-

השואבה שדיענה גולדה

ירידה. בקופנהאגן בלבד יש 10 אלפים ישראלים. אתה יודע כמה בני ישראל הי-שניים מביניהם? הם ברחו כי הם לא רוי-צים להיות אורחים סוג ב' בארצם שלהם." ברדוגו אינו מהסס לדבר בסיגנון הפנתרים: "במקום לדאוג לצעירים בארץ, דואגים ל-עולים. תסתכל על מנחם בגין. הוא בנוי על בני עדות המזרח — ואת מי הוא הולך להציל? את יהדות רוסיה".

נפגין — גם

בלי רשיון



צעירים משכונת מוסררה, שנכני-סו באקראי לבית-התה של ברדוגו, מצאו אצלו אווץ קשבת לבעיותיהם. הם הפכו אותו לאיש אמונם, כשהוא מציג ב-פניהם את עולם הפופ והסטודנטים, שהיה כה מרוחק מהם עד אז. היה זה ברדוגו שגילה להם לראשונה על דבר קיומם של הפנתרים השחורים המקוריים.

שון. זמן מה לאחר מכן נעצר ברדוגו ב-אמצע הלילה, הובא למטה המשטרה. שם מצא כבר את שני עובדיו בבית התה, צבי ניאווזוף (18) ומוריס קביליו (21). סיבת המעצר: חשד בהחזקת נשק ותחמו-רת ללא רשיון.

ברדוגו ושני חבריו הובאו בפני שופט-שולם בירושלים, שם טען התובע כי בידי מידע שאת טיבו הוא יכול למסור באוונזי השופט בלבד, וכי המשטרה אמנם לא מצ-אה כל נשק או תחמושת אצל הנאשמים, אך מצפה לעשות כן, הוא ביקש לעצור את החשודים ל-15 יום.

השופט הסכים לתת רק שישה ימים. ברדוגו החליט לערער. יום לפי שערעורו צריך היה להתברר, שוחרר באורח פלא.

"המעצר שלי הוא פשוט נסיון להפיל אותי ואת האירגון כולו", טען השבוע ברדוגו. "להציג את כולנו כעבריינים".

מה הקשר של ברדוגו בן ה-27, בעל ההופעה ההיפית, לפנתרים השחורים? לפני 14 שנה נכח אבי, יליד מרוקו ואז

כך מוקדם, שבועיים לפני תאריך ההפגנה? תבואו יום יומיים לפני ההפגנה. "בטח", הסביר השבוע לכתב העולם הזה אחד מ-ראשי הפנתרים. "ואם הם היו באמת מסתל-קים ובאים לפני ההפגנה, היו אומרים להם שכבר מאוחר מדי עכשיו לבקש רשיון".

אנחנו עכשיו

גוף פוליטי



ביום הראשון השבוע, מבלי שידעו עדיין אם אכן יקבלו את הרשיון ל-הפגנה, הפיצו הפנתרים בחוצות ירושלים את הכרוז שהועיק את אורחי העיר להשת-תף בהפגנה. צעד זה, שהצביע על החלטתם הנחושה להמשיך בפעילותם מבלי להתחשב בהפרעות, הכניס להילוך גבוה את פעולות התגובה של המימסד.

היתה זו תגובה היסטורית — והיא הי-תה בלתי מובנת כלל, בהתחשב במה שגרם לה. היא היתה מובנת מבחינה אחרת. פעילות הפנתרים השחורים, שגרמה ל-תגובת המנגנון השלטוני, היתה לכשעצמה, צנועה ביותר, הסתכמה בעובדות הבאות:

● קבוצת צעירים ירושלמים, בני ישר-אל השנייה, תושבי פרברים שרבים מהם בעלי עבר פלילי, החלו מתארגנים לפני מס-פר שבועות, כגרעינו של גוף פוליטי תחת השם היומרי הפנתרים השחורים.

● לדעת רבים, השתתפו בהכוונתם של הצעירים לכיוון הפוליטי פעילי מצפן — קבוצת שוליים זעירה, שאיש אינו מאמין בכוחה להפיץ את רעיונותיה במדינה. ● אחדים מבין הפנתרים הופיעו ל-ראשונה בפומבי בעת ההפגנה נגד פעילות משמר הגבול בעזה, כשעמדתם בהפגנה אינה ברורה כלל.

● פעילי הפנתרים הכריזו כי בכוחתם לגלות פעילות פוליטית וחברתית, בשכונות מגוריהם ואחר כך ברבתי ישראל השנייה, משטרתה להילחם בקיפוח העדתי והכלכלי. ● בחודשים האחרונים הם הפכו מגוף מחתרתי למחצה, שחבריו הקפידו לא להזדהות — לקבוצה גלוית פנים, שמנהי-גיה מוכנים להזדהות ולשאת דברם בפומבי.

"התאגדנו, ועכשיו אנחנו אירגון פוליטי", קובע סעדיה מרציאנו (21), מראשי פעילי הפנתרים. "אנחנו עומדים להירשם כאגודה עותומאנית. עורך-דין שלמה שגב מנסה לנו, כרגע — בהתנדבות — את התקנון שלנו. בקרוב נפתח משרד, ושם יוכלו תושבי השכונות לפנות אלינו עם הבעיות." הפנתרים מנהלים מו"מ עם ועדי שכונות העוני בירושלים, כדי לנסות להגיע לילי פעולה משותפת, פתחו גם באיסוף כספים.

נשק

ללא רשיון



בזאת מסתכמת פעילותם. וועל פעילות צנועה זו — הגיב המימסד בצורה חריפה ביותר. לפחות כאילו היו אלו פנתרים שחורים אמיתיים, נושאי תת-מקלעים ורימונים.

תגובת המימסד, נוכח תגליתו המזועזעת שהפנתרים אינם חיונין בלהות, אלא גוף ההולך ומקבל מודים משיים יותר ויותר מרגע לרגע — התבטאה בהפעלת שיטת המקל והגור: מצד אחד, ההפעלה משטרת ירושלים, במקביל נתגלו במפתיע תקציבים מיספוריים.

תמרורים

הוענק • בנוכחות חברי-כנסת, מזכ"ל מפלגת העבודה אריה (לובה) אליאב, יו"ר הנהלת המפלגה הליברלית ד"ר אלי מלך רימלט, חבר הוועדה המרכזת של הסתדרות הלל זיידל, ראש עיריית תל-אביב יהושע רבינוביץ, ראש עיריית רמת-גן ישר אל פלד, עורכי הארץ ומעריבי, עלידי שג"ר אוסטריה בישראל ד"ר ארתור אגסטור, לעיתונאים הישראליים והותיקים **שמעון סאמט** (הארץ) ו**מושה מייזלס** (מעריב).



מייזלס, אגסטור וסאמט

עיסור הזהב בעל הדרגה הראשונה של נשיא אוסטריה, כהוקרה לפעלם למען יחסי אוסטריה וישראל. באותו מעמד קיבלו השניים גם איגרת ברכה אישית של ראש ממשלת אוסטריה, היהודי ד"ר ברונו קרייסקי. אגב, בעיסור דומה זכה בשעתו גם הסופר מכס ברוד ז"ל.

הוענק • פרס יציב לספרות ילדים, לזכרו של העורך הראשון של דבר לילדים, לסופר **יגאל דרוקר** (בן-נתן), עבור ספרו החנן על הגיבשה. דרוקר בן ה-30, יליד תל-אביב שגדל בחולון, זוכה בפרס זוה"פ פעם השנייה, לאחר שזכה לפני שנתיים באותו פרס עבור ספרו האגם בחולות, שמשמש כיום כדובר משרד-החקלאות.

מנהלים רומן • השחקן קלינט איסטווד (הטוב מהסרט הטוב הרע והמכוער) והדוגמנית הבלגית **קאמי רוז'יאן**, איתה הוא מבלה עתה בפאריז, למרות נישואיו למאג'י איסטווד, ממנה יש לו בן שנולד לאחר 15 שנות נישואין.

נחוג • יום הולדתו ה-37 של ה"משורר-קולנוען היידי **אבירן**, מחברם של כתריסר ספרים שיריה, בעיברית ובאנגלית, ויוצרו של הסרט חן, שנפסל עלידי הצנזורה.



אבירן

דונה את מרכז הכובד של עסקיו מחיפה לתל-אביב.

נפטור • בביירות, מהתקף-לב, בגיל 61, שרה-חן הירדני לשעבר ואחד המנהיגים הבולטים בגדה המערבית — **ד"ר קאדרי זוקאן**, שיצא את שכם בשבוע שעבר כדי להשתתף בדינוני המועצה הלאומית הפלסטינית. נחשב לאחד הסופרים הגדולים בעולם הערבי, חיבר 27 ספרים בינושאי ספרות, מדעי החברה ומדעים מדויקים, למד באוניברסיטת ביירות ובשנים 1950-1954 כיהן כנציג האופוזיציה בפרלמנט הירדני, ב-1965 נתמנה לשר לענייני חוץ בממשלת ירדן ובשנותיו האחרונות כיהן כמנהל בית מדרש למורים בשכם.

נפטור • בפאריז, ממחלת הסרטן, ב-גיל 67, האיש שהפך ב-1930 לכוכב קולנוע מפורסם ושהופיע מאז ב-149 סרטים — פרנאנד קונטונזן, הידוע יותר בשם **פרנדר**.

סרט ישראלי בעירום ובסצינות מיסגל. ו-חריג נוסף, חשוב הרבה יותר, המסביר אולי את החריג הקודם: מלכת הכביש הוא ללא ספק סרטו הטוב ביותר של מנחם גולן עד כה, או כפי שהוא הגדירו אחרי שביים והפיק 15 סרטים: "הסרט הראשון שלי". אפילו מבלי להתייחס לסרטיו הקודמים של גולן זהו סרט מיוחד במינו וב-רמתו בתעשיית הסרטים הישראלית.

מלכת הכביש הוא סיפורה של יצאנית ישראלית, המציג שלב של ירידה בדרגה בחייה. ממלכת הכביש — זנוסעת העובדת כעצמאית ללא סרסור — היא מידוררת תוך מאמץ להיחלץ ממקצועה וממיקומה בשולי החברה, עד למעמד הנקלה ביותר של יצאנית הכפופה לסרסור.

עלילה מעין זו, הכוללת בתוכה גם יחסים עם נהג משאית קיבוצניק (יהודה בריק) המגיעים עד לסף האהבה הבלתי אפשרית, מתגוננת מטבעה על חודו של תער, תנודה קלה וסרט מעין זה הוא קיטש ה"מוני בעל סיגנון פורנוגרפי. למולם של



זונה עם נשמה



אלא זונה לשעבר שפרשה מעיסוקה כדי לנסות לבנות לעצמה חיים חדשים. הצילומים בוצעו בריאליזם ובאכזריות שגרמו לכך שגילה התעלפה פעמיים בשעת הסרטת סצינה זו.

ארבעת הבריונים מבצעים את האונס האכזרי שהם מגלים כי אינה בגילה אלמגור (שוכבת על גבה) אונס כפול ארבעה

יוצרי הסרט והמשתתפים בו, לא אירעה שום מעידה. המוצר המוגמר הוא סרט עצוב ופיוטי, משהו בסיגנון המזכיר את קאובוי של חצות ואדם בעקבות גורלו, כתב אישום בעל עוצמה רבה נגד חברה, שאינה מאפשרת למי שסטה מחוקיה לחזור לתוכה.

גילה התנגדה למחליפה בעירום

קריב לודאי שאפילו הצנזורה הישראלית לא תפעיל לגבי סרט זה את המספריים, למרות שהוא מכיל יותר סצינות אירוטיות של עירום ומישגל, מכל סרט ישראלי קודם.

היתה זו גילה אלמגור עצמה שהגתה את רעיון הסרט, הציעה לגולן להסריט טו אחרי תקופה ממושכת ששררו ביניהם יחסים מתוחים. שניהם, גילה וגולן, עמדו

את האונס בשעת ההסרטה, לא שיחקו אורנס. הם ביצעו אונס על כל הכרוך בו, חוץ מביצוע מעשה האונס בפועל. הם היו כו אותה בכוח, אחזו בה באלימות וקרעו את בגדיה מעליה.

עברו מספר שעות עד שהצליחה גילה להתאושש מהזעזוע שעבר עליה בעת הסרט. סצינה ברוטאלית זו, "מבחינת ההרגשה האישית שלי" היא אמרה, "הרי אם אשה צריכה לעבור דבר כזה, יותר טוב בשבילה למות."

יצאנית יורדת בדרגה

עם כל העוצמה שבה, אין סצינות ה"אונס הדבר יוצא-הדופן היחיד במלכת הכביש. חריג נוסף: בפעם הראשונה מופיעה שחקנית ברמה של גילה אלמגור ב-

גילה אלמגור נאנסה במחצבה ליד מפעלי ים-המלח בסדום. ארבעה בריינים שהביאו אותה לשם במירמה, לבילוי כביכול במסיבה, התנפלו עליה, היכו אורח, קרעו מעליה את בגדיה, ובזה אחר זה אנסו אותה באכזריות. אחר הם השאירו אותה, חבולה ומוכה וקרועת-בגדים על חוף השומם והשקט, בו הידהו עדיין זעקותיה בשעת האונס: "הילד שלי! הילד שלי!"

סצינה אכזרית ומהממת זו עשויה להיחרת בליבם של צופי הקולנוע הישראליים היא מהוה את נקודת השיא של סרטו של מנחם גולן מלכת הכביש. שהקרנתו תחל בעוד שבועות מעטים. היא יוצאת דופן גם בין סצינות האונס שבויימו עד כה ב"קולנוע העולמי. לא רק בשל האירוטיות שבה, אלא בעיקר בשל הריאליזם האכזרי בו נעשתה. בשעה שהוסרטה סצינת אונס זו בחוף ים המלח התעלפה גילה אלמגור פעמיים. כי ארבעת השחקנים שביצעו בה



גילה לעשות זאת היא לא יכלה לעשות. היא ברתה. היה ברור שהאונס, יהיה עד הסוף, ושסצינת המישגל עם יהודה ברקן במחסן הכותנה בקיבוץ, תהיה עד הסוף. אבל היו לה לבטים. כשהיתה צריכה להתפשט גם בפני הצוות, היא בכתה. זה היה קשה. למעשה לא היה לה מה להסתיר. היא נראית יפה. יש לה גוף טוב. שיכנעו אותה. עשינו את זה בעדינות רבה. התגברנו על זה אחרי המשבר הראשון, כי הי דברים היו רלבנטיים. אחר כך בדקנו כולנו את החומר. עברנו על כל צילום. כל מה שלא נראה אסתטי, נורק."

סיכוי פריצה לעולם הרחב

אם אפשר היה לחשוש, שהלבטים, שהיו לגילה בקשר לסצינות העירום, יפריעו לה בעיצוב הדמות, חלפו החששות בתום ההסרטה. זהו ללא ספק שיאה של גילה אלמגור, לפחות בתחום הקולנועי. תפקיד הוונה, הקשוחה והאנושית גם יחד, המיואשת והמקוה בעת ובעונה אחת, הוא אחד הגדולים בתפקידיה.

יש דברים נוספים בסרט, בהם ידונו ה מבקרים אחרי שיוצג בפומבי, ויצג קרוב לודאי את ישראל בפסטיבאל הסרטים בי קאן. אי אפשר להתעלם בו ממשחקו של יהודה ברקן, מהדורה ישראלית של צ'ארלס ברונסון, המציג בפעם הראשונה בקולנוע הישראלי מאהב של בשר ודם. תרמו לו סרט את איכותו המיוחדת, צילומיו של דוד גורפינקל, המוסיקה של דובי זלצר והעריכה של דוד רוהרץ. אולם מעל לכל אלה קיימת בו תכונה יסודית חשובה אחת: האוטנטיות הישראלית שלו. קיים כאן סיכוי שמשווי ישראל מתחילתו ועד סופו, הנושא את חותמם של החברה, המציאות



התסיפה

אחד מארבעת הבריונים תוקף את גילה אלמגור לפני ביצוע האונס. לצורך צילום סצינת האונס, הכוללת צילומים בסלומושקי, נר כשה מצלמה מיוחדת עבור הסרט הזה.

בתקופת ביניים. לגילה היו כמה חודשי חופשה לפני שתיכנס לתפקידה של ז'אן דארק. לגולן היה חור בתוכניות ההסרטה שלו. הם ישבו שבועיים וגיבשו את ה תסריט. גילה ששיתקה את הוונה מרגו באלדוראדו של גולן, נטלה על עצמה הפעם את התפקיד של יצאנית מבוגרת. זוהי אר תה מרגו, אלא שהפעם קוראים לה מרגלית. היא בשלה יותר, בעלת נסיון יותר ועם מיטען הרבה יותר גדול של נשמה.

גילה אלמגור פרצה בבכי

כאשר התפשטה ערומה

היא התעלפה בסצינת האונס

שביצעו בה ארבעה גברברים

וההווי הישראליים, יפרוץ החוצה ויכבוש את העולם.

אמר גולן על מלכת הכביש: "עד כה עבדתי על יצירת עלילה הנותנת חוויה רגשית. כאן ניסינו לתת קצת יותר. ניסינו ליצור יצירה שלמה, קצת יותר מעמיקה. ניסינו להטביע עליה את האכזריות והכוח של התקופה. ניסינו להכניס נשמה ופיוט. כל מה שעשיתי עד היום הוביל לסרט זה. בכל העולם הולכת תעשיית הסרטים חזרה לרומנטיקה ולדרמה. באופן תת-הכרתי זה קרה גם אצלנו.

"אחרי הסרט הזה שיניתי את כל ה תוכניות שלי. לא אעשה את הסרטים ש עמדתי לעשות. אחרי סרט כזה גובר ה רצון לעשות רק סרטים טובים."

לגילה, שבעיני עירום ומין על הבמה היתה עד היום פוריסאנית קיצונית, היה ברור מאליו שסרט מעין זה לא יכול ללכת בלי סצינות עירום. גולן, המכיר את בעיית תיה הנפשיות של גילה בעיניים אלה, הציע לו שבסצינות העירום יציב במקומה מחליפה. גילה התנגדה.

אחר כך היה גולן צריך להקריב בפניה שורה של סרטים, כדי להמחיש לה שגם שחקניות מעולות ותיקות ובעלות-שם, כמו אני גירארדו, למשל, מופיעות בסצינות עירום בסרטים, במידה שהעירום הוא חלק אורגני מהעלילה. גילה השלימה עם כך. למרות זאת, כשהגיעה השעה לצילום סצינת העירום הראשונה, היא פרצה בבכי. סיפר גולן על מה שאירע: "כשהגיעה

על חוף ים המוות למחרת האונס, אחרי שהאנשים נטשו אותה במחצבה עזובה על חוף ים המלח, רצה גילה החבולה וקרועת הבגדים תוך מחשבה אחת: להציל את העובר שבבטנה. התקווה אינה מתגשמת.



מהזנות. מלכת הכביש הופכת להיות זנוסעת פשוטה המפרנט סרטור. בסצינות אלה בסרט מופיעה גילה אלמגור בעירום ועירומה למחצה, אולם היא לא התירה צילום תמונות בודדות מקסעי העירום שלה. גילה אלמגור הופיעה בסרט גם בסצינות מישגל.

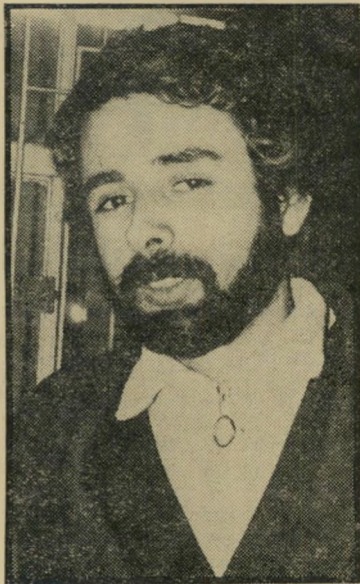
"הילד שלי! הילד שלי!" זועקת היצאנית הנאנסת, הנראית בתמונה מוטלת במקום הפשע. האונס שבוצע בה, שעה שהיתה בשלבי הריון מתקדמים, מחסל את תקוותיה לפרוש

במדינה

(המשך מעמוד 22)

מיגרש הרוסים, וכל הזמן העבירו אותי מאחד לשני, וסירבו לקבל את התלונה. קצין בכיר שנכח במקום, סירב לעזור לי. פתאום הופיע לוי בעצמו. כל הנוכחים בחדר עזבו את המקום — כולל הקצין הבכיר, שאני חושש לזהותו. לוי דחף אותי בכוח, זרק אותי מכל המדרגות, ו־איים לשבור לי את הפנים אם אחזור לתחנה.

מן הפח אל הפחת. תמיר התיאש ממושגי הצדק של המשטרה, ביקש לשכוח מהעניין, התעורר מחדש לחיים רק לאחר שידיד סיפר לו כי ראה שני מיקרי הכ־



מתיון תמיר

„למה יש לך שיער ארוך?”

אות נוספים — בעיטה איזמה לצעיר וסטי־רות נוראות לילד בן 12 — שאחר־כך התברר כי היה בכלל חף מפשע.

תמיר החליט לפרסם את האשמתו ב־מכתב גלוי לשר המשטרה, מעל דפי פי־האתון, עיתון הסטודנטים. כאשר ביקש הי־עיתון, בטרם הפירסום, את תגובתו של שר המשטרה, ביקש דובר משטרת המחוז מתמיר לסור למשטרה כדי לברר — סוף־סוף — את תלונתו.

היה זה בירור מזור. בשלב ראשון, הופ־נה הסטודנט בדיוק אל אותו קצין בכיר, שבזמנו יימע כיצד הגיש את התלונה ו־התעלם ממנה. מובן שתמיר סירב לשבת עם האיש.

הוא הופנה לחוקר אחר, בשם פרג. היתה זו נפילה מהפח אל הפחת.

הולך לך עם כנות? „במקום להת־ייחס לתלונה שלי, ולנסות לגלות את הי־אמת,” מדוח תמיר, „שאל אותי החוקר את השאלות הבאות: האם היית פעם בטיפול פסיכיאטרי? האם אתה מוכן ללכת ל־דיקו־פסיכיאטריה? האם לא סבלת אף פעם ממחלת הרדיפה? האם יש לך תיק במשטרה, האם הולך לך עם בנות? למה מעניינים אותך דברים כאלה, שאתה מת־לונן עליהם? מי עומד מאחוריך? מדוע אתה מגדל שיער ארוך? האם אתה יודע שתלונה כזו מצידך יכולה לפגוע במצב הביטחוני? צריך להיות אידיוט לא להבין שמטרת כל השאלות האלו היתה להפחיד אותי על־מנת שאסוג מתלונתי,” אומר תמיר.

דקראת הסיכויי הבא. אכן, קשה היה להשתחרר מהרושם שבמשטרת ירו־שלים שוררת אחות לוחמים הדוקה, וש־מאמצי החוקרים מכוננים פחות לגילוי הי־אמת — אם אכן אין הם יודעים אותה עדיין — ויותר להגן על שמם הטוב: ביחס לשני המיקרים ששמע תמיר מפי ידידו — נאחזה המשטרה בתואנה כי הי־מתלונן, ידידו של תמיר, הוא בלתי ידוע, ומשום כך אין לתלונה כל ערך. את הי־מיקרה השלישי, אותו ראה תמיר במר־עיניו, ביטלה המשטרה גם כן, בתואנה כי תמיר סירב לנקוב בשמו של החוקר הי־מכה.

הוא עשה זאת, אם כן, עתה. שם המכה הוא רחמים לוי, טוען יגאל תמיר. הוא המתין לשמוע מה יש למשטרת ירושלים לומר על כך.

מצרכן פח אדנט!

15.2.71 – 15.3.71

בתקופה זו ימכר לצרכן

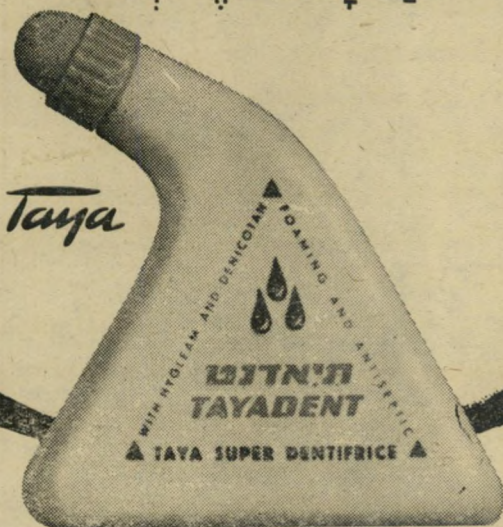
חי פה תיאדנט

התכשיר המיוחד במינו בעולם כולו
לרענון הנשימה ולהברקת השיניים במחיר מוזל של

1.78 (במקום 2.20) כולל מס

שיניים לבנות ונשימה רעננה

תיאדנט



זהו סוג חדש של חידונים, שיופיע החל מהשבוע ב־העולם הזה. השיטה היא זו: במשבצות מצד שמאל יש ארבע מילים. האותיות של המילים מופיעות מעל לכל משבצת בצורה מובלבלת — ויש לסדר את האותיות בצורה הנכונה לתוך המשבצות. למשל: אם מעל למשבצות מופיעות האותיות „דועהב”, הפיתרון יכול להיות „עבודה”. אם המילים מסודרות בצורה הנכונה בתוך הי־משבצות, הרי האותיות במשבצות המסומנות בעיגולים יצטרפו לתשובה לשאלה המופיעה מתחת לקאריקטורה.

הפיתרון יפורסם בשבוע הבא.

קלחקל				
נבררב				
ססנככ				
פורתס				

בלבלת

חידון שבועי חדש של

העולם הזה



„מה רוצה העסקן להיות?”

שחקנים

האומנות

המאודות

מי שחשב כי רק הסבלים בארצות-הב' רית ונהגי המשאיות כפופים לאיגודים רבי עוצמה המטילים מרותם על פועלים ומעסיקים גם יחד, חי באשליה. האמנות, שם, וליתר דיוק התיאטרון — מאוגד לא פחות. הנה לדוגמה מה קרה למייק ניקולס, במאי מפורסם ומצליח לכל הדעות. הוא התכונן להעלות בברודוויי הצגה של ג'ואל קווארד בשם תוכניות לחיים. מאחר וההומור של קווארד, הנוכח עתה לתחיה באמריקה, הוא מאוד בריטי באופיו, התכונן ניקולס להביא את שחקניו הראשיים מאנגליה. הוא הודיע לאיגוד השחקנים האמריקאי, אי, שבכנתו להזמין את מגי סמית (בעלת האוסקר עבור העלמה ברודי) ואת בעלה רוברט סטיבנס (שהופיע לצידה גם באותו סרט) לשני התפקידים הראשיים. האיגוד עיקם את האף אבל הסכים.

אולם כאשר נודע להם כי ניקולס דורש בריטי נוסף, ג'ון מופאט, לתפקיד הראשי השלישי, קמה שעורריה. "השחקן הזה אינו די גדול כדי שיצדיק את הבאתו מעבר לאוקיינוס", פסק האיגוד. "תבחרו אמריקאי במקומו". תשובתו של ניקולס: הוא התפטר.

תקרית דומה קרתה בהעלאת מחזה אחר, המבוסס על חייו של הגיבור העממי האמריקאי קאי דניאל ובסטר. כאן הוזמן שחקן אירי בשם פאטריק מאגי (שגילם על הבימה ובסרט את המרקוזי דה-סאד במארה/סאד) לתפקיד הראשי. האיגוד התרעם: מה זאת אומרת ששחקן זה יגלם גיבור אמריקאי. חילול קודש. התיאטרון והאיגוד הלכו לי בוררות, וכאן שפר גורלו של מאגי. מ' אחר זכה לפרס עבור מארה/סאד ה' בימתי בניו-יורק עצמה, נאלצו הבוררים להסכים שהוא "די בולט וכישרוני כדי לי הצדיק הבאתו מעבר לאוקיינוס".

כמו שנאמר: אמנות זה אמנות, אבל נר שמת כבר בהסתדרות?

והכלבים

שבאיגוד

ואם מדובר כבר על איגודים אמנותיים, נראה שגם באנגליה המצב אינו משביע לגמרי רצון. כך לפחות טוען ג'ון הבס ג'ון האוקספורד, דמות ידועה בחיי המוסרי קה הבריטית, מי שנמנה במשך שנים ארוכות על כוכבי תזמורתו המפורסמת של טד הית, כתב למעלה משלושת אלפים שירים ונכתב בקביעות, במישאלי עיתון נים, לנגן הבס הטוב ביותר בבריטניה.

הבטחות, הבטחות

תגליות, תגליות

כשמדברים על התיאטרון של גיורא גודיק, הכל יודעים כבר שמדובר גם על צ'אנסים לתגליות חדשות (המתחרה של גודיק, אג' מן, אמר פעם: "אין בארץ הרבה תיאטרון, אבל יש המון צ'אנסים"), בעלי ה' צ'אנסים התורניים בדירה הם שניים, צעירי, יפים, יודעים לשיר ולרקוד (לפחות)



גודבלאט ורביא
שנים המון שאנסים

לפי קנה מידה של להקה צבאית) אבל מחוסרי כל ניסיון שהוא בתפקידים ראשיים של ממש: חנן גולדבלאט ואפרת רביא. "לי דוקא חנן המון צ'אנסים", מספר חנן. הוא כבר היה בלהקת ה"נחל", ב' תרנגולים, ובתאומים, בין יתר העיסוקים הרבים שלו על הבימה הישראלית. "למשל,

פר גינט מחפש את עצמו

על ספת הפסיכיאטר

"עכשיו יש לי הרגשה שהגעתי לשלב בו אני יכול להתחיל את עבודת הבימוי" אמר יוסי יורעאלי, חצי ברצינות, חצי ב' צחוק, יומיים לפני הבכורה של פר גינט בהבימה. "העבודה על המחזה הזה היתה עבורי תרגיל הבימוי היסודי ביותר בכל ימי חיי. ונדמה לי שרק עכשיו אני מתחיל לבנים ברצינות".

אכן, אחרי הבכורה, אין ספק שזהו תר' גיל בימוי יסודי, ואפילו מקורי ומעניין. מבין הפירושים הרבים בהם פורש הסי' פור על בן סקנדינביה שמחפש את עצ' מו במסעות מקצה העולם עד קצהו, בחר יוסי בפירוש האומר כי פר גינט נוסע ב' עצם אל תוככי עצמו, וכל אותם יצורים ומקומות זרים שהוא מחפש אינם אלא שג' יונתיו ורדיפותיו.

וכאשר מדובר בשגיגות ורדיפות, מע' לה יורעאלי על הבימה, בעזרת התפאורן דוד שריר, סידרה של היות מיניות שהיו מפחידות אפילו את פליגי, ובית משוגעים

שהיה הולם גם את עלילותיו של המארקוזי דה-סאד.

בקיצור, תפיסה מודרנית, מעניינת ויוצאת דופן, בעזרת הברקות רבות בתפאורה, ב' תאורה ובימוי. כל זה היה משכנע ביותר, אילולא סיפק איבסן במחזה יותר חומר מכפי שאפשר היה לספק בהמצאות על ה' בימה.

ומשום כך, כאשר הרושם הראשון של וירטואוזיות טכנית חולף, נשארים טקסטים הנאמרים מהר כל כך שקשה להבינם, שח' קן ראשי — יוסי בנאי — שמצליח מאוד ברעיון השתחזות ושגיגות, והרבה פחות ברעיון פיוט, צוות דמויות משניות בלתי משכנע, ושתי שחקניות, נירה רבינוביץ', כסולחני המזורה, ושושנה דואר — בדמות האם האנוכית הדומה להפליא לבנה — שנראות קרובות יותר מכל השאר לכחונות האמיתיות של הבמאי.

לכן, עם כל ההערכה לעבודה הרבה ש' הושקעה כאן, הפסיכואנליזה של פר גינט



בית המשוגעים של פר גינט
קליפות, קליפות, קליפות

האוקספורד את כלבו כחבר באיגוד הנג' נים. "הלכתי לשם ורשמתי את טימוטי דוג, מנגן על עצמות. שלמתי דמי חבר, ומיד קיבלו אותו לאיגוד. לפי מיטב ידיע'

אומר האוקספורד: "כאן מקבלים כל דיכ' פין לאיגוד, לא חשוב מה הוא יודע לע' שות, ואם בכלל הוא יודע לעשות משהו". וכדי להוכיח את אמיתות דבריו, רשם

"רחוק או לא, העיקר בכבוד" אומרת אפרת. רואים מיד שהיא טירונית בעסקי ה' שעשועים.

ליגה א' וב' משחקים

בדירה של גודיק

ושוב, בשעה טובה ומוצלחת, נשמעים פעמי המחזמר על בימת אלהמברה. כל זאת, אחרי שגודיק החליט על סי טעמו האישי שלא להעלות את המחזמר המקורי בקרוב אצלכם, ותחתיו להעסיק כמה מן השחקנים שלו בעיבודו של יואל וילברג של המחזמר הבטחות, הבטחות מאת ניל סימון ודחיד באכרך, שרבים זוכרים אותו יותר כסירטו של בילי חילדר הדירה, עם ג'ק למון ושירלי מקליין.

לזכותו של גודיק ייאמר שהוא בעל זכ' רון טוב למדי, ולאחר שכבר התנסה ב' מחזמר אמריקאי שהצליח במולדתו ונכ' של כאן, ובמחזמר מקורי שלא הצליח בכלל למרות "בעיותיו" המקומיות, הח' לט שמעשה בני האנוש שוחים בכך ש' הם אנושיים, ואין כל סיבה שאותו פקיד קטן בהכרת ביטוח אמריקאית, לא יהיה פקיד קטן בחברת ביטוח ישראלית, ברחוב פינסקר 67, שתהיה לו "רוקיה" ושכל הבוסים הגדולים יאהבו אותו אהבת נפש בגלל הסגולה הנפלאה שקוראים לה — מפתח.

מקום טוב באמצע

נראית במיקרה זה יומרנית ומעייפת מדי.

שמעון פינקל

ומרד הנעורים

שעה שבאולם הגדול של הבימה מוחאים כפיים לפר'גינט, ובאולם הקטן מקבלים ב' תשואות את הכסאות, שוכחים כי ישנו בתיאטרון איש אחד שמגיע לו פרס על אומץ-לב, סובלנות וכושר-הבלגה מופתיים. זהו שמעון פינקל, המנהל האמנותי של הבימה, שהתנגד מתחילה ולאורך כל ה' דרך להם שנעשה הן בפר'גינט והן בכס' אות, ואף על פי כן ולמרות הכל, לא עמד בדרכם של הצעירים שפלו לבית-מקדשו ועשו בו מעשי כפירה מודרניים שכמוהם לא נראו בקולקטיב מעולם.

"כשהסברתי לפינקל מה אני חושב על ההצגה וכיצד אני רוצה לעבוד, ראיתי איך האיש הזה מתרומם, אבל בולע את רוקו בדממה רועמת", זוכר יוסי יורעאלי את אשר התרחש בעבר הקרוב מאחורי הקל' עים. "כשהראיתי לו בפעם הראשונה את התפאורה מוכנה, הוא תפס את ראשו בידיו, ואמר לי שקט, שמע נא, ידידי הצעיר, אתם פשוט מצחיקים אותי אם אתם חוש' בים שמה שאדם עושים זה פר'גינט".

"אבל הוא קיבל את הדברים. אולי לא ב' אהבה, אבל בטח באומץ". עכשיו כבר אפשר לגלות, אבל זו היתה טבילת-האש הנסיגות השנייה מאז קפצה הבימה להרפתקאות מסוכנות עם במאים צב' רים מחוץ לבית. מספרים כי כאשר ראה פינקל את התפאורה שהכין בוקי שורץ לכסאות, טען שלא יקום ולא יהיה, הוא לא יתן להפוך את הבימה לדיסקוטק. הוא לא האמין בבימוי של דוד ליון. התהלך סר וועץ, סירב להציע בחזרות. עד שביום אחד, הציגו בפניו ליא קניג ושלמה בר' שבט חזרה כללית פרטית לכבודו. האיש ישב בכיסאו כמוכה רעם. בסוף ההצגה, בה צפה בבדידות מוחלטת, קם, לחץ את ידי השחקנים ונישק את הבמאי, ולא הת' בייש להעתיך עליהם שפע של מחמאות. — זה אמן וזה כבודו.

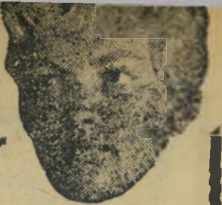


ת, הוא ממשיך להיות חבר עד עצם ה' יום הזה". ומסקנתו של האוקספורד: חיי נגן באיגוד, כחיי כלב.

אשר לשיבוץ השחקנים, מותר להשתמש בהגדרה גלויית-הלב של שפרירה זכאי, שח' קנית אוהל לשעבר, שזה לה תפקידה ה' ראשון אחרי חופשת לידה בת שנה וחצי: "יש לנו כאן ליגה א' וליגה ב', בליגה א' חברים הרקדנים המקצועיים, ואלה שכבו התנסו בלרקוד ולשיר ביחד, אפילו בלה' קה צבאית: אני, שכל נסיוני במשחק-זמר הוא כשהייתי טוזה בפלך ומוזממת מול הראי, שייכת לליגה ב' יחד עם עוד כמה שחקנים ותזיקים כמו שמוליק סגל למשל... אנחנו, פשוט, מסתתרים אחרי תנועות ה' הרקדנים ושרים קצת יותר בשקט..."

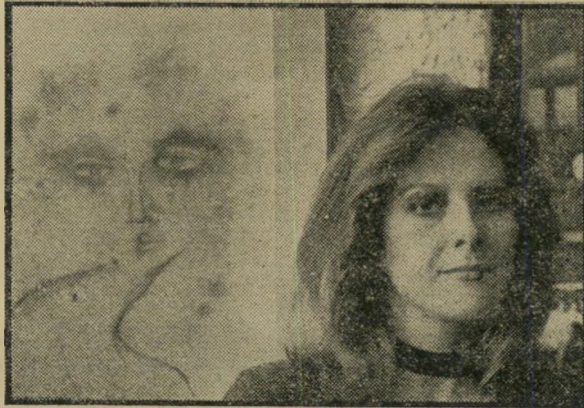


שפרירה זכאי
מסתתרים אחרי הרקדנים



דירה תמורת חופש

נחמד, בעל אישיות מקסימה, היא מבחירה, אבל תלוש. המון תסביכים. אין לו איזון. כשהוא ראה את הציונים ה-



עירית קמחי ויצירה

ראשונים שלי, הוא לא רק שלא עזר לי — הוא אפילו לא הניב עליהם. אז הוא גם לא אביר, נוסף לכל.

השבוע זכתה בחופש אחת היפהפיות הגזעיות בארץ — הדוגמנית עירית קמחי, (26). בצער רב וביגון פחות או יותר קודר, היא התגרשה מבעלה שבתאי, לאחר שהיתה נשואה לו קרוב לשש שנים, ולאחר שלפני זה היתה חברה שלו קרוב לשלוש שנים. מה שנקרא אהבת נעורים, בעברית של ימינו.

אבל לכל נעורים יש סוף, כידוע. ולמעשה הסוף אצל הזוג קמחי היה עוד לפני שנה, כאשר הם נפרדו. השבוע נערך רק האקט המורמלי.

עם הגירושין, התחלקו הקמחים ברכושם. עירית קיבלה את הגט, ובעלה קיבל את הדירה שלהם בת שלושה חדרים ברחוב הירקון.

את הגירושין חגגה עירית בשני דברים: הראשון הוא סטיב גילסון, בחור אנגלי שהיא הכירה לפני שנה, כשהיא היתה בלונדון. גילסון בא לכאן בעקבות השמש, פתח עסק עם רעיון חדש של השכרת ציוד מוסיקה למסיבות ודברים כאלה, והמשיך את ההיכרות מלפני שנה.

וחשני היא תערוכת ציורים שלה שהיא פתחה עכשיו, של המון חתיכות עם דמעות ועוד דברים כאלה. והדבר היחיד שמרגיז אותה, בתערוכה ומחוצה לה, זה כששואלים אותה אם היא קיבלה קורסים אצל מנחם גפן, החבר של דליה לביא.

ולמה שואלים? למה אחרי שהיא נפרדה מבעלה, עירית ניהלה רומן — קצר, אבל אקטיבי — עם מנחם, ובדיקו בתקופה ההיא היא התחילה לצייר. אבל אין שום קשר בין שתי החוויות האלו, היא טוענת בתוקף. „מנחם גבר

המסרה מקדשת את האמצעים

ערינה עסיס, שמוכנה לעשות כל-כך הרבה בשביל החבר שלה — לא פגשתי חבר של עדינה הוא ז'ק ממו, חבר להקת כרמון לשעבר, שלאחרונה סיפרתי לכם על הצלתו המסחררת בניירוק כי צלם-אופנה עולה, עולה, עולה — ומצליח, והנה, בעוד הוא שם עולה, עולה, וכו' וכו' — ומצליח, הרי חברתו עדנה נשארה מאחור פה בתל-אביב.

נשארה — ומתגעגעת. ורק חלום אחד בלבה — להתאחד עם אהובה. לשם כך היא חוסכת פרוטה לפרוטה, כבר למעלה מ-חצי שנה.

אבל עדנה יודעת שמפרוסות קשה לאי סוף כרטיס נסיעה, והיא מנסה לארגן לי עצמה טרמפ לניירוק גם בדרך אחרת: כל פעם שהיא שומעת על מישהו שיוצא לניירוק, היא מייד יוצרת איתו קשר, בי תקווה שתצליח לשכנע אותו שיקח אותה איתו לאהובה אשר בניכר, והיא מוכנה לתת בתמורה את כל רמ"ח וט"ה שלה, לנוסע התורן — העיקר שתצא מזה טיטה לניירוק.

אז פעם לניירוק — עדיין לא יצאה לה מזה, אבל את הרמ"ח והט"ה שלה — היא כבר הקריבה מי יודע כמה פעמים. וזה, תדעו לכם, רק מוכיח מה כוחה של אהבה.

בחורים רבים שמתאמצים הרבה בשביל החברות שלהם — איני מכירה. לעומת זאת, אני מכירה דווקא הרבה בחורות שהן מספיק שוות כדי לעשות הרבה בשביל החברים שלהן. אבל עוד אחת נאמנה כמו

השתפרו, והתחיל לחשוב ברצינות על חתונה עם הנסיכה. אז נחכה ונראה.



דיליאן טריקה

גיטרה בלילה

חמוצים ביום

עד תחרות בחירת נסיכת ים-סוף, שנערכה בשארם-א-שייך בשנה שעברה, חי דני קפון, החצי הנמר של צמד הנוודים, חיים כפולים. בלילה הוא היה מופיע עם גיטרה לפני המיקרופון, וביום היה מנהל קצת בית-החרושת לחמוצים ומלווים שונים שיש לו. אבל מאז אותה תחרות גורי-לית, השתנו חיי.

וכל כך למה? מפני שאז הוא נפגש לראשונה בצעירה שזכתה אותה לילה בי שארם בכתר הנסיכה — ליליאן טריקה דקת גיורה והבלונדית. צמד הנוודים —



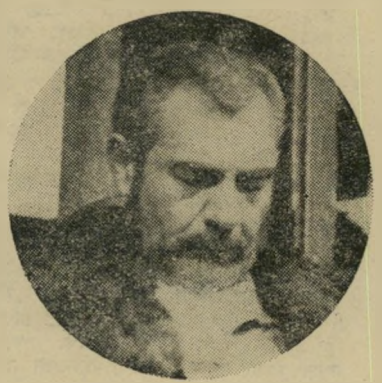
דני קפון

דני ואשתו זהבית — הופיעו שם בטקס ההכתרה, ודני פשוט התאהב בליליאן. הוא נספר מאוחר, ומאז נראתה האופל קומודור שלו, בצבע ירוק-כסף, תכופות ליד בית הוריה של ליליאן בשכונת אפקה, צפונית לתל-אביב.

אלא שהיה זה, במידה רבה, חלום חסר תוחלת. דני אמנם נהפך לגורא רציני, הפסיק לגמרי עם הגיטרה, והתמסר כולו ליצור החמוצים והמלווים שלו — אבל למרות זאת נראה היה לו שסיכויי, אצל משה כבדה כמו טריקה, קלושים ביותר. אלא שלאחרונה, כתוצאה מששון ושימיחה במשפחה, הוא החליט שסיכוייו

החרבוו המשמח של זורבה

לא נסעה, ועכשיו המצב הוא שה„קאמרי“ מזדוץ בימים אלו למצוא ליוסי הצגה מתאימה כאן בארץ, ושושנה היא נפש



יוסי ירין

תיראו תיראו מה זה גורל. אף פעם אי אפשר לדעת מאיזה עץ עשוי לצאת מתוק. קחו למשל את ההצגה „זורבה הי יווני“ בווינה, שיוסי ירין כיכב בה. ההצגה, מסתבר, לא זכתה להצלחה כי הכי מסחררת, אם להשתמש בלשון המעטה. או שזורבה לא דיבר אל הויני-אים, או שהוינאים לא דיברו אל זורבה — אינני יודעת למה. העיקר — פאקט: לא הלך.

טוב, קורה. תחשבו — מי יכול כבר לצאת נישכר מפנצ'ר כזה? אז הנה — עובדה. יכול ויכול.

כי אם אתם זוכרים, הרי סיפורתי ל-כס בזמנו על העניין חרב שיוסי גילה בווינה, בוואלסים שם ובכלל. אי-נני יודעת אם בגלל זה לא נסעה שו-שנה, אשתו של יוסי, לווינה לבכורה של „זורבה“, שהתקיימה שם בעשרים לינואר — או סתם בגלל שלא היה לה מצב רוח מתאים. אבל עובדה — היא

צדוק צוחק אחרון

צוחק, אתם יודעים הלא, מי שצוחק אחרון, וברגע — צוחק אחרון צדוק צרפתי.

כשהוא התגלה לראשונה בקאמרי, הוא היה עוד צועק. אז זה לא היה גורא, והוא לא הרגיש אף אחד.

אבל אחר כך הוא עזב את הקאמרי, ונסע לגרמניה יחד עם אביבה פז, שם הם הופיעו בתוכנית שהכילה בשבילם הי מחוללת המפורסמת והכוריאוגרפית אנה סוקולוב.

זה כבר היה יותר מדי. יש גבול גם לכמה שמותר לצעיר להצליח. והרכילות התחילה להתגלגל, כמו למשל שיש לו רומן עם אנה, ועוד כהנה וכהנה.

ואז הוא חזר ארצה, ולקאמרי, וניהל כאן רומן עם אביבה פז. ואת זה דווקא סלחו לו, איך שהוא ואחר כך העיפו אותו מהתיאטרון, בגלל שהוא סירב לשחק בי תפקיד סטאטיסט באנדרקו. וזה כמובן גרם נחת לכלל ולפרט, וצדוק התדפק על דלתות התיאטרונים השונים, וקיבל קדחת ולא תפס קיד. אז הוא הלך לעבוד בתור בארימן בדיסקוסק.

עד שבמאי שיער פטריק גרזנר נתן לו את התפקיד הקומי הבולט של האשה משנות איכה, שמפסיקה את ההצגה בי זעקות חמס, ומתפרצת אל הבמה יחד עם בעלה האנטיקה.

וכאילו עלייה זו, מאפלונית הבר למרכזי שיער, לא הספיקה לו לצדוק — בא עכשיו השבר האחרון, ויענקל'ה אגמון נתן לו לביים את הופעת היחיד של חוזה אלברשטיין.

לביים! שמעתם דבר כזה? פלא שהי חברה בקאמרי זקוקים לחמצן?



צדוק צרפתי

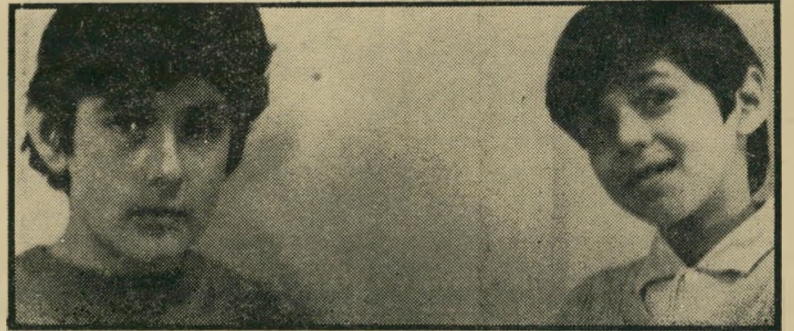
* כאשר המטורללת, המתפרצת לבמה באמצע הצגת „שיער“.

אחת לפחות שאיננה מתאבלת מרה מי-די על מותו בטרם עת של זורבה. כי זורבה אולי מת מוקדם מדי, אבל לפחות יוסי יחזור הביתה בגלל זה. ובכלל לא מוקדם מדי. הגיע הזמן בהחלט שיתחיל את הוואלסים ב„הורה“.

(המשך בעמוד 9)

שיקום של נכי צה"ל. מספרת אלמנתו לוטה במירות. לא פעם היה סימן טוב מוכרח להילחם ממש אפילו בשביל הדברים היקנים ביותר. בשביל הפקידים הוא היה סתם מיסרד. אחרי הכל, לא היה להם כל כך נעים להגיד לא לנכה שעומד לפני כיסאותיהם על שני קביים.

אני זוכרת היטב איך שהוא בא הביתה פעם, רועד כולו מכעס, בגלל שאיזה פקיד אמר לו: עכשיו תצא מהחדר, כי הגיעה שעת המנוחה שלי. תחזור אחר כך."



בני הגיבור: אלון (8) ואלי (17) גנני*



בנות הגיבור: מימין, נאמה (10), אירית (14.5) ומלכה (17.5) לייסנר

אלמנתו של גנני היה מוליביש מיוחד עם עולם הפקידים. כאשר היא ומשפחתה ישבו שבעה, לאחר מות בעלה, לא טרח איש ממשרד הביטחון לבוא לנחמה. לעומת זאת קיבלה — כאמצע השבועה — הודעה על הפסקת התמיכה החודשית של משרד הביטחון, לה היה בעלה זכאי כנכה. משהו בעולם הביורוקרטיה גילה זריזות מפתיעה, בזמן ובמקום הלא נכונים, גרם לביזיון.

הקלה

לכף האלמנות

לאחר השבעה, שאלה לוטה את נציג משרד הביטחון שאלה פשוטה ו"אכזרית": "לשם מה מעוררים את נכי צה"ל להתחתן? כדי שאחרי מותם תישארנה הי משפחות ללא פרנסה? במה עלי לפרנס עכשיו ילדה בת 17 ושני ילדים בני 14 וחמש — בתעודת קלף וסרט אדום?"

כאשר נפגשה עם מנהל מחלקת השיקום, אריה פינק, סיפרה לו כי נשארה ללא הכני סת בעלה, ללא תמיכת משרד הביטחון, ועם משכנתא של 20 אלף ל"י וחובות נוספים של 25 אלף ל"י, הבטיח פינק לשלם את כל החובות — מתוך המענק החד-פעמי שבו רצה משרד הביטחון לחסל את התחייבויותיו כלפיה.

אלמנתו של גיבור ישראל אימה בנקיטת צעדים משפטיים. רק לאחר התערבותם של אישי גיבור נמנעה שערוריה, והובטחה לה גימלה חודשית לכל חייה.

מאבקה של לוטה סימן טוב היווה תקדים, הביא ברכה לשאר אלמנות נכי צה"ל. בעקבות פרשה זו, מונחת כיום על שולחן הכנסת הצעת חוק להמשך את הגימלה של נכי צה"ל לאחר מותו, לאלמנתו, למשך חצי שנה מיום מותו.

אבל ההיכוחים האלה נמשכו יותר מ-שנה, עד שאישרו לי את הפנסיה. ובינתיים, היו באים אלי כל הזמן הנושים לתבוע את החובות. אבל אף אחד לא בא אלי לשאול ממה אני מילדים חיים, אחר שסימן טוב מת. לא משרד הביטחון, ולא מאירגון נכי צה"ל. כל התקופה הזאת הסתגרתי בבית ולא יצאתי החוצה."

* למשפחה גם בת נוספת, רבקה (20), נשואה.

פצועים, מפעיל את המיקלע, ומרחיק מ-עליהם את האויב.

על התנהגותו זו, שהצילה את היחידה, זכה באות הגבורה.

בתלישומי, שם אושפו ומשם יצא על שתי קביים, התאהבה בו אחות שטיפלה בו, עולה חדשה מבולגריה. היתה זו לוטה. "למרות נכותו, הוא היה תמיד שמח ו"טוב לב, מלא הומור ונכונות לעזור לאחרים", מספרת היא. "בגלל זה התאהבתי בו. כשהתחתנתי איתו, ידעתי שהחיים לא יהיו קלים. הייתי נכונה לקשיים. אבל מ-עולם לא תיארתי לי שגורלו יהיה להפוך לאלמוני, ושאלה שתפקידם לעזור לנו, יולד לו בו."

הנהגים מתווכחים

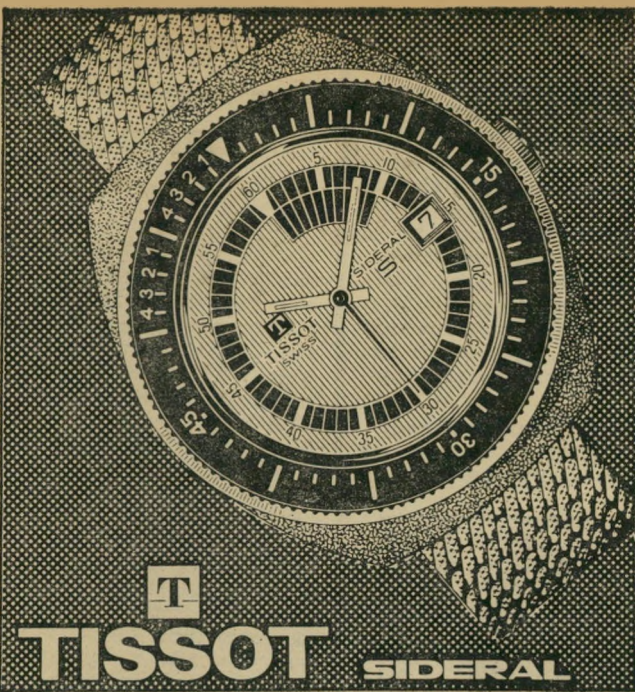
והפצוע מת

מוות השיג את גנני עשרים שנה לאחר שניצל ממנו בעיראק-אל-סואדן. סימן טוב עסק בעבודת קבלנות לסילוק גרוטאות ממחנה צה"ל, כשההוראת קצין במקום, הדליקו מספר חיילים ערימת פסולת כדי לשרפה. בערימה היה פגז שני, שהתפוצץ. רסיסי פגזו בגגו, שהיה בקירבת מקום, והוא נפגע קשה.

"מהמתנה התקשר איתי איזה קצין ואמר לי שסימן טוב התחלק ונפצע", מספרת אלמנתו. כשהגיעה לבית החולים קפלו ב"רחובות, כבר היה בעלה מת.

לדברי לוטה, ניתן היה להציל את סימן טוב. הוא שכב פצוע, ללא טיפול, זמן ממושך, כאשר חיילים בשטח מחפשים ל"ריק את האמבולנס שנעלם ממקומו, ואחר את הרוסא שלא הגיע. כאשר נמצאו כבר שניהם, חל עיכוב נוסף כשהתפתח ויכוח בין גנני האמבולנס לטייס המסוק, מי משניהם חייב להוביל את הפצוע שותת הדם. כאשר נודעו כל הפרטים האלו ללוטה, היא תבעה ועדת חקירה. תביעתה נתקבלה, לדבריה, ואף הודיעו על הקמת הועדה בי פומבי. הובטח לה שבתום פעולת הועדה, תקבל את תוצאות החקירה.

מאז עברו שלוש שנים — והיא לא קיבלה שום תוצאות. למעשה, אין היא אפילו יודעת אם אכן הוקמה הועדה בכלל. "אני חושבת שזה יחס נהדר לאלמנתו של גיבור ישראל", אומרת היא, "לא כן?"



TISSOT SIDERAL

טיסו-סידרל סופר-צלילה

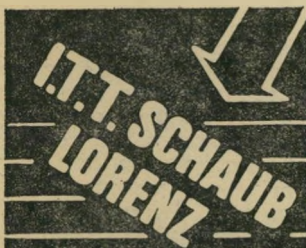
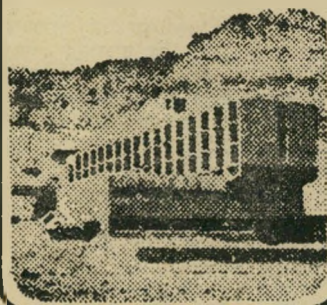
השילוב המהפכני של פלדה ופיברגלס

- * מתאים במיוחד לאקלים הישראלי: אינו מתפשט בחום ואינו מתכווץ בקור. חזק מאוד, בלתי שבי, מחוסן בפני כל זעזוע, אל-חלד, דוחה מים.
- * טיסו-סידרל — יצירת הפאר החדשה של טיסו-אוטומטי, עם תאריכון נגד מים (לצלילה עד 100 מ')
- * "שעון צעיר" לצעירים של ימינו, במחיר... לצעירים: 169 ל"י.

קנה ששון-והשתתף במבצע הנדסים הענק של טיסו

מכון גלים צוהר חקירות המלח

בואו לבנות את חופשת החורף בקיץ של ים המלח במחירי הנחה של 34 ל"י ליחיד + 10% סוף שבוע מיום ששי עד מוצ"ש 74.80 ל"י, עד יום ראשון 120 ל"י. לוג, כולל מסים. הזמנת מקומות במלון: טל. 057-96051 תל-אביב: שד. רוטשילד 66 טל. 625955



מקלט הטכניזיה הטוב בעולם!

גם טרנזיסטורים, רשמי-קול ומערכות HI-FI סטריו מעולים מיוצרים על ידי I.T.T. SCHAUUB-LORENZ חשוב לעולים חדשים: הסמקה במהירות מירבית וללא מכס. הסוכן הבלעדי: כינורי בע"מ ת-א רחוב פרץ 4 621984-624193.70

★ ★ ★ אנו ערבים לכן שכל התקונים בת-א וסביבתה יבוצעו תוך 24 שעות לכל היותר ע"י במעבדה שלנו ב ת-א רח' לילינבלום 25 טל. 57679-1 56343

אלמוני מצוה המסתתר מאחורי ראשי התיבות ש.מ., כתב במכתב לטלוויזיה, כי תרגום ערבי לתוכניות עבריות, יתרום לי לא ספק לשיפור ההבנה בין שני העמים. אותם דברים כתב בלי פחד בשמו המלא: מוחמד אל בקרי, מחברון. אלה הם רק שניים מתוך עשרות ערבים שפנו לטלוויזיה בנושא זה. היהודים, לעומת זאת, פרי נים באלפים. סטודנטים מאוניברסיטת חיפה ביקשה לתרגם את תוכניות זו בעיתון (בזמנו בערבית). תוכניות אלה עוסקות בבעיות כמו: נישואי תערובת, דרישות ערביות והנוער הערבי בישראל. עקרות הבית מסתפקת בדרישת תרגום עברי ל- תוכניות למשפחה בערבית. רבים תובעים תרגום לסרט של יום שישי. לפי תוצאות הסקר, שהוזמן על ידי רשות השידור, אחוז עצום של צופים, שאינם מבנים ערבית, מסתכל בתוכניות המשודרות במסגרת ה- שעה הערבית.

אבל רשות השידור מתחמקת. מנכ"ל ה- רשות, שמואל אלמוג, אינו סבור כנראה, שהטלוויזיה מסוגלת לתרום לשיפור ההבנה בין שני העמים. אם הדברים היו תלויים אך ורק בו — היא היה מסתפק בתעמולה ובאינפורמציה מכוונת. רשות השידור מתחמקת ללא בוסה מכל העניין. לפי דיווח שפורסם בזמנו בהארץ, ואשר לא הוכחש, קבעה ועדת התירגומים של הוועד המנהל, כי תרגום כפול של סרטים כרוך בקשים טכניים ובהוצאות כספיות רבות.

אלו הם דברי הבל: ברנע שכבר תירגמו סרט זר לשפה אחת הרי תוספת כותרות של שפה שנייה לא תעלה יותר מ-100 לירות לסרט. על הקשיים הטכניים הקיימים, כביכול, התגברו בזמנו של הפרופסור אליהו הוא כ"ץ, מי שהיה ראש צוות ההקמה. במסגרת השעה המשותפת, שידרו אז כי תרגום כפול סרטים כמו הסגורים והקונצרט לבניה-נעורים, כלי כל בעיות. כלבנון מתר- גמים את כל הסרטים לשתי שפות בלי כל קשים. לתרגם את סמי וסוסו עולה כ-150 לירות לתוכנית ואין כל קשים טכניים כי עבודת התירגום. סמי וסוסו נכנסו כבר לפולקלור היהודי והערבי בישראל ומחוצה לה. האם זה מה שמפריע לראשי רשות השידור?

הדלפה מכוונת. על השאלה מדוע אין מתרגמים את הסרט הערבי ביום שישי ענו בשעתו: סרט המוצג בליל שבת לא רצוי להוסיף לו תירגום עברי מחמת קדושת היום. בהדלפה מכוונת הם גילו סוד. שיש חשש כי בעלי הקולנוע ירצו להקרין סרטים באולמות בימי ו' וזה לא רצוי מסיבות קואליציוניות. אותם האנשים עצמם החליטו לא מזמן להקרין סרטים עלילתיים בלילות שבת בתוכנית העברית עם תירגום עברי בלי להניד עפעף עיניו בלי פחד מבעלי בתרהקולנוע, או הרבנים.

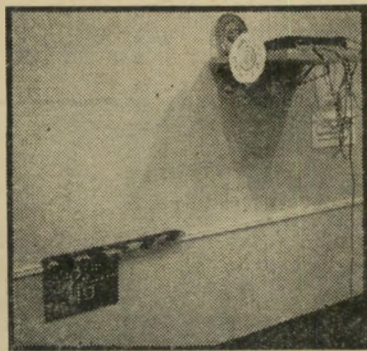
כתואנה, כי הספונסאניות תצא מופסדת מתירגום, שאינו יכול לכסות אימרי שפר וקריאות ביניים, מתרצת הוועדה אי תירגום לבזמנו דומיו, אולם ההקלטות כידוע נע- שות מראש. אפשר בשקט גמור להוסיף כותרות תירגום האומרות את העיקרי ואח העיקר בלבד. הם ידעו יפה מאד לתרגם את העיקר בפסטיבל הזמר המזרחי. מעניין שכאשר רוצים או הכל אפשרי. הטלוויזיה ידעה גם לארגן תירגום סימולטני לדבריו של שמעון ויזנטל צייד-הנאצים, שדיבר כי אידוש בתוכנית השעה השלישית. דהיינו, יש יותר מפיתרון אחד לבעיית התירגום.

צביעות. הדבר החמיר ביותר בכל ה- עניין הוא הסיכום של ועדת התירגומים. סוכם, כי רק מישורים בעלי חשיבות הסברתית, ישודרו בשידור חוזר, בנפרד בעברית ובערבית. בתוספת כותרות או קריינות (בשתי השפות). אבל אין מספרים שעד היום לא נמצא שום מישור ראוי לכ- בוד כזה (הקריינות בערבית לסרט שלוש שעות בינוי והקורות לסרט על סינאבסקי ודנאל, נעשו בזכות הדוגים המבצעים ולא בזכות הוועדה הנ"ל).

מתי יבינו ראשי רשות השידור כי בי תירגום של תלמיד כיתה א' הם לא יצלי- חו לכסות על המחדל הזה? זוהי שאלה

מתיחה בתערוכה

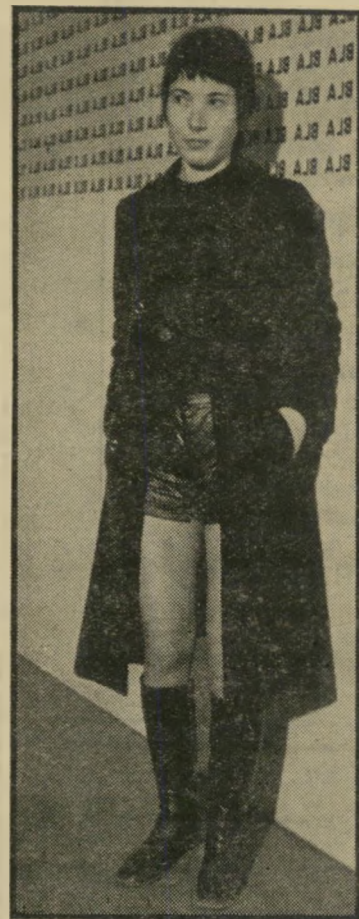
אחר כך הן התעכבו במקום כדי לבחון את תגובות הקהל. הסתבר שהמבקרים בתערוכה התיח- סו ל"יצירה" שלהן ביתר כובד ראש ו- רצונות מאשר ליצירתו של אפרתי, "יש



— ויצירה בתערוכה —
עירום

בזה משהו, ציין אחד המבקרים אחרי עיון מעמיק בלוח השחור. "מעניין, מעני- ין", הניב צופה שני. רק אחד המבקרים גילה את התרמית. היה זה תייר שהגיע מהוליווד, מכיר כנראה את לוח ההס- רטה המשמש כציוד קבע לכל הסרטה. בין האמנים המציגים באותה תערו- כה נמנה גם המלחין הישראלי יוחנן זראי. אבל צלם הטלוויזיה, פיטר להאן, לא התבייש לומר בקול רם על כל ה- תערוכה: "אינני מבין — יש כל כך הרבה יצירות אמנות בארץ. מדוע בחר מוזיאון ישראל להציג דווקא את ה- קישקוש הזה?" מובן שהערתו לא תשור- דר בתוכנית, "קלעים".

אגב, עדנה ארדה, עוזרת ההפקה של הבמאי אנדרי קאלארשו, אינה אמיצה רק בעבודה. הרווקה המבוקשת, בעלת התואר ב.א. באמנות ובפילוסופיה, היא עובדת הטלוויזיה הראשונה שהעזה ל- הופיע בבית-הטלוויזיה לפי צו האופנה החדשה: במכנסי שורטס. היא היתה גם הראשונה שהופיעה בטלוויזיה מא- חורי הקלעים כמובן, בלי חזייה.



עוזרת-הפקה ארדה —
המלך הוא

ומתחתה היה כתוב: "לפנים-אחור". לשתיים היתה הרגשה שמישהו מנסה לשטות בהן ושהמלך הוא עירום. בו במקום צץ בראשן הרעיון לבחון את תגובות הקהל המבקר בתערוכה. ליד היצירה המקורית של אפרתי הן הציבו את הלוח השחור של נערת התסיט, עליו נכתבו בגור המילים: "אמצע-סוף".

שבמצאות הקיימת ברשות השידור אי אפ- שר להשיב עליה.

הטלוויזיה

האילמת

הטלוויזיה הישראלית יכולה לרשום לזכר- תה פאטנט עולמי, כמוהו לא קיים באף תחנת טלוויזיה בעולם. זוהי הטלוויזיה ה- אילמת. הסרט האילם הניח את היסוד ל- סרט המדבר ומזמר. אבל הטלוויזיה האיל- מת היא המצאה מפותחת עוד יותר. היא באה אחרי היצירה המבקר בתערוכה. ליד היצירה המקורית של אפרתי הן הציבו את הלוח השחור של נערת התסיט, עליו נכתבו בגור המילים: "אמצע-סוף".

תדרך

* **אש צהבת** (יום ד' 3/3, 20.20) סרט השבוע: פשע על רקע האנטישמיות. בהשתתפות: רוברט מיצ'יאם, רוברט יאנג (ד"ר וילבי) ורוברט ריאן.

* **הזיווד והכוכבים** (יום ה' 4/3, 18.30) מחאתה הפילמאית של הוליווד כי- נגד אכזריות כלפי אסירים, סמים וגזענות.

* **רשות הבידור** (יום ה' 4/3, 21.15) אנדי ויליאמס מארח את פגי לי.

* **ערב טוב** (יום ו' 5/3, 21.10) עם לוליק וחנה רוט. במאי — אילן אלדר.

* **אורפיאו נגרי** (יום ו' 5/3, 21.30) סרטו הפיוטי של מארטל קאמי על רקע הקרנבל בריו. אסור להחמיץ.

* **מחלקה סודית** (מוצ"ש 6/3, 20.30) סידרת מתח חדשה. לנמל-התעופה של לונדון מגיע מטוס שהוכרו כאבוק, אחרי שישה ימי העדרות. הנוסעים, הצוות והשלטונות מופתעים באיתה מידה. סר- קרטיס (דניס אלבה), איש-הקשר הממונה על המחלקה המיוחדת של האינטרפול ב- פאריס, המגיע באותו מטוס, מופתע למי- צוא מעורבים בחקירה את שלושת אנשיו: ג'סון קינג (פיטר ויינגרט) הסופר בעל ש- ער ההיפי המיישם את המצאותיו הספר- תיות בחייים, סטיארט סוליבן (יואל פביא- נ), המשלים בשכלו את דמיונו הפורה של קינג; ואת הצלע השלישית במשולש — המדענית אנבל הארט (רוזמרי ניקול, ש- שיחקה לצד טופול במחזמר כנר על הגג).

* **אזכרה לאשכנזי** (יום א' 7/3, 20.20) סרט לזכרו של ראש-הממשלה ה- מנוח. במאי: ראובן מורגן. הפקה — ישראל פילם.

* **קונצרט** (יום א' 7/3, 20.50) סי- מפונית האפסר מאת מוצרט, בביצוע תזמו- רת האנסמבל הקאמרי, בניצוחו של אלכסנ- דר שניידר. הקלטה מסקס הנעילה של ה- פסטיבל למוסיקה תש"ל.

* **גיבור תלחי** (יום ב' 8/3, 19.30) חייו של טרופלמנור על רקע קטעי פילם ממלחמת רוסיה-יפאן, המהפכה הרוסית, ה- חלוץ וההתיישבות הגדולים העבריים ויומו האחרון בקרב תלחי. במאי — דוד גריני



מתוך הסדרה החדשה "מחלקה סודית"
המטוס הוכרז כאבוק

ברג, מפיק — יגאל אפרתי.
* **מפך** (יום ב' 8/3, 21.10) במרכז ירחון הקולנוע יעמוד ראיון עם מולי פי- קון ששיחקה לפני 35 שנה בסרט אידי בשם אידל מיטן פידל, ולצידו של פראנק סינטרה ב"דירת הרחוקים" בשנות ה-40. כעת היא מגלמת את תפקיד השדכנית ב- סרט כנר על הגג. לצידו של טופול. מפל- צות הקולנוע יוצגו בכתבה מיוחדת: דרקר- לה, פראנקשטיין, ד"ר גליגרי, קינג קונג וכל השאר. כן יוקרנו קטעים מסרטו החדש של יהורם גאון על ירושלים, אולם לא יוקר- נו קטעי המריבה עם הדתיים: הטהרה ב- מקוה והגיויר.

מוצג. אבל האנשים הנראים בתמונות כש- הם מדברים אינם נשמעים. ממצאי הטלווי- זיה הישראלית בטוחים שמה שיש לשדרני- הם להגיד הוא הכבה יותר חשיב ממה שאזורים האנשים אתם מצלמים. לשיא בשיטת הטלוויזיה האילמת הגיעה ה- טלוויזיה הישראלית השבוע, כאשר שידרה כתבה מצולמת על הופעת משלחת היהודים מטעם ברית-המועצות בבריסל. אנשי ה- משלחת נראו מדברים. שום דבר לא יכול היה להיות מעניין יותר מאשר לשמוע את קולם ואת תוכן דבריהם. דווקא בגלל ה- יסוד התעמולתי שלהם. אבל במקום זאת בחרה הטלוויזיה להציג אותם מנענעים ש-

ישראלי החי באמריקה מספר בגלוי-לב

על הדרכים בהן משתמשים היורדים הישראליים כדי:

לדפוק את

אמריקה

פ' עב, כשאתכם ואחסון כסף —
אסע לטייל באמריקה, אומר ה-
ישראלי הממוצע, שטיוול של ממש באר-
צות-הברית הוא מעל ומעבר ליכולתו ה-
כספית. אם אינך שלית, מנהל חברה ה-
יכול לזקוף את מימוש התענוג הזה על

משה רומן דוכ'אנג'לס

תיים. תפוס איזו תיירת אמריקאית המבקרת
בארץ, ושאל אותה לאשה, איך צריך להיות עשיר
מאוהב בה. היא לא חייבת גם להיות עשיר
לה במיוחד, הנשואים האלה חייבים להתחזק
מעמד שנה אחת. אחריכך אתה כבר מוגדר
בחוקת תייר הכתעתד להיות אורח. רבבות

ישראלים עשו את זה בהצלחה. היוהר רק
לא לעשות לה ילדים באותה שנה, אחרת
יהיה מסוכן להתגרש ותצטרך לשלם לה
חלק הגון מהנסיונות המיועדות, כדמי
מוזנות.

נשואים פיקטיביים במחיר 200 דולר.
אני מכיר באופן אישי זוג ישראלי שעשה
את זה. הם באו לכאן נשואים אבל לא
סיפרו זאת לאיש. הבעל חתן את אשתו
לאמריקאית אחד בלאס-אנג'לס. כדי להתחתן
שם צריכים רק רישיון נהיגה ומאה דולר
בשביל החתן המיועד. הבעל עצמו עשה
אותו דבר עם אמריקאית באותו תעריף.
מוכן שהם, שני הישראלים, המשיכו לחיות
ביחד. אחרי שנה התגרש כל אחד מהם מבין
זוגו הרשמי והתחתנו זה עם זה בנשואין

חשבון ההוצאות, או סטודנט החי על חש-
בון ההורים, יכול להיות שזהו קו המח-
סבה שלך. אם כך, זהו קו מוטעה לחלו-
טין. רבבות הישראלים השורצים בכל רח-
בי אמריקה ושאינם שליחים, מנהלים או
סטודנטים — הם הוכחה לכך.

נסיונם של אלפים

הרעיון שכדי להגיע לאמריקה, לטייל
בה ואף לחיות בה כמה שנים טובות
במעמד של יורד או חושב-חן, עד שה-
געועים לארץ מתחילים לעבוד על הלב —
דרוש כסף רב, הוא רעיון פסול מעיקרי.
למרות שארץ האפשרויות הבלתי מוגבלות
איננה כבר מה שהייתה פעם, והזהב כבר
לא מתגלגל בה ברחובות, יכול צעיר ישר-
דלי עם קצת יוזמה, לחיות על חשבון
כל האפשרויות שעדיין נותרו פתוחות.

התאיור הקצר המובא להלן אינו שרי-
דמיון מפתח או הצעה תיאורית. הוא
מבוסס על נסיונם של הרבה אלפים צעירי
ישראלים שגילו את השיטה.

איך להפוך לאזרח אמריקאי?

כדי ראשון: לא כדאי להגיע לאמרי-
קה כתייר. כדי שתוכל להיות באמת
מכל מה שהארץ הזאת מוכנה להציע לך,
כדאי לך להפוך לאזרח אמריקאי. אפילו
אם אינך מתכוון להיות כזה, ואינך מוכן
לשנות כאן אלא כמה שנים בלבד, כדאי
לעשות את המאמץ. הוא לא כל כך קשה
כמו שזה נראה ממבט ראשון.
יש שלוש דרכים בדוקות לקבל את האז-
רחות האמריקאית בקלות:

אם יש לך מיקצוע טוב ביד, כזה
שאתה יכול להסתדר איתו טוב גם בארץ,
אתה צריך לחפש רק את הקשרים הנכונים.
למרות חוסר העבודה הגדול ומל
כאן, לבצע מיקצוע טוב יש עדיין ביקוש
עצום. כשתמצא את מקום העבודה המעוניין
בך, הוא עצמו יוכל לסדר לך את כל ה-
ניירות המתאימים במהירות הגדולה ביותר.

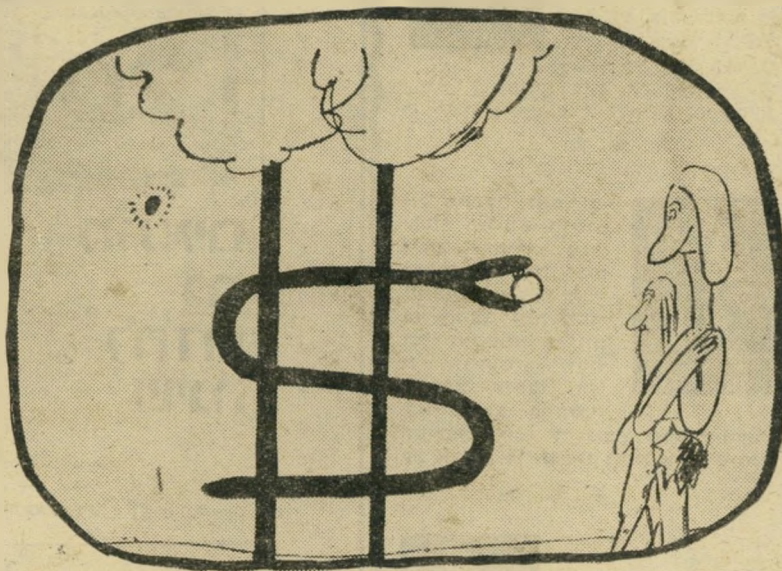
צריך להקריב כשנה בנשואים אמרי-

יות? הנהב באמת מתגולל ברחובות אמ-
ריקה. צריכים רק לזעזע באיזה רחוב.
הנה שיטה מקורית, המקובלת על ישרא-
לים רבים:

קונים מכונית ב-150 דולר ומבטחים
אותה היטב. הביטוח עולה כ-20 דולר ל-
חודש. ביום שישי או שבת בערב עולים
להוליכור כדי לחפש "מכה". רצוי לחפש
את ה"מכה" ברחוב סנסט, המפורסם כאן
כמעט כמו דינג'ון בתל-אביב. פה נערך
הספורט הכללי של תיורר וחפוש יהודי של
חתיכות וחתיכים בשטח המאה ה-20: תוך
נהיגה במכונית. הרוחק הוא אותו הרוחק
כמו בדינג'ון, רק על הכביש, לא על ה-
מדרכות. מהירות הנסיעה בימי הציד אינה
עולה על 15 קילומטר לשעה.

איך להוציא 5000 דולר בעזרת ה"מכה"?

בנימים לשיירה. כשכל האחרים מחפ-
שים חתיכות צעירות, חפש דקא אשה
מבוגרת. רצוי שהיא תהיה ממושקפת ושי-
תנהג במכונית יקרה. מתמרנים ומגיעים
למצב שהיא תנהג בשיירה אחרית. עכשיו
באה השעה הגדולה. אתה לוחץ על המע-



צורים בפתאומיות. הזקנה מוכרחה להיכנס
במכונית. ה"מכה" משכיבה אותך על ה-
מושב הקדמי. אתה נראה כחבול אנושות.
זוהי ה"מכה".
שוכבים במכונית עד שמגיע האמבולנס
עם המשטרה. בבית-החולים אתה מתלונן
על כאבי עורף חזקים. צילום רנטגן אינו
יכול להוכיח דבר. אפילו אם לא מגלים
שום מימצאים פאתולוגיים, החוק באמריקה

אזרחיים. כעת יש לשניהם אזרחות אמרי-
קאית.

באיזה רחוב מתגולל הזהב?

אחרי שישי לך כבר זכות לחיות וי-
לעבוד כאן, נשאת הבעיה: איך לח-

עומד תמיד לצידך כשמדובר במכונית ש-
נגחה אותך מאחורית.

למחרת בבוקר מספקת לך המשטרה את
שם האשה וחברת הביטוח שלה. כשאתה
מגיע הביתה עליך לעשות שלושה טלפונים:
לביטוח שלך; לעורך-הדין שחברך השיג
לך עוד לפני ה"מכה"; ושהוא בדרך כלל
יהודי, לרופא שחברך השיג לך אותו עוד
לפני ה"מכה", גם הוא יהודי.

תצטרך להמתין כמה שבועות עד שעורך-
הדין יתקשר איתך. הוא יציע לך להגיע
להסכם עם חברת הביטוח של האשה מחוץ
לבית-המשפט. חברת הביטוח רוצה להגיע
איתך להסכם מיד. הם חוששים ש"המכה"
שקיבלת תגרום לך סיבוכים בריאותיים גוסי-
פים ואז יצטרכו לשלם יותר. חוץ מזה
אתה זקוק כמובן לכסף. בממוצע יכול
ישראלי זריר להרוויח בשיטה זו כ-5000
דולר. זאת בניחה לעומת הסכומים שמשל-
מים כאן לנפגעים. אבל בשבילך זאת
יכולה להיות התחלה טובה. עובדה: הרבה
ישראלים התחילו כך את דרכם כאן.

לעבוד חצי שנה — לקבל כסף עבור שנה

אם יש לך כבר מקום עבודה, אינך
צריך לקחת את זה ברצינות. אתה
יכול בשקט לעבוד חצי שנה ולקבל משכור-
רת שלישית.

אחרי שאתה עובד כאן באופן סדיר בי-
מקום עבודה אחד חצי שנה, הספקה ממש-
לת ארצות-הברית להוריד מהמשכורת שלך
את המינימום הדרוש כדי לבטח אותך בדי-
טוח מפני אבטלה.

אסור לך להתפטר. צריך שיפטר אותך.
עושים קונצ'ים עד שזורקים אותך עם מכי-
תב פטורים. עם המכתב הזה ניגשים לי-
משרד הממשלתי למובטלים וממלאים שא-
לון. אחרי שבוע אתה מקבל 65 דולר לי-
שבוע בלי לעבוד.

הישראלי הממוצע יודע לגצל מצב זה
עד תום. הוא תופס טיסה לארץ, משאיר
בידו חבר את המיסמך המתיר לו להוציא
במקומך את דמי האבטלה. החבר שולח
50 דולר לארץ. 15 דולר נשארים לו. כי
דמי עמלה. כשאני בא לארץ אני פוגש הר-
בה ישראלים השוכבים על שפת-הים ו-
מקבלים במשך 6 חודשים 50 דולר לשבוע
מממשלת ארצות-הברית.

לא על הכסף לבדו יחיה בישראל

ישראלי באמריקה אף פעם לא
מת ברעב. לאחרים זה יכול לקרות,
אבל לא לישראלים.
תמיד אפשר לגשת לאחד הסופרמרקטים
הגדולים כאן, להעמיס עגלה עם כל מיני
מאכלים טובים. אפשר להסתובב כך שעה
(המשך בעמוד 34)

תפסיק לריב עם חבריך לעבודה, בשביל מה זה כדאי ומה זה מועיל? הבעיה היא מסרידה אותך תזכור את השבוע שאתה מוצא ב' המרץ שאתה מוצא ב' עצמך פתאום, יעזור לך לפתור כמה מהבעיות המטריות אותך. המ' שך לסייע לאדם הקרוב אליך לצאת מהמצב ה' קשה בו הוא נתון. בת מאזניים — נצלי את ה' רגיעה היחסית בחיי ה' חברה שלך לשיפורים באישיות ובמראה החיצוני. קצת טיפוח עצמי לא יזיק לך.

★ ★ ★

אל תחשוש לעמוד על דעותיך אפילו מול אדם חשוב ורם מעלה. הסבר את עמדתך וסמוך על ה' בנתם של אחרים. ה' רגע לו אתה מצפה ניגע השבוע, ותהיה לך הזדמנות לנצל או- תו לטובתך, בתנאי ש- תשמור על צלילות מחשבתך ועל כושר הנינוח שנחת בו. בת עקב — אל תדביקי לו את כל התכונות הטובות שאת מבקשת למצוא בגבר חלו- מותיך, הוא די מוצלח כמות שהוא.

★ ★ ★

צירוף נדיר של אופטימיות ומצב רוח טוב, יגרם לך שהימים הקרובים יהיו אחת התקופות המאושרות ביותר במחצית זו של השנה. זה הזמן ל- התנער מכל היסוסים ו- פקפוקים, ולהתקדם ב- צעדים בטוחים לקראת המטרה שהצבת לעצמך. סיכויי ההצלחה כולם ל- צידך, ואם תחמיץ הפעם את ההזדמנות תהיה לך סיבה טובה להאשים את עצמך במשך זמן רב. על תהסס לבצע את כל המשימות שהצבת לעצמך בעבר.

★ ★ ★

אתה מציב בפניך משימות בלתי אפשריות, כדי שיהיה לך תירוץ לשבת ב- שקט ולא לעשות כ- כלום. אם תציב לעצ- מך מטרות ריאליות, יש סיכויים שתוכל ל- הגיע לכמה מהן בק- רוב, כי הכוכבים ל- טובתך. בת גדי — צפויה לך הצלחה רי- מנטית שעד כה לא העזת אפילו לחלום עליה, כדי להיות מו- כנה לה שפרי את היצוניותך ואת ניי- מוסיך, ומה שחשוב מכל — היי טבעית.

★ ★ ★

זה הזמן להאיש קמעה את התקדמותך ה- מהירה והמאומצת, ולבחון מחדש את ה- תכניות, המטרות, וה- אמצעים. אם תגיע למס- קנה כי משהו טעון שיי- נזר, אל תהסס לעשות אותו מיד. אנשים בעלי עמדה והשפעה, אשר יש להניח שתהיה זקוק ל- עזרתם, יתייצבו לצייד באופן מלא. קשיים בל- תי צפויים במישור ה- משפחתי יעוררו בך דא- גה מוגזמת מאד. בת דלי — הריב היה באשמתך. אל תאשימי אחרים במחדלך.

★ ★ ★

אתה ניצב בפני שורה ארוכה של אתגרים ו- בעיות, החייבות לבוא על פתרונן ללא דיחוי. מן הראוי שתדע מ- ראש כי אתה מצוייד בכל הכלים והכישורים שאתה נהנה מהם ה- דרושים להתמודדות מוצלחת עם רוב ה- בעיות הללו, כך שאם לא תעשה זאת, אל תאשים אלא את עצמך. חוג ידי- דך עשוי להתרחב בימים הקרובים, תה- לך שיביא עמו לטווח רחוק, שינויים דרסטיים באורח חייך המשפחתיים.

בימים הראשונים של השבוע יהיה עליך לפתור בעיה עדינה במישור המשפחתי אינטימי. יש להניח שהדבר יהיה כרוך ב- עצבנות רבה. הימים האחרונים יעמדו ב- סימן של התחדשות, התקדמות ושיפור ניי- כר בכל השטחים. תרגיש כי קצב חייך הולך וגובר בהדרגה ובהתמדה ניכרת.

★ ★ ★

אתגרים שייכפו עליך על ידי אחרים, יאלצו אותך להתמודד עם בעיות ו- לפתורן כמיטב יכולתך, כדי לשמור על מעמדך והישיגך. בזכות חיוני- יותך ההולכת וגוברת אתה עשוי להשקיע ב- מאמצים אלה את כל כוחך הנפשי, עד שתמ- צא את היעדים שהצבת לעצמך. בת שור — עבורך שבוע של הצלחה בשטח החברתי.

★ ★ ★

שילוב נדיר של גור- מים אחדים יסייע לך להתגבר על קשיים ו- בעיות, שרק לפני זמן קצר נראו לך כלתי נמנעים. חברים לעבר- דה יגלו רצון טוב, ויעשו כמיטב יכולתם כדי להיות לך לעזר. רעיון חדש שיצוץ ב- מוחך, יישא פירות מבורכים, ויזכה אותך בהוקרה ובהערכה מצד גורמים רשמיים.

הזמן הזה הוא הזמן הטוב ביותר

ידידים, בני משפחה, ו- סתם מכרים ייצאו ה- שבוע מעורם כדי לעזור לך ויתייצבו לימינך בכל הזדמנות. הם לא ימנעו ממך עצות נבו- נות ועזרה ממשית, אך אם כל אלה יעזרו לך לצאת מהמשבר בו אתה נתון — הדבר תלוי ב- קור רוחך ובכוח רצונך. בת סרטן — תני לו להרגיש שהוא לובש את המכנסים.

★ ★ ★

אל תתפתה לאמץ ל- עצמך רעיונות חדשים ויפים לכאורה, מבלי לבדוק תחילה מה מסתתר מאחורי הצי- פוי הנוצץ, ומה מטר- תם האמיתית של הו- גי הרעיונות. יסוד הפתעה שימלא תפ- קיד חשיב במהלכך הקרובים, יזכך לך צירוף מקרים מענין. בת אריה, אל תבטלי בפניו את אישיותך.

★ ★ ★

אם תהיה אמיץ די ה- צורך כדי להציג כמה שאלות נוקבות באוזני האדם הנכון, יתגלו לך עובדות מדהימות, ש- תהיינה לך לתועלת רבה במישור המקצועי. בת בתולה — כושר ההת- אפקות המעולה שגילית לאחרונה, יתחיל לשאת פרי, ויקשור אליך בקשר אמיץ את ה- אדם שבקרבתו את מעוניינת זה מזמן.

הגמישונים של

Merci

מתאימים יותר!

כעת חידוש נוסף בטלוויזית אמקול דגם ספקטרה 20

מתאים גם לחדרי שינה

יב אמקול שווא אמפא יון

העולם הזה, שבועון החורשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134 • תאריך: 136 • מען מברקי: עולמסר • בית-דפוס משה שהם • בע"מ, תל-אביב, רח' מין 6 • ג'ופות: צינקגרמה כסמי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.



**לא חשוב
כמה נועז
ושיגעוני
הבגד —
אורה
מוכנה
תמיד
לצאת
איתו
לרחוב**



ק וראים לה אורה מורג. ועכשיו בי אמת סוראים לה, לא סתם. כל חתיכות הצמרת לובשות את מעשי ידיה. גיוני כץ, ואלונה אינשטיין, ויהודית סולה, ומי לא. אפילו בחו"ל הצליחו בגדיהם הסרוגים שלה. ולהתחרות עם החורים בחו"ל, כי ידוע, לא פשוט.

אצל הבלונדית ארוכת הרגליים, בוגרת להקת הנח"ל, זה התחיל עם המסרגות ל- גמרי במקרה. בנסיעות הארוכות של ה- להקה ברחבי הארץ, היו הבנות סורגות מרוב שיעמום. רק שאצל אורה זה פתאום הלך קצת יותר מהר. וזו הבנות הפסיקה, והיא התחילה סורגת לכולן.

הפרינציפ אצלה הוא פשוט: כשהיא ר- אה איזה דגם בעיתון מחו"ל, היא ישר

זה בעצם מאקסי קשה להבחין בכך, אבל אורה מדגימה כאן אפודת מאקסי, מעשה מסרגותיה. היא עצמה איננה מחובבות המאקסי, אבל עם רגליים וגוף כאלה היא מסוגלת למכור הכל, כל זמן שזה מודבק עליה.



מבצעת אותו — ולובשת, לא חשוב כמה הוא נועז ושיגעוני. כך היא מהווה פירסור מת מהלכת על שניים למוצרים המצודדים שלה.

מכאן שאופנת המאקסי איננה לרוחה. עם שתי רגליים כמו שלה, לא פלא. "כשראיתי את זוג השורס הראשון — ידעתי שזהו זה. מיד סרגתי לי חמישה זוגות."

מלבד אופנה וסריגה, יש לה גם בעל, מהנדס, ובן בן שנתיים. עם הקונות אין לה בעיות בדרך כלל. אבל כשמזמינה בחור

ההורגת הסורגת

רה איזה דגם קצת נועז שמצריך עבודה של 20 שעות, ואז הגברת המגונדרת אומרת: "אני נורא מצטערת, אבל בעלי יהי רוג אותי אם אני אלבש דבר כזה" — או גם אורה היתה הורגת אותה.

ונוסף לכך היא גם חיפאית, גם קצת שחקנית. חוץ מלהקת הנח"ל, היא החליפה את תיקי דיין בקסטופ ושיחקה בעצרו את העולם אני רוצה לרדת, ועוד כמה הצגות. וכשהיא לא משחקת, היא נשארת קרובה לתיאטרון: היתה זו היא שהכינה את ה- אידול של מיכל בת-אדם בהכשרה. אבל לא בגלל זה ירדה ההצגה מהר כל כך, היא מחייכת.

בטח שלא.



הפצצה הסורגת מסוגלת לסרוג "שורס" כמו זוג זה שהיא מדגימה. בלילה אחד. כאשר היא מפגרת בהזמנה, היא מסוגלת לגמור פריט לבוש בדרך ברכבת מחיפה לתל-אביב

בגדיים מחורים בגדיים סרוגים כמו זה המודגם על גיזרתה, הם אחד ה- להיסים של הבלונדית ההורגת הזאת.

ביקור בקולנוע, בעיר תל-אביב, לא רק שאיננו חוויה תרבותית (ואפילו תוצג בו פנינה אמנותית אמיתית), ואם אפשר להגיד זאת כחוויה, הרי זו חוויה מזעזעת של מוכותם אמיתית.

הקהל מגיע לכאן ישר מצמרות העצים עם כל מזונו, קלסיתו וגרעיניו. אותו קהל כבר חונך לדמוקרטיה, ולכן אינו מוטרף על הרשות שיש בפיו ללוות את הסרט לאורכו.

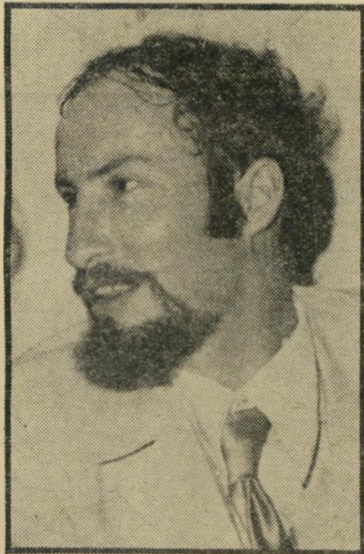
בית הקולנוע עצמו מקדם את צופיו במבול של דלק, קצף-אמבט ומיגלוח, ו-חוסך מהם את הסורה לראות יומן הגון (ברוב המקרים אפילו יומן לא הגון). רמת ההקרנה והצליל מזכירה לא פעם את ימי הפסטיבל עם המנואלה (פרט קטן שאינו קשור במחיר הגבוה של הכרטיסים).

הצנורה מצידה חותכת קצת, ואילו ה-מפנין הגאון משלים את מלאכתה (אפילו מן הסרט תשוקה של ברגמן, שאינו לכל הקהל, חסרות כתשע דקות).

בקינור: בית הקולנוע כבר אינו מעז

הגון לבן-אדם הגון. **לא צריכים להפסיד.** הרבה דובר על כך עד עכשיו, ורק מעט מאד נעשה בנדון. עתה נראה באופק משהו המוכן לעשות משהו בשביל אותם אנשים האהים בים קולנוע. ואין זאת ארמרת שאיש זה חייב להפסיד כסף, אם בכוונתו לעשות קולנוע אמנותי.

אלו היה זה כך, לא היה זה אורנג' ורדימון (האיש שהפיק את שיער), שיחזור



בעי קהנוע ורדימון
אמנות + כסף

וישקיע מאמצים (כך הוא לפחות מבטיח) להקים מפעל ולכוון שוב את קולנוע תכ-לת, כפי שניסה לעשות זאת בעבר, כי מוסד אמנותי.

(באותה תקופה, בה גידל את הקולנוע, הוצגו שם כמה סרטים יוצא-דופן ובעלי עניין מיוחד. האחרון בהם היה אדלן 31. אך מאז פרש כדי להתעסק במחזמר, הוצג בתכלת רק סרטים בהקרנה שנייה).

המאחרים לא יסתירו. כצעד ראשון בחייו החדשים של קולנוע תכלת הוא עומד להציג שם את מרכבות האלים, סרט תיעודי על כל הסממנים לקיום חיים במרחב החיצוני, אותם אפשר לגלות על פני כל כדור הארץ, ועל ההוכחות המדהימות לכך שבעבר כבר ביקרו על האדמה יצורים מכובדים אחרים, אשר השאירו את חותמם על תרבויות עתיקות, החל בפירמידות ו-כלה בסהרה.

בעת ובעונה אחת עם בחירת סרטים מיוחדים מבטיח ורדימון טיפול יסודי ב-צייד, מתכנן להחליף את המרשבים, ו-אפילו את הכניסה לאולם, כך שהמאחרים לא יסתירו שעה שהם נכנסים. ואין זו אלא התחלה.

לעית הרחוק קצת יותר, הוא שואף להפוך את תכלת לסינמטק, כלומר — או-לם בו מוצגים כמה סרטים ביום אחד, בי-

או יותר בין דוכני המיצרבים. תוך כדי כך פותחים קופסות ובקבוקים ואוכלים ו-שותים מבלי שאף אחד יפריע. לגנוב מי-סופרמרקט זה מסוכן. הסיכוי להבריה משי-הו החוצה כרוך בהסתכנות גדולה. אבל לא-כול בחור הסופרמרקט אפשר — תמיד-תוכל לטעון שעמדת לשלם בעד מה שאכלת לפני היציאה.

לא צריך לחשוש מהקונים האחרים. הם לא רוצים לראות אפילו אם מישור נרצח-לנגד עיניהם. או למה שיעניין אותם שי-מישהו אוכל משהו. והעובדים במרקט? — להם לא איכפת. מה, זה המרקט של האבא-שלם?

פגשתי כאן ישראלי שהרבה חודשים לא הוציא פרוטה על אוכל. לפעמים הוא היה אפילו מומק בדרך זו חבר לארוחה. מה-זה נקרא להזמין? הוא היה פותח בשביל-האורח שלו את הבקבוקים והקופסאות בי-תוך הסופרמרקט.

כסף ממכשירים

אלקטרוניים

ישראלים אחרים כאן עושים כסף
בשיטה אחרת.

נכנסים לאחת מחנויות הכליבו הגדולות בכל חנות כזו יש יותר אנשים מאשר בי-תחנת רכבת. בנחירי איזה מכשיר אלקטרו-ני קטן בערך של 30 עד 40 דולאר. בטעות נופל המכשיר לתוך הכיס. אם תופסים או-תם, הם יטענו תמיד שהתכוונו לשלם ליד-הקופה. אי אפשר לעשות להם כלום כשי-תופסים אותם בתוך החנות. אחר-כך, ליד-הקופה קונים גומיל-עיסה בכמה סנטים. מדברים תוך כדי כך עם הקופאי. למחרת-חוזרים לאותו דוכן. כל הסיכויים שהמוכר-יכיר אותך, מכיוון שהספקת לדבר עמו-כמה מילים. הוא לא יזכור מה קנית, אבל-יוכור שקנית אחמול משהו בחנות.

או מוציאים את המכשיר, מחזירים או-תו למוכר ואומרים שבטעות קנית מכשיר-שאינו מתאים וכו'. המוכר יתן פתק ועם-הפתק הזה אפשר להוציא את מחיר ה-מכשיר מהחנות.

מובן שהישראלים שבאים לאמריקה, לא-באים רק בשביל הכסף. גם בשביל ה-חתיכות.

בילוי

עם שתיים

ר' יום, זאת לא בעיה להשיג בחורה בי-אמריקה. ליבנות הטיפש-עשרה כאן יש-כיום אידיאולוגיה. נמאס להן להיפסק על-ידי-בחורים ולהיזרק אחר-כך. לכן הם החליטו-להחזיר לבחורים באותה מטבע.

הן מתחברות שתיים שתיים ויוצאות ל-חפש "מיספר". האובייקטים שלהם הם בחור-רים צעירים, שאינם נראים עשירים והנהיגים דווקא לא במכוניות המפוארות ביותר.

הן עוצרות בדרכים טרמפ כזה. בדרך-מגיעים לנושא המתאים. אז הן מציעות לך-ששתיהן יבלו איתך. הצרה היא שבתענוג-הזה היא שבזמן שאתה נמצא עם אחת, היא אינה מפסיקה לדבר עם חברתה היוש-בת בספסל השני. זה מוכיח להן "נשיות". כך הן מרגישות שהן בדרגה אחת. אל תני-סה לעולם להמשיך את הקשר אחרי מה-שהיה. זה העקרון: הכל צריך להיראות-כאילו הן סידרו אותו.

רחמנות

של היפית

הסיני השני שאפשר להשיג כאן בלי-מאמץ, אלה ההיפיות. אם אתה בדרך-ונרתע מקצת ליכחור, עוזב את העסק הזה. אבל אם אתה יכול להתגבר על זה, כל-מה שאתה צריך לעשות הוא לאסוף היפית-כזאת במכונית מאחד הכבישים. אז אתה-מתחיל לספר לה כמה שאתה עצוב וכמה-שהעולם מחורבן ומבולבל. זה לוקח בדרך-כלל כמה דקות עד שהיא מתחילה לרחם-עליך. כל מה שתבקש אז ממנה היא תע-שה בשבילך. ככה אתה נותן לה הרגשה של-יעוד ושליחות.

יתכן שכל העצות האלה, אינן מסתדרות-עם האישיות שלך. זאת הבעיה, שלך ולא-של אלפי הישראלים העושים כאן חיים-בשטות אלה והדומות להן.

מסיבת פורים מוצלחת

תלויה בשלושה דברים

משקאות רבים

חברה טובה

ומער רכל

מוסיקה מצוינת

בשני הדברים הראשונים אנו סומכים עליך

את המוסיקה השאר לנו לספק לך

כי מוסיקה היא עסקנו



מנגו חנות תקליטים

מערכות סטריאו משוכללות ומוסיקה-בהשכרה

למסיבה, חתונה וכל אירוע

טל: 221986

ככר מסריק 14

האולפן ללימודי הסטודיו

נפתחה ההרשמה לקורסים

* גרפיקה ואנימציה בטלוויזיה

* הפקה * בימוי * הגשה

* צלום * כתיבה * אפור

בטלוויזיה

מתקבלים תלמידים בעלי השכלה תיכונית לפחות. במסגרת הקורסים יערכו התלמידים הפקות טלוויזיות, עם מערכת מצלמות אלקטרוניות (מעגל סגור).

משך הלימודים: 6 חודשים, פעמיים בשבוע, בשעות 18.00—22.00. ההרשמה: בימים א'-ה' בשעות 17.00—20.00, בבנין גימנסיה הרצליה, רחוב ז'בוטינסקי 106, פינת רמז, תל-אביב. מספר המקומות מוגבל.



"רבלון" גאה להודיע על-הרחבת הסידרה הקלאסית

של תכשירי איפור-הפנים

"TOUCH & GLOW"

— "Touch & Glow" Face Frost

תכשיר האיפור החדש המוסיף עומק, זוהר, ומשחק-גוונים טבעי לאיפור-הנוזלי. זהו נוזל-כסוף (לא שמנוני), אשר באמצעותו ניתן להדגיש, להאיר-להאציל ולהעשיר את האיפור הנוזלי-על כל משטחי-הפנים, או באיזור-מוקד נבחרים. הוא מתמזג ומייצב את האיפור-הנוזלי ללא יצירת כת-מים. אפשר להשתמש בו גם ללא-איפור-נוזלי, מיד על גבי קרס-לחות-ליום. מוצע בגוון אחד — גוון-עור-הפנים.

"Touch & Glow" Liquid Make-up — האיפור הבסיסי הקלאסי: תרכובת נוזלית עדינה לאיפור-פנים מלא ומכסה. בהיותו עשיר בלחות — הוא רך, גמיש ומתאים לעור-פנים רגיל ויבש. מכסה את פמיי-העור בי-קלות וברכות מלטפת. מוצע בגוונים אופנתיים חדישים.

כל יום מחליפים את התוכנית, ובסופו של דבר מאפשרים להובילה קולנוע להוות בר סרטים רבים ככל האפשר, מכל התקופות ומכל הסוגים.

גם לציירים. כדי להדגיש עוד יותר את האופי האמנותי, מכין אורגד את מר תף הקולנוע, לקראת הפיכתו לאולמ-תיאטרון קטן ואינטימי מיועד להצגות ניסיוניות. באולם הכניסה הוא מתכוון להציע לציירים להציג את תמונותיהם למכירה, בלי לדרוש מהם תשלום כלשהו.

מובן שלשם כך הוא יצטרך למצוא כמה אוונגים קשובות, בין אותם המספלים בפינת התרבות של העיר. אם אמנם ימצא אותן ויגשים את תוכניתו, אולי יהיה גם לצופה הקולנוע הישראלי קצת נחת.

ניצוצות

בקרב

אצלנו

ממשלת צרפת התחילה סופית להכיר ב"קולנוע ככלי ביטוי אמנותי בעל ערך תרבותי תי ומחנך, כמו הספרים, ובהתאם לכך להוריד בצורה קיצונית את המיסים, שהכבידו עד תחת על הענף.

באטליה מדברים היום על גישה דומה מצד השליטנות, אשר יחוקקו גם הם חוק דומה.

בישראל קפץ זה עדיין אמנות, שעה שברגמן מוגדר כבידור.

פרמינג'ר

נגד המלחמה

בראיון-טלוויזיה קצר ששודר בשהותו הקצרה בארץ, הביע הבמאי היהודי-אוסטרי אמריקאי אוטו פרמינג'ר את התנגדותו אלימות על כל צורותיה.

כדי להמחיש את עמדתו הלכה למעשה, הוא קנה את זכויות ההסרטה של ספר ב"ש פוקסווי, סיפור על נער בן 16, שזיף את תעודת-הזהות שלו כדי להתגייס לצבא, נלחם בגבורה וזכה לארבעה עיטורים. שלא נמסרו לו בגלל גילו. עם שובו לחיים אזרחיים הוא מידרדר מטה מטה בסולם החברה, מגיע בסופו של דבר לכיסא הי-חשמלי.

סרט זה מתכוון פרמינג'ר לצלם עוד לפני בראשית 1948, סרט על מלחמת העצמאות שלשם מימושו בא לבקר בארץ.

"סיפור אהבה"

ויננות צרפת

בין המעריצים הנלהבים ביותר של הסרט סיפור אהבה, נמנים הרשויות הממשלתיות של הקולנוע באמריקה, ובראשם מר ג'ק ואלנטי, האיש שמונה על-ידי נשיא ארצות הברית כ"ענין האישית" בתעשיית הצילום-אידי. מר ואלנטי הביע את הערכתו הגלויה לסרט רמיהמכר, ולא זו בלבד, אלא שיצא חוצץ נגד אותם המבקרים אשר הביעו דעות ספקניות בקשר לאיכות הסרט והעדיפו לתת את פרס הביקורת לחמישה סרטי-ריס פוסטים של בוב רפאלסון.

על התקפה זו של ואלנטי השיב לאו דווקא מבקר, אלא במאיקולנוע ותיק ו-מכובד. ג'ון קליאוופרטה, הכל אודות חווה, הרזנות היחסית) מנקיביץ, אשר הוזמן לחלק את פרסי הביקורת הניו-יורקית, סיפר בדיחה על ואלנטי: בדיעה שגויה לאזוני, כך סיפר, נאמר כי ואלנטי פנה אל טועמי היין בצרפת והמליץ שיפסיקו לטעום מהיין. מאחר והאורת ההגון הממוצע ממילא אינו מבחין בין יין אחד למשנהו, אין שום סיבה להמשיך ולדקדק בעניינים הנוגעים ממילא רק למיעוט קטן. ההשלכה לעולם הקולנוע ברורה בהחלט.

"ואילו אני", אמר מאנקיביץ, "בחרתי בסרט של רפאלסון, משום שלא רציתי להתבייש בעצמי, בשנים יבואו."

תדריך

תדריכיים

★ ★ **וויטרו** (פאר, איטליה-ברית"מ): הרמויות נראות כאנדרטות, והדושיח כי מליצות נפחות, אבל צילומי הקרבות (הי-צלם: ארמנדו גנוצי) מהמרשימים ביותר בתולדות הקולנוע.

★ ★ ★ **נשים אוהבות** (סודווי, אנגליה): חוויה אסתטית של ממש, גם ב"של הצילום וגם בשל השחקנים. קן ראסל

סוף עצוב לכדורגלן עליז



בלומפילד (אורינו, תל-אביב, אנגליה) — קופרודוקציה ברי-טית-ישראלית זו זכתה להרבה פרסומת, כאשר הבמאי אורי זוהר הוחלף בריצ'ארד הא-ריס, ומאוחר יותר, כאשר ריצ'ארד האריס סיפק חומר פיקאנטטי לכל טורי-הרכילות בעיר. ואמנם הסרט זקוק מאוד לכל הפירסומת הזאת, משום שחוץ מזה אין לו הרבה מה להציע.

זהו סיפור על כדורגלן מזדקן (ריצ'ארד האריס) שאינו מסוגל להתגבר נפשית ולראות את המציאות כפי שהיא. הוא מתעלם מן העתיד לקרות לו, כאשר לא יוכל לשחק יותר, אינו מטה אוון לעצות ההגיון הבריא של ידידתו הפסלת (רומי שניידר), ואפילו הערצתו העיוורת של ילד קטן אינה עוזרת לו.

סיפור מעין זה אינו הולם היום אפילו את המציאות הישראלית, שבה הכדורגל הוא כביכול "חובבני", משום שכידוע כבר לכל, כדורגלן מצליח (וכפי שמוצג גיבור ה"סרט) זוכה עוד הרבה לפני שנת הארבעים לחייו (גילו של הגיבור) לשותפות בסטייקיה או "וימפי" ולעתיד בטוח.

אפשר, כמובן, גם לראות את הסיפור רק מבחינה סמלית: איש אשר נזרק ככלי אין חפץ בו, לאחר שמילא בנאמנות את תפקידו במשך שנים ארוכות, ובגלל הגיל

ההתאבדות של הנוער



סולו (אופיר, תל-אביב, צרפת) — סרט עצוב ואפילי, המזכיר באווירה שלו את סרטי-המתח הטובים שעשו האמריקאים בשנות הארבעים והחמישים, סרטים בהם הסיפור הבלישי הובא תמיד בקצב מרתק, או לם עם זאת, לא הפריע להצגת משמעות נוספת. ברם, הסיפור הוא מודרני בהחלט. גיבוריו הם סטוי דנטים צעירים, שהעמידו לעצמם כמטרה לחסל את כל הבורגנות הרקובה, הלכה למעשה, כדי לטהר את העולם מן התועבה והאווילות של שלטון הכסף.

במאי הסרט, ז'אן פיאר מוקי, מנגלם את אחיו של אחד האנארכיסטים הצעירים, המנסה למנוע רצח המוני של תעשיינים, שהיו עסוקים באותו זמן באורגיה.

כאמור, זהו סרט הנראה כסיפור מתח לכל דבר, כאשר האח המבוגר דולק אחרי הצעיר, המשטרה רודפת אחרי שניהם, והמוות נזרע בצידי הכביש. אלא שמתחת לפני השטח, זהו תיאור עצוב של החברה המערבית המתפוררת, שומרי החוק והחברה עליה הם מגינים, מוצגים באור ביקורתי, הנובל לא פעם בלעג גלוי, הנוער האנארכיסטי נראה עצוב, מדוכא, חסר כל הנאה מן החיים, אינו מוכן להמשיך ולחיות בתלם. אבל אינו יודע באיזו דרך אחרת לבחור, ולעיתים נדמה כי הטיפוס החיובי ביותר בסרט הוא מבריחי-הלומים.

בכלל סרטי הקודמים (למרבה הצער רק מעטים, כמו

(הבמאי) העמיק לחדור לנשמות הנבוכות בענייני מין, אהבה וידידות לפי רוחו של לורנס (הסופר). ★ ★ **יחפים בניו-יורק** (חן, ארצות הברית): קומדיה על שבון תלאותיהם ה"מעציבות של זוג פרובינציאלי (סנדי דניס

הבמאי) שבא לניו-יורק, למצוא חיים מתוקים ומוצא ביריונים, רמאים וקצבי חיים רצחניים. תסריט מלוח של גיל סימון.

★ ★ **מזל ליום אחד** (תכלת, צרפת): סרט יוצאדופן של פיליפ דה-ברוקה, על טירוףם של האנשים המקובלים בחברה

על טירוףם של האנשים המקובלים בחברה

על טירוףם של האנשים המקובלים בחברה

על טירוףם של האנשים המקובלים בחברה

על טירוףם של האנשים המקובלים בחברה

על טירוףם של האנשים המקובלים בחברה

על טירוףם של האנשים המקובלים בחברה

על טירוףם של האנשים המקובלים בחברה

על טירוףם של האנשים המקובלים בחברה

על טירוףם של האנשים המקובלים בחברה

על טירוףם של האנשים המקובלים בחברה

על טירוףם של האנשים המקובלים בחברה

על טירוףם של האנשים המקובלים בחברה

על טירוףם של האנשים המקובלים בחברה

על טירוףם של האנשים המקובלים בחברה

על טירוףם של האנשים המקובלים בחברה

על טירוףם של האנשים המקובלים בחברה

על טירוףם של האנשים המקובלים בחברה

על טירוףם של האנשים המקובלים בחברה

על טירוףם של האנשים המקובלים בחברה

על טירוףם של האנשים המקובלים בחברה

על טירוףם של האנשים המקובלים בחברה

על טירוףם של האנשים המקובלים בחברה

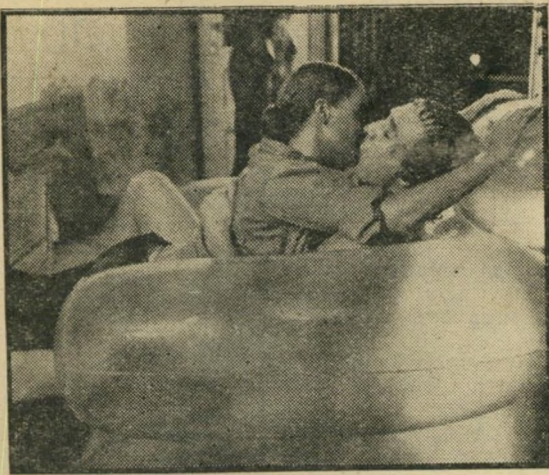
על טירוףם של האנשים המקובלים בחברה

על טירוףם של האנשים המקובלים בחברה

על טירוףם של האנשים המקובלים בחברה

על טירוףם של האנשים המקובלים בחברה

על טירוףם של האנשים המקובלים בחברה



האריס ושניידר: במקום "וימפי"

אינו מסוגל לעמוד בו יותר. כלומר, מין המשך ל"מחירו של גבר", סרט של לינדסיי ("והיה אם...") אנדרסון, בו התגלה האריס לראשונה כשחקן בעל שיעור-קומה. ראויים לשבח: הופעתו החביבה של הילד קים בורפילד (בתפקיד מתקתק, נוסח מיקי רוני הילד) והאיכות ה"גבוהה של צילומי אוטו הלר. בסך הכל, זה מעט מאוד.



מוקי (ואן דלז): התפוררות

"הציידים", הוצגו בארץ) נמנע גם הפעם ז'אן-פיאר מוקי מכל ההברקות, הקישוטים והשגעונות המקובלים בסרטי הפעולה של שנות השבעים. השחקנים אפורים, הצילום כהה, יש כאן התעלמות מזוויות-צילום יוצאות-דופן. התוצאה היא כמעט קאמרית, רצינית, מין קנקן חסר סממני זוהר. אבל לשם שינוי, זהו קנקן שכדאי בהחלט להתבונן בו.

כ"בריאם ברוחם", ועל שפיתום של אלה שהחברה סוגרת אותם במוסדות לחולי-לירות. סרט זה זכה, לפני כמה שנים, לאור-חיים של שבוע אחד על בד קולנוע הוד בתל-אביב. טוב שניתנה לו הזדמנות נוספת. ★ ★ ★ **הבריה הגדולה** (סינרמה, ארצות-הברית): גם זו הקרנה חוזרת, אחרי רי שמונה שנים. סיפור בריחה ממחנה סבויים הופך להיות משעשע בזכות סטיב מקהין (המשגע את שוביו הגרמניים בכדור הטניס שלו), גימס קוברן (בשיא השלוה הנפשית האפשרית), וצ'ארלס ברונסון (הי-חופר הראשי של מנהרת הבריה). זה בדיוק מה שניהגים לכנות כ"סרט מיקצועי".

ירושלים

★ ★ ★ **ז'יר ז'יר** (סמדר): סרטו של טריפו על ידידות בשלישייה, כשוואן מורו משגעת שני שחקנים מצויינים, אוס-קר ורנר ואנרי סרה. סרט מיוחד, שכדאי לראותו פעמיים ושלוש.

חיפה

★ ★ ★ **הם יורים גם בסופים** (מידן, ארצות-הברית): סרט מעוצב ומדבא, אבל כדאי לראותו בשל המישחק הבימיו, ובעיקר בגלל קריאת האזהרה ש"יש בו לכל הנתפסים למירוץ אחרי העושר וההצלחה נוסח אמריקה.



אינזיל ומקינראו ב"סיפור אהבה"

עתידי — בחילה

האם את מאמינה לכל מה שאת קוראת?



בוודאי שלא!
אבל, תאמיני או לא,
ישנן הרבה סיבות טובות
להשתמש בטמפוני טמפקס.
למשל:

טמפוני טמפקס הם
האמצעי ההיגייני המודרני
והנוח... לשימוש פנימי,
כך שלעולם לא
יווצר שום ריח
לואי, ללא
חגורה, סיכות או תחת
בושות עבות ואפשר
ללבוש כל בגד שמתחשק
לך... ושום דבר לא
ייראה... הטמפונים
והשפופרות. נשטפים בקלות
באסלת בית השימוש,
ללא בעיות.

אבל אל תאמיני שתם כך
להכרותיך, או למיליוני
הנשים המשתמשות בהם.
החליטי בעצמך. נסי
את טמפוני טמפקס החדש.

תאמיני
TAMPAX

הגנה סניטרית לשימוש פנימי
להשיג בבתי מרקחת ובחנותיות
מובחרות. הסעויות בקבלת דוגמאות
וחומר הסברתי ישלחו 54 אני בבולי
דואר אל היבואנים אינווס אימפקס
בע"מ, תל אביב, רחוב ירמיהו 38

שלום בין ישראל לערבים

זה הוא, ללא ספק, נושא שמעסיק כל אחד מאתנו כאן בארץ. אחרי מלחמת ששת הימים היתה לרבים מאתנו ההרגשה שהשלום קרוב, אולם במרוצת הזמן פגה תקווה זו, ועתה הנה התעוררה חקירה זו מחדש. האם יש יסוד לתקווה לשלום? הייתכן שלום-אמת ישראלי-ערבי? פרסום זה לא בא כדי לתת תכנית-שלום נוספת על אלה שכבר שורטטו בידי אישים שונים, כי אם להביא לתשומת לב הקוראים את חזון הכתובים, זאת בתקווה שחזון זה יוליד בו גישה יסודית לבעיה זו.

★ ★ ★

"לה' הארץ ומלואה תבל ויושבי בה". כאן עלינו להתחיל. ה' אינו אדיש לגורלם של עמים אחרים; בחירת ישראל נעשתה לא למען עצמה, ולא למען ישראל לבדו, כי אם למען יהיה העם ברכה לעמים אחרים, ככתוב, "ונברכו בך כל משפחות האדמה".

אני אינני יהודי דתי במובן המקובל של המילה, אבל יש לחז"ל אגדה מאד יפה שאני רוצה להזכיר אותה. כשבני ישראל נמלטו מהמצרים ע"י חציית ים-סוף, והמצרים נכנסו אל הים כדי לרדוף אחריהם, נאמר בתנ"ך שהים חזר וכיסה, וכל חיל פרעה, סוס ורוכבו טבעו בים. ובכן, חז"ל מספרים שהמלאכים בשמים, בראותם זאת, החלו צוהלים ושומחים, אך הקדוש-ברוך-הוא גער בהם באמרו — "מעשי ידי טובעים בים — ואתם צוהלים ושומחים?!"

ההיסטוריה הקשורה לליתו של ישמעאל ידועה היטב לכלנו. מה שאנחנו נוהגים לשכוח הוא כי ה' הבטיח לברך את ישמעאל (למשל, בראשית י"ז:20). גם הנביאים מדברים על ברכת העמים שיצאו מחלצי ישמעאל. על מואב, עמון ואדום, שלושת העמים שישבו במקום שהיום יושבת ממלכת ירדן, נאמר כי ה' ישיב את שבותם באחרית הימים, ועל אדום נאמר אפילו, "יתומך אני אחיה ואלמנותיך עלי תבטח" (ירמיהו מ"ט:11; ראה שם, מ"ח:47; מ"ז:26).

על מצרים ואשור נאמרים דברים עוד יותר מעניינים. לאחר שמתוארת מלחמה קשה בין ארצות אלו נגד ישראל, ונצחון ישראל עליהן, (זה עוד לא התרחש אך בוא יבוא!) נאמר, "ביום ההוא ישראל שלשה למצרים ולאשור, ברכה בקרב הארץ אשר ברכו ה' צבאות לאמור, ברוך עמי מצרים ומעשה ידי אשור ונחלתי ישראל" (ישעיהו י"ט:24, 25).

בעמודים 15:7-7 מדבר ה' על המתרחש עתה בימינו — שיבת ציון ובנין הארץ. גם המצב הנורא שבו עומדת היום המדינה איננו הפתעה — בפרקים האחרונים של ספר זכריה אנו קוראים כי, בסופר-שלידבר, תפרוץ מלחמה על ירושלים, כשעמיי-ערב נהנים מתמיכת עם מסוים השוכן מצפון לארץ. עמים אלה כמעט וינצחו, תוך כדי הסבת אבידות נוראות לצבא ישראל — אזי יתערב ה' ממרום, וישע לעמו, ויחריב את הצבאות העולים על ירושלים. (מלחמה זו קשורה בקשר הדוק עם ביאת המשיח, ראה זכריה י"ב:10 עד י"ג:2) — ומה עם עמי ערב? האם ה' ישמיד אותם כליל? חלילה. מה אנו קוראים? ישעיהו אומר כי עמים רבים יספחו אל ישראל (י"ד:1). ובירמיהו י"ב:14-17, אנו קוראים דברים עוד יותר נפלאים: שר השלום הוא שיביא את השלום ואת אחת העמים לארץ, ואז ישכנו עמי מורח התיכון יחד בשלום ובשלחה. זהו גם חזונו של הנביא יחזקאל (מ"ז:21-23), שבו הוא אפילו מתאר את הגר היושב באזורים אשר הבטיח ה' לאברהם כאזרחים שהי זכויות וחובות. יש פתרון לבעיית ישראל-ערב. פתרון אלוהי.

"לא בכוח ולא בחיל, כי אם ברוחי אמר ה'". חזון הנביאים בוא יבוא. שלום יהיה על הארץ "וגר זאב עם כבש וגמר עם גדי ירבו... וכתתו חרבותם לאיתים וחניתותיהם למזמרות... ולא ילמדו עוד מלחמה אמר ה'". היהודי והערבי יחיו בשלום ובאחווה, זוהי הבטחת אלהים חיים, ואנו, היהודים המשיחיים שמחים בה ומזמינים את כל בני עמנו לקחת על עצמם את החזון הנפלא הזה — ולעמול לקראתו בהתמסרות של אמת לאלהים ולרצונו ולכל דרכיו.

אנו מעידים על כך שגם לפני ההתגשמות המלאה של חזון הנביאים אנו כבר טועמים את פרי הביכורים שלו, שכן בינינו נהרסו כבר המחיצות בין יהודי לערבי, ואנו מוצאים לב אחד, שפה אחת ותקוה אחת עם כל ערבי שקיבל על עצמו, גם הוא, את עולו של ישוע המשיח, כמו שכתוב בברית החדשה: "על כן זכרו כי אם מתחילה, הגויים, הנקראים ערלים בפי היהודים, הייתם בעת ההיא בלי משיח, נכרים לעדת ישראל וזרים לבריתות ההבטחה, בין תקוה ובאין לכם אלהים בעולם; ועתה בישוע המשיח אתם הרחוקים מאז הייתם קרובים בדם המשיח, כי הוא שלומנו אשר עשה השניים אחד והרס מחיצת הגדר... ויעש שלום" (אל האפסיים, ב' 11-15).

מכתבים ייעונו
ת.ד. 2234, רמת-גן

ירובעל

* יהודי משיחי הוא יהודי הרואה בישוע מנצרת ובברית החדשה את הביטוי המלא ביותר של מהות היהדות.

במדינה

דרכי אדם

ילדות לפני

ואחרי האונס

בספריה המרכזית של אוניברסיטת תל-אביב מוצגת בימים אלה תערוכה מיוחדת במינה: רישומים של תלמידי הפקולטה למשפטים, יעקב גילדור.

לכאורה, ליעקב כל הנתונים להיות מאושר: בעשרים ושלש שנותיו הספיק כבר לשרת בצה"ל, ובמשך השרות הצבאי, ולמרות תפקידו הקשה כחובש מוטס, הספיק לגמור שתי שנות לימודים, כשהשנה הוא מסיים את לימודיו. זוהי לו התערוכה הריבועית בשלוש שנים, יכול כלל לא מבור-טל. הוא מוקף, לדבריו, באנשים שאוהבים אותו, הורים וחברה, ולא חסר לו שום דבר גם בחייו החומריים.



גילדור ויצירה
אדם מחובר לחיה

בלי כחל ושרק. מה יכול אדם לבקש יותר מזה? מדוע בכל זאת אינו מרוצה? ילדות לפני האונס — ילדות אחרי האונס — אדם מחובר לחיה כששניהם נוגסים זה בזה — דמויות עלובות ומכוערות מתנוגות אהבים בצורה דוחה — אמהות וטולדות יצר אימהי מחזקות בעוללן בלי רצון ובלי אהבה — בקיצור, עולם שאין חשק לומר לו בוקר טוב.

"קשה לאמן צעיר למצוא את מקומו ב'ארץ' מסביר יעקב, המודה — בלי כחל ושרק, שהוא מכין לו את המשפטים כי אמצעי עזר להשיג מטרה אחרת, כמיסלט כלכלי אם לא יצליח להיות אמן ממדונה ראשונה. "כי אני אדם מעשי, אני רואה מה עובר על צייר שצריך לשלם שכר-דירה של אלפי לירות לגלריה כדי שיוכל להציג בה. בקיצור — אני מאמין שבני אדם הם חיות.

משפט

אכול ושטה —

ואל תשלם

יוסף רכט הרגיש את הרעב מקרוב כי קיבתו. כדי להתגבר על הרגשה לא סימפטיקה זו, סר לבית-קפה ברחוב בלפור בבתי-ים עירו, חיסל בתיאבון כריך עם קוקה-קולה, קינה בספל קפה חם, קם ויצא.

לבעל בית-הקפה שעצרו והזכירו לו כי ה' מוסד שלו איננו בית-תמחוי, ענה רכט ב'ישראל אופייני: "אני לא משלם, אני". כשהתעקש בעל בית-הקפה על הפרט ה' קטן הזה, הגיב רכט כמקובל בתיכונים עם נודניקים: פרץ בשאגות והפך על פניו את מרבית הריהוט במקום.

תבטיח להיות ליד טוב. בעל בית-הקפה הלך למשטרה, וזו באה אצל רכט תוך 24 שעות. בפני השופטת עדנה שקצי גילה התובע, כי מעשהו דגן של רכט, מינהג של קבע הוא עימו מימים ימימה. פשוט יש לו התנגדות עמוקה לשלם עבור ישיבה בבית-קפה. למרות זאת, הבהיר ה' תובע כי המשטרה מוכנה להסכים לשיחרורו רכט רכט — בתנאי שלא יחזור למינהגו. רכט, כמו כלום, הבטיח, והשופטת, כמו כלום, שיחררה אותו.

עיריית תל-אביב-יפו
האגף לתרבות, לנוער ולספורט

בית ציוני אמריקה
מחלקת התרבות

עשור לתערוכה הארצית של ציירים ופסלים חובבים

התערוכה תתקיים בבית ציוני אמריקה, מה-18.4.71 עד ה-25.17.71
קבלת מוצאים: 15.3.71-1 בין השעות: 17.00-20.30
(פרט ליום ששי ושבת)

בדבר פרטים נוספים, נא לפנות
למודיעין ב.צ.א. או טל' 259341-4



דרכי אדם

מיהי

הגרושה המגורשת?

גבר במיטב שנותיו המגרש מעליו את אשתו כדי להתחתן עם התיבה אחרת — זו היה הדימוי שעלה אוטומאטית בראשו של כל מי שקרא על פרשת הבעל הכהן, שקיבל היתר מרבני ישראל להשליך את אשתו בלי לשלם לה כל פיצוי, להתחתן עם אלוכלתו החדשה. הסיבה: אשתו הייתה גרושה, ומשום כך אסורה על כהן.

הרבני די את החיים. המציאות, מס' חבר, עלתה על הדמיון הפרוע ביותר. הן גבר הסוער, מתברר, איננו כלל אביר צעיר: אשתו, לאה כהנא, תושבת קריית הים, הינה יהודיה קשישה כבת שישים, ששערה כולו כסף. "הרבנים הרסו לי את החיים", אמרה השבוע במרירות בלתי נוסתות. "אחרי עשרים שנות נישואין, הם נזרשו לבעלי אליעזר לעזוב אותי בלי שום זכויות וללכת עם אשה אחרת. ובגיל שלנו, אם המדינה הזאת מרשה דברים כאלה, אז אני לא יודעת למה כבר לחכות."

שדרות

"הושיעו, אנסו אותי."

"מתי?"

"לפני עשר שנים."

קשה היה, בשבוע שעבר בבית-הדין המחוזי ליחס-עבודה בבאר-שבע, שלא להיזכר באותה בדיחה על הגברת הכבודה ש' המיעה כל עוד נפשה בה לתחת המשטרה, התלונה על אונס — שאירע לפני עשר שנים. הפרשה, שנגולה בפני כבוד השופט

"להתראות בשמיים, אמא!"



כאשר סיימה את הקורס, וכתה בבירכתה הבלתי-מסוייגת של האם. ועתה, לא נותר לאם ובתה אלא לצפות לחוויה המשלימה: לטוס יחד באותה טיסה. שכן עד היום, לא סידרה להן אל-על טיסה משותפת, והדיילת הטירונית רחל אני גיל עדיין מצפה להתראות עם אמא בי שמיים.

למרות ההילה, עבודה זהבה די קשה כל השנים כדי לגדל את הבת. נחמה כלשהי מצאה בעובדה שגם החבר שלה, אפרים שוץ, היה מהבראגניה. דייל ומדריך דיילים. בתוכו גם קשה, היה לפחות עם מי דבר. ליה אנחה. יחד עם זאת, כאשר התברר כי הבת החליטה סופית, לא עמדה זהבה בדרכה.

בתכר היטב בשתי החתיכות הן מופיעות בתמונות אלו. הסתכל היטב, ועכשיו סלק עיניך מהן. לידעתן, אלו הן אמא ובתה. לא אל תחזיר עיניך לתמונה. נסה עכשיו להחליט מי האם ומי הבת. לא הצלחת, נכון? אוקיי, אתה יכול לי שור עיניך בהן מחדש. בתמונה העליונה, האם היא משמאל. בתמונה משמאל, החתירה כה הבלונדית משמאל, היא הבת. לבת קוראים רחל אנגיל, והאמה זהבה. רחל היא בת 20, זהבה בת 38. יחדיו הן עשו היסטוריה: הן האם והבת היחידות בעולם המשרתות כדיילות-אוויר יחידות.

★

הבה היא אחת מארבע הדיילות הראשונות של אל-על. כיום היא טסה כי דיילת רק מדי פעם, משמשת לרוב כי בוחנת דיילות, כאשר הן מסיימות את הקורס שלהן. את בתה שלה היא מסרה לבהינה, כאשר זו סיימה את הקורס לפני שבועיים, לידו בוחנת אחרת. אבל כאשר עמדה הילדה בבחינה בהצלחה, עמדה לה האם הגאה את כנפי הדיילת במרדיות. זהבה נפרדה מאביה של רחל לפני 17 שנה, כאשר רחל היתה בת שלוש. מזה 12 שנה שהיא עובדת באל-על, ובמשך שנים אלו הפכה לאחת הדמויות המפורסמות בחברה. לכל קונגרס מיקצועי, או חנוכה סניף חדש — שולחים את זהבה.

★

והנה שאפה להיות כמו אמא כבר מילדות. תמיד היתה מתחפשת לדיילת, וחולמת על זה בהקץ. אמה לא התפעלה במיוחד, ביועצה שלצד הוזהר והברק קיימת גם העבודה הקשה.



מתלוננת טריקי — ז' נסיון למעשה מגונה



— יפרח וטריקי

לפני 14 שנים

מנחם גולדברג, אמנם לא נגעה באונס, אלא סתם בניסיון למעשה מגונה, וזה קרה לפני 14 שנה. לא עשר — אבל בכל זאת. מעשים נכזיבים. בפני השופט ושני

לשפת-הים בג'יפ. כבוד בית-הדין הסביר לתובעת כי היא חייבת להסביר את עצמה. חייבת, חייבת — אין מה לעשות. מרסלה ביקשה שבעלה לא יהיה נוכח בי אולם, ואז סיפרה כי יום אחד לקח אותה יפרח לאשקלון בג'יפ שלו, המשיך הלאה לשפת-הים. ושם ניסה לעשות איתה מעשה מגונה.

כל זה קרה ב-1956, ומאז לא גילתה את הדבר לאיש. הסיבה, לדבריה: כדי שלא לעורר את חמת בעלה, וכן בגלל איומי יפרח להזיק לה ולמשפחתה אם תדבר. **תוכיחי את צירקתך.** בעדותו שלו, בשבועה גם כן, הכחיש יפרח את סיפורה של מרסלה, טען כי הוא דמוי מראשיתו

ועד סופו המגונים. מרסלה, מצידה, נכנסה לים של צרות מגונות, בעקבות ההכרח-בלייגונה של בית-הדין לגלות את המעשה המגונה. כאשר שמע בעלה את הסיפור, קיבל התקפת עצבים, סירב להרשות לה להיכנס הביתה, נעתר רק לאחר הפצרות מרובות, תבע ממנה להוכיח את צידקתה. מאחר שמרסלה לא ידעה איך בריוק עליה להוכיח את צידקתה, פנתה במצוקתה לבית-הדין הרבני, ביקשה לזמן אותה ואת בעלה — אלי יצ' ליחו הרבנים להחזיר לה את כבודה בתור אשה הגונה שאינה אסורה על בעלה, בשל אותו עסק מגונה מלפני 14 שנה רחמנא ליצלן.

הכנסת אינה "מקום עבודה"!

אורי אבנרי: אתה יכול לקרוא זאת עבודה קבלנית, בפירוש.

יש משהו צורם

נתנו לאדם תפקיד מסוים, ויש לשלם עבור מילוי התפקיד. הוא לא עובד-מדינה.

התעוררה השאלה של יושב-ראש הוועד דות. עובדה היא שיושבי-ראש הוועדות עובדים יותר מאשר רוב חברי-הכנסת ה-אחרים. חברי-הכנסת קרגמן, שאינו נימנה עם ידידי האישיים, אין ספק שהוא עובד יותר מאשר כמעט כל שאר חברי-הכנסת. אני רוצה שיקבל תשלום יותר גבוה. איני רוצה שיקבל תשלום עבור תפקידו כיושב-ראש הוועדה. זוהי הצעה פסולה לחלוטין, לשלם ליושבי-ראש הוועדה מפני שהוא יושב-ראש הוועדה. אם נקבל את הרעיון של תשלום עבור כמות העבודה, עבור יחידת עבודה, ממילא תיפתר גם בעיה זו.

יש משהו צורם בכך, שחברי-כנסת, שרואים אותם אפס פעמים בחודש, מקבלים את אותו השכר כמו חברי-הכנסת קרגמן, הנמצא כאן כל יום מבוקר עד ערב. ה"דבר פגום.

הצעתי את הצעתי עוד בימי הראשונים בכנסת הקודמת, בצורה שהרגיזה או חברי-כנסת רבים. היום אני מנסה זאת בצורה שאיננה מרגיזה כל כך.

אני רוצה להציע עקרון של תש"לום עבור עבודה, תשלום שלא ייקרא משכורת ולא אש"ל, כי אם תשלום לחברי-כנסת עבור מילוי התפקיד שהוטל עליהם עלידי ה-ציבור.

זה יכול להיות בעתיד — אם תתקבל הצ"עת השר אלון — אולי חמש שנים. ה"ציבור מטיל על חברי-הכנסת תפקיד מסוים לתקופה מסוימת, והנבחר זכאי לקבל תש"לום עבור מאמציו בתקופה זו. אם לא יהיה תשלום הוגן, לא יוכלו אנשים חסרי-אמצעים להיבחר לכנסת.

התשלום המשתלם היום לחברי-הכנסת מתחלק לשני סוגים: (א) המשכורת, הדר"מה לכל משכורת אחרת של עובדי מדינה; (ב) מה שקרוי לדעתי בצורה לא נכונה, אש"ל. הייתי מציע לבטל את המושג הזה, כי הוא מרגיז בצדק את אזרחי המדינה. אם אין לאזרח אחר אש"ל בגובה כזה, משיחור ממשי-הכנסת, הוא לא צריך להיות כזה גם לחברי-הכנסת.

אבל מה שמשתלם פה, זה לא אש"ל. צריך לנתק זאת מן המושג אש"ל.

משלמים לחברי-הכנסת עבור ימים של עבודה. הייתי מציע ל"בטל בכלל את המשכורת הקבוי"עה של חברי-הכנסת, ולשלם להם רק תשלום עבור ימים או סוגים של עבודה.

ישראל ישעיהו-שרעבי: אולי פ"י נאומים?

אורי אבנרי: איני רוצה לקבל את השכר הגבוה ביותר בכנסת לכן איני מציע לשלם לא לפי נאומים, ולא לפי קריאות-ביניים.

יגאל הורוביץ: גם עבודה בוועדות?

אורי אבנרי: עבור הכל!
יהונתן יפרה: זאת אומרת, עבודה קבלנית.

ה"יבוסל הגיור בווינה?"

אמרת, בין השאר, כי ידוע לי ממקור מהימן שהרבנים שיצאו לווינה גמרו אומר לפסול את הגיורים האלה. על כך מצא ל"נכון חברי-הכנסת יצחק רפאל לומר: "אתה יודע שזה שקר".

היום התפרסם בעיתון ידיעות אחרונות דו"ח על ישיבת הרבנות הראשית בירוש"ל, ובו נאמר בפירוש ששני הרבנים, שחרו מוינה, אכן פסלו את הגיור שם. אני רואה בקריאות-הגנאי של חברי-הכנסת סת רפאל פגיעה והכשלה, שכל משרתן ל"הסיח את הדעת מן הבעיה הממשית ה"עומדת בפנינו, ואני מוצא לנכון לשוב ול"זהיר את הממשלה ואת המפד"ל לכל ייכוננו לחוקים קנאים, ויעשו עלידי כך פלסטר את חוקי-השבות.

מכל מקום, ההגינות המינימלית מחייבת את חברי-הכנסת רפאל להתנצל על השמ"צותיו.

ש"לום כהן חזר השבוע אל פרשת גיור-ויינינה, במסגרת הודעה אישית שמסר מעל הדוכן:
ש"לום כהן: בדיון על משרד הקלי"טה, בשבוע שעבר, הזהרתי מפני האפשר"רות כי ועדת הרבנים, שנשלחה לווינה, ע"י מדת לפסול את הגיורים שנעשו שם. חברי-הכנסת יצחק רפאל מצא לנכון לק"רוא לעומת: "אתה סתם מדבר דברי הבל ושטות והסתה... סתם דברי השמצה זו"לם... זו הסתה שפלה..." ודברים אחר"רים ברוח זו.

כאשר הביאה הממשלה את התיקון ל"חוקי-השבות, נקבע בפירוש כי כל גיור ה"מבוע בחוקי-לארץ יוכר בישראל לצור"חזק זה. מכאן שהתנגדותי לפסילת הגיור, שנעשה בווינה, אינה מטעמים דתיים, כי אם מפני שיש בה הפרת ההבטחה הכל"לה בחוקי-השבות.

יחדלו לתרום כסף, וממשלת ארצות-הב"רית לא תעניק מענקים כה גדולים. לכל המסע הזה אני הייתי משיב במשפט אחד: שום קשיים, שום לבטים משקיים, שום פיקפוקים כלכליים, אינם שקולים כנגד חייבים של 100, של 10, של חייל אחד. **ש"לום תמונה כלכלית אינה יכולה להיות כה שחורה וכה קודרת כמו תמונת צעיר אחד במפגרת שחורה.**

על כן, אין לראות בשלום סכנה, כי אם שורה של אתגרים אדירים לאדם ולמשק הישראליים — אתגרים שיש להכין להם כבר היום את המענה. כי בבוא השלום ייפתחו שערי העלייה מברית-המועצות, ו"יגבר הדחף של יהודי ארצות-הברית לעלות. היום אנו עומדים במליון השלישי; ב"בו השלום נקלוט את המליון הרביעי.

איוה אתגר, איוה סיכוי גדול יותר יכול להיות למדינת ישראל?

בבוא השלום נצטרך גם לעזור בפיתרון בעיית הפליטים הער"ביים ושיקומם. איוה אתגר נאה יותר יכול להיות לעם של פל"י, טים, שבצעמו שיקם את שרידיו מהריסות השואה?

בבוא השלום יעמוד מולנו עולם ערבי גדול, ובידינו ההכרעה אם הגבול המפריד אותנו יחול להיות גבול של שינאה ואש, או הפתח מעבר לסחורה, ליועצים ולירידים. על האתגרים האלה אנו דורשים מכל ממי שלת ישראל להשיב. וממשרד-האוצר אנו מצפים כי יכשיר את עצמו לתת את ה"מענה בבוא המועד, ולהכשיר את הכלים כבר היום.

רק לעיתים רחוקות דנה הכנסת בגלוי על משכורת חבריה. השבוע, בעיקבות הצעת-חוק שנועדה למסור את קביעת תוספת-ההוותק ותוספת-המשפחה של חברי-הכנסת לוועדה סגורה, ניתנה לנו ההזדמנות לקבוע כמה עקרונות בעניין זה.

סיעתנו הצביעה נגד הצעת-החוק, ותוך כדי כך הביע אורי אבנרי תפיסה עקרו"נית לגבי נועוד חברי-הכנסת:

אורי אבנרי: אני רוצה לומר כמה מילים לא כדי להטיף מוסר, כפי שלפעמים מאשימים אותי כאן, אלא כדי לפתח דרך מחשבה מסוימת, שאולי, לאחר מחשבה

הצעת-החוק שלפנינו, הקובעת שהדברים ייקבעו בוועדה. כדי להסיר כל ספק מלכתחילה, אני רוצה לומר שני דברים:

(א) אני בעד תשלום גבוה ל"חברי-הכנסת;

(ב) אני סבור שהתשלום הקייב לחברי הכנסת הוא נמוך.

יש לפני קטע על שכר חברי פרלמנטים בעולם. העובדות הן מלפני שנתיים. חבר הסינאט האמריקני קיבל 12 אלף לירות יש"ר ראליות בחודש; חבר הפרלמנט הבריטי קי"בל 2,300 ל"י לחודש; חבר הפרלמנט ה"איטלקי כ-5,000 ל"י לחודש. ברור שהשכר המשתלם לחברי-הכנסת בישראל הוא מן ה"נמוכים ביותר בעולם כולו.

עבודה בקבלנות

אם כן, על מה אני מערער? אני מערער על תפיסה יסודית. חברי-כנסת קרגמן כתב מאמר, בו אמר שהכנסת היא "מקום עבודה".

זאת אני שולל. בעיני הכנסת אינה מקום-עבודה. הכנסת היא תפקיד ציבורי.

נדמה כאילו זה ויכוח על מילים, אבל גובעת מזה גישה מסוימת לגבי התשלום. אם הכנסת היא מקום-עבודה, כי אז נכון מה שאמר חברי-הכנסת בדר, שאנחנו עוב"די-מדינה, ומגיע לנו התשלום כמו לעובדי מדינה. אבל אני שולל את כל המיבנה הזה לגבי שכר חברי-הכנסת.

איננו "עובדי מדינה"! בפירוש לא! אנחנו אנשים שציבורי-הבחר"רים הטיל עליהם תפקיד מסוים לזמן מסוים.

זה יכול להיות ארבע שנים, זה יכול להיות בכנסת הנוכחית פחות משנתיים,

* היה זה רמז לאפשרות של עריית בחירות חדשות השנה, בגלל ההחלטה על נסיגה.

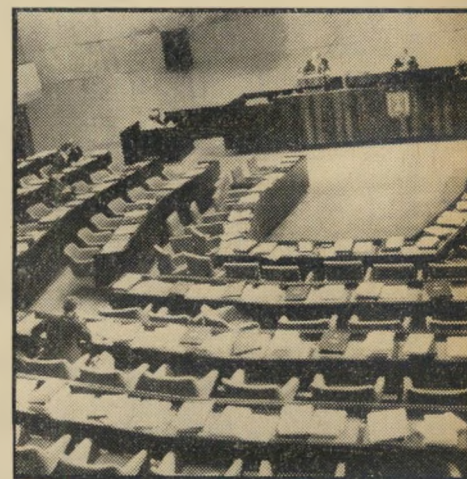
טלאי על גבי טלאי

אין טעם להתייחס לפרט זה או אחר, לה"ציע תיקון זה או אחר. יש לשנות את השיטה כולה; להקים מיבנה חדש במקום הבניין הגרוטסקי הקיים כעת. אולי מיבנה שיבטיח כי במקום שיטת המיסוי הנוכחית — שהיא שיטה גם של העלמת הכנסות, גם גניבה מן המס, וגם פגיעה בתמריץ ל"יציר — תבוא שיטת מיסוי שתקבע גור"מה בסיסית של רמת-חיים מינימלית.

מי שמשתכר כדי הנורמה, לא ישלם מס, ומוי שמשתכר מתחת לנורמה, יקבל השלמה להכנסתו.

כלים לשלום

לאחר מכן עבר שלום כהן לדון על הבעיות הכלכליות הכרוכות במעבר מ"מלחמה לשלום. בין השאר אמר: **שלום כהן:** ... לשלום הזה עלינו להיכון. לשלום הזה על משרד-האוצר ל"חשל את הכלים המשקיים והתקציביים. נשמעו פה ושם קריאות-אהרה, כמעט בהלה: השלום בשער! הן ודאי ילכו ויג"ברו, כאילו זו סכנה. כבר נכתבו מאמ"רים המסבירים כמה קשה יהיה המעבר מ"משק מלחמה למשק שלום. יהיו מובטלים, התוצרת שלנו לא תתחור לשוק חוץ, יצ"טרך להוריד את רמת-המחיה, יהודי העולם



משכורת לכסאות דיקים?

שנייה, תתקבל גם על דעתם של חברי-כנסת אחרים.

הדיון צריך להיות גלוי!

אני חושב שיש לקדם בכרחה את הדיון הגלוי במליאה, כי אני חושב שהדברים האלה חייבים להתברר לעיני הציבור.

אם נכון שהכנסת צריכה לקבוע לעצמה את המשכורת, כי אז יש לדרוש שהכנסת תנהל את הדיון בכך בגלוי, לעיני כל, בלי צנ"י עות, ותוך בירור הדברים.

רק בגלל סיבה זו בלבד אפשר לשלול את

בוויכוח על משרד-האוצר פתח שלום כהן בביקורת על שיטת-המיסים הנה"יגה בארץ, והשמיע את הביקורת שה"גבשה אצל כלכלני תנועתנו:

שלום כהן: צורת הגשת התקציב ה"נוכחי לכנסת, ותוכנו, מהתים גם עלבין וגם זילזול בכנסת. אנו מתבקשים לאשר לממשלה שימוש ב"למעלה מ-60% של ההכנסה הלאומית, בלי שהוגשו לנו מיספר נתוני-יסוד, המקובלים בכל חברה מיסחרית רגילה; בלי שהוגשו לנו סיכומי השנה הקודמת, וכשנעסיפי הכ"גסה גדולים, כמו מיליון מבולבלים ומוס"וים בכוננה; כשהבטחות-סרק על הקפאת המיסים מכסות בקושי את הכוננה הבור"רה בתקציב לגנוס יותר ויותר מהכנסתו של האזרח.

התקציב המוצע הוא המשך הגיוני של שיטת הטלאי-על-גבי-טלאי, הנהוגה באוצר מאז קיימת מדינת ישראל. שיטה זו הביאה אותנו למצב, בו גובה המיסים הוא אחד הגורמים העיקריים ליוקר הייצור והשירותים, ומדי שנה נדרשים אנו להעלות עוד יותר את המיסים, כדי לעמוד ביוקר שגורם עלידי עצם המיסים שאנו נדרשים להטילם (מעניקים, למשל, סובסידיות לבשר המיובא כדי לכסות, בין השאר, את המכס הגבוה שהאוצר מטיל על הבשר הזה). השיטה כולה, המלאה אבסורדים, פסולה.

למה את משלמת כל-כך הרבה בשביל המזון?

מפני שבמשרד האחראי אין שום ייצוג לצרכנים!

ליך בשר-בקר, המיובא מחוץ לארץ. נערכו תחשיבים, ומשרד החקלאות הגיע למסקנה שאמנם מבחינת ההוצאה למטבח חוץ כדאי למשק להחליף בשר מיובא במיטפוא מיובא, ול- ייצר כאן מיטפוא זה בשר-עוף ובשר-הודים. אך הדבר אינו כדאי לחקלאים במערכת המחירים הקיימת. הבשר הי מיובא זול בשוק הקמעונאי, מסופק בכל כמות נדרשת, ואינו מניח למחירי העוף לעלות.

הסבר זה ניתן על-ידי אנשים בשם משרד החקלאות, שהם עצמם בעלי משקים המייצגים רבים בשר עוף.

הם לא טרחו להסביר למה במחירים הקיימים היה כדאי לחקלאי ישראלי לייצר בשנת תשל"ל למעלה מ-100 אלף טונות בשר-עוף, ולמה הדבר נעשה לבלתי-כדאי כאשר יש לייצר עוד 15 אלף טון?

בשלב ראשון דחה האוצר את תביעת החקלאים לייקר את הבשר הקפוא. תוכנית ההרחבה של הלול הוכנסה, איפוא, למקרה.

כעבור כמה חודשים, כאשר התברר שצריכת הבשר הי קפוא המיובא מרקיעה שחקים, ומגיעה ל-40 אלף טון ל- שנה, שעה שמחירי בחוץ-לארץ עולים אף הם בהתמדה — השתנתה גישת האוצר.

הממשלה ייקרה את מחיר הבשר הקפוא — כמוכרן לאחר שעבר החודש האחרון הקובע את תוספת הירק לשנת 1971.

כתוצאה מייקור הבשר לסיווגים בערך בשליש, קפץ הי מחיר הקמעונאי ב-50% ויותר.

בשר הבקר הקפוא שהיה מיוצר עממי בי משך שנים רבות, הפך בן-לילה למצרך של מותרות.

בינאר 1971 ירדה צריכתו ב-30%. עקרת הבית הישראלית רצתה לעבור לסוגי בשר זולים יותר, וניסתה לקנות עופות ובשר הודי. אולם היא נאלצה ללמוד פרק בכלכלה מדינית: עם עליית מחיר הבשר הקפוא, עלה גם מחיר העופות. תר- גגולי הודו, שנמכרו עוד לפני חודשים במחיר של 2.30 לירות לק"ג חי בסיטונות, נמכרים עכשיו ב-3.80 לירות, לשמחתם של בעלי המשקים, כמוכרן, ולשמחתם של הסוחרים, המרוויחים יותר ככל שהמחיר עולה.

רק עקרת-הבית צריכה עכשיו לשלם עבור שניצל הודו מחיר העזיה עי מחיר בשר הבקר הטרי לפני חודשים בלבד.

משרד-החקלאות מבטיח שבעוד כמה חודשים יהיה טוב, וכמויות יותר גדולות של עופות יגיעו לשווקים. בינתיים מנסה מועצת הלול להגדיל עוד יותר את הדרשה לבשר עוף שאיננו, על-ידי מודעות בעיתונות.

אלמלא נעשה כל הדבר הזה על-ידי אנשים שהם סוציאליסטים וחלוצי מעמד הפועלים, היינו אומרים שזו התנהגות טיפוסית למזנו פוליטיים-קפיטליסטיים.

גם בצל

מועצת הלול אינה בודה בעניין זה.

מועצת הירקות לא איחסנה השנה בצל בי מידה מספקת כדי שמספר משקים בערבה ירוויחו יותר — הם הספקים הבלעדיים של בצל בעונת החורף.

המחסנים, השייכים לתנובה ההסתדרותית והסוציאליסטית, ריקים זה מזמן, אך היה מי שדאג להשתוק את העניין עד שהיה מאוחר את הבעיה על-ידי ייבוא.

בינתיים עלה מחיר הבצל הקמעונאי ללירה וחצי ולמעלה מזה.

היו"ר שלמה רוזן: האם יש לך עוד סיפור רים רבים מסוג זה? אתה יכול לפרסם אותם בעיתון. אבקש לסיים.

אורי אבנרי: לפי הוראת היושב-ראש אני אפסח על מועצת הכותנה ועל שאר המועצות, אם כי יש לי פה חומר למכביר על המועצות האלה. אני רואה שתבירי-הכנסת החקלאים רגישים לביקורת.

יהונתן יפרה: לפי דברך כדאי מאד לגדל בצל — מדוע אינך עושה זאת?

ייצוג הולם לצרכנים!

אורי אבנרי: אינני בא לפגוע בהכנסות החקלאים. שום אדם סביר לא ירצה שרמת ההכנסות שלו תהיה ירודה מזו של בעלי מיקצועות אחרים באוכלוסיה.

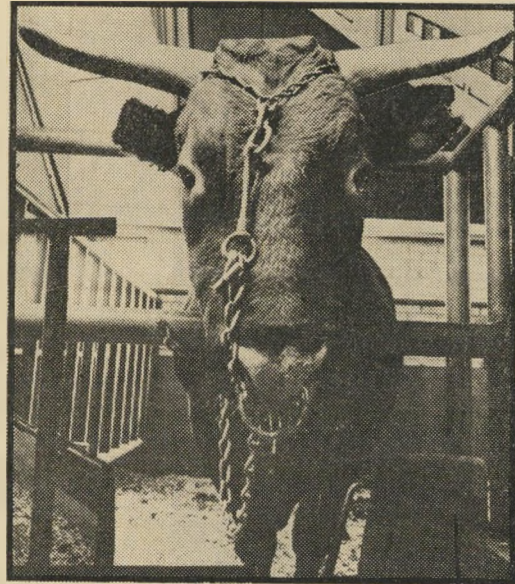
אני רוצה לאתר את מוקד הביקורת שלי: לא יתכן שבמשרד האחראי לחקלאות, יהיה כל השלטון בידי החקלאים, ואין ייצוג מתאים לצרכנים.

משרד-המסחר והתעשייה אינו בידי הסוחרים ולא בידי התעשיינים. גם משרדים אחרים אינם נתונים באופן בל- עדי בידי אינטרסנטים ישרים. היינו רוצים שבמשרד החקלאות ובמועצת-הייצור השונות של המשרד יהיה ייצוג נאות לציבור הצרכנים.

כל ייצור הלול מתוכנן ויש מיכסות ייצור כדי למנוע עודפים בשוק.

בשנה שעברה נתקל התיכנון בבעיה קטנה — כמות מסוימת של ביצי-הגירה לעופות לבשר הוכנה למישלוח לחוץ-לארץ, אולם ההזמנה בוטלה ברגע האחרון.

המועצה נתנה להכנים ביצים אלה למדגרות, לשימוש



הכרה הקדושה ביותר

מקומי, וכתוצאה מכך היתה הצפה של השוק בנובמבר וב- דצמבר בבשר-עוף.

יצחק גולן: האם אתה מאמין שבגלל זה היתה הצפה של בשר-עוף? אורי אבנרי: תשמע הלאה.

לחקלאים היה מחיר מובטח, והם לא יכלו להפסיד דבר. ממשלת ישראל — כלומר משלה-המיסים — הכניסה לכיסו המשקים, המייצרים בשר-עוף, תוך חודש וחצי למעלה מ- 5.5 מיליון לירות סובסידיות.

השמרת ביצי הדגירה היתה עולה בערך 20% מסכום זה, אך אז המשקים, וביניהם משקי הצמרת של משרד-החקלאות, לא היו יכולים להרוויח.

הצרכנים לא נהנו מהמחירים הנולים של העופות העודפים. משרד-החקלאות אינו עוסק כימעת בשיווק או בהסדרתו, ואיש לא דאג לפירוק הקרטל של סוחר-העופות, שי החזיק את המחירים באופן מלאכותי ברמה הגבוהה של תקופת החגים.

רק כאשר החלו גם המשקים סובלים מן העובדה שהסור חרים לא לקחו את כל כמות העופות, והיה צריך להמשיך ולהאכילם במשקים — התעורר משרד-החקלאות לפעולה. הועלה מחיר המינימום לגבי תשלום הסובסידיה, אך הדבר נעשה כאשר עודף העופות כבר הלך ופחת.

הפתרון הנורמלי למצב זה היה צריך להיות שחיתת העופות העודפים והקפאתם עד לי תקופה מאוחרת יותר. דבר זה לא ניתן היה להעשות, לדברי סגן המנהל הכללי של משרד- החקלאות, כי השוחדים והרכבים במשחטות העופות לא הסכימו לעבוד שעות נוספות!

סיפור של שניצל

בינתיים התכוננה שערוריה נוספת סביב מועצת הלול. עוד בקיץ שעבר ביקש משרד-האוצר ממשרד-החקלאות לבדוק באיזו מידה יוכל בשר-עוף, מייצור ישראלי, להח-

הדיונים על משרד-הממשלה הם משעממים, כביכול. אולם הכנסת ריק בהם כימעת לגמרי.

אין אפשר להכניס גם בהם היים. כך קרה כאשר השתתפו בוויכוח על משרד- החקלאות. עוררנו בו שתי סערות.

הראשונה באה כאשר דיברנו על בעיית הי- היאחזויות בשטחים המוחזקים. ניצלנו הזדמ- נות זו כדי להעלות את המיסמך שפורסם בגל- יון האחרון של "העולם הזה" בעניין ההתחיי- בות של ממשלת הליכוד הלאומי לנסיגה:

אורי אבנרי: רק באקראי דיבר שר-החקלאות על הי פעולה של משרדו בשטחים המוחזקים.

על הפעולה החיונית של משרדו בהדרכת החקלאים הי ערביים בשטחים המוחזקים נדמה לי שלא דיבר בכלל. תחת זאת הוכיח שעומדים להקים מרכז איזורי שני וישוב חקלאי נוסף ברמת-הגולן, ושבקרב עומדות לעלות על הי קרקע שתי האחזויות נוספות בביקעת-הירדן.

ואני שואל את עצמי: האם שר-החקלאות הכין את הי נאום הנה לפני חודשים או שלושה חודשים? האם הוא כל-כך עסוק בענייני החקלאות, שלא שם לב למה שקורה סביבנו?

האם לא שם לב לכך שאנו נמצאים בליבה של מהפכה? לשם מה עוסק היום משרד החקלאות בהקי- מת ישובים בשטחים המוחזקים, שאין שמין של סיכוי שיושאו בו בדינו בעתיד, לא רק כי עתיד הרחוק ואפילו לא בעתיד הקרוב?

אם שר-החקלאות רוצה להשקיע את כספי מדינת-ישראל במתן שי לעמיערב, בצורה של ישובים חקלאיים מוכנים בשבילם, וואי-לא לכלול זאת חודשים? האם הוא מה טעם להקים ישובים בשטחים ששר-הי- חקלאות יודע, וכולנו יודעים, שהם לא יהיו

בידי מדינת ישראל בעוד שנה-שנתיים? כאן באו חילופי-הדברים המוזכרים באגירת ראש-המערכת (ראה עמוד 2). לאחר מכן עברנו לדון בענייני החקלאות עצמם. וכאן התעוררה סערה גדולה יותר, שרק חלק קטן ממנה נקלט בפרוטוקול.

החומר הוכן על-ידי מומחי תנועתנו לחק- לאות, והוא הכיל עובדות יבשות. אבל אנשי הקיבוצים והמושבים בכנסת הגיבו בזעם בלתי- רגיל. מסתבר שמכל הפרות הקדושות בכנסת, הקדושה ביותר היא הפרה עצמה — החקל- אות:

החומר הוכן על-ידי מומחי תנועתנו לחק- לאות, והוא הכיל עובדות יבשות. אבל אנשי הקיבוצים והמושבים בכנסת הגיבו בזעם בלתי- רגיל. מסתבר שמכל הפרות הקדושות בכנסת, הקדושה ביותר היא הפרה עצמה — החקל- אות:

"משרד החקלאות" או "משרד החקלאים"

אורי אבנרי: משרד-החקלאות הוא המשרד היחיד שכמעט כל הילתו מורכבת מאינטרסנטים ישרים, דהיינו, מייצגים פעילים. הוא יותר "משרד-החקלאים" מאשר "משרד-החקלאות".

הדבר מבטיח אמנם מידה רבה של מיקצועיות, החסרה בהרבה משרדי ממשלה אחרים.

אך יחד עם זאת גורמת לקיפוח מתמיד של הרוב הגדול של האזרחים, שהם צרכנים.

למעשה, השתלטה קבוצה המהווה כ-8% של האוכלוסיה על אספקת המזון.

אני נמסר משרד-המסחר והתעשייה לעלית, לאמקור או לתעשייה האווירית, היו צועקים תמס. אולם בחקלאות — הדבר נראה כמוך מעצמו.

שר-החקלאות, המנהל הכללי, היועץ המדי- חד לשר, ומנהל אגף התיכנון — כולם חברי קיבוצים, שיש להם אינטרסים ישירים של חקלאים פעילים. סגן השר הוא חבר מושב, בעל משק.

יכולתי אפילו להוסיף כי גם יושב-ראש הישיבה הזאת שייך לסקטור הזה.

היו"ר שלמה רוזן: אני מבקש ממך לא לי טפל ביושב-ראש הישיבה, ואני קורא אותך לסדר. אורי אבנרי: אני אומר זאת ברוח טובה.

כבוד היושב-ראש, מצב זה גורם במישרין להעדרה של היצור, ושל האינטרסים שלו, על האינטרסים של הצרכן הרגיל.

הדבר נעשה באמצעות מועצת-הייצור, שבראשן עומד כימעת תמיד אחד החקלאים בעלי המישרות הממשלתיות, ושבהרכבן יש עדיפות מוחלטת ליצרנים החקלאיים. מועצות אלה יש להן מעמד מונופוליסטי בשוק הפנימי, בשטחים בהם הן פועלות.

כשיש להם ביצים...

אביא לכך כמה דוגמאות. אולי הבולטת ביותר היא זו של המועצה לייצור ולשיווק ביצים ועופות.

מועצה זו עובדת בשיתוף פעולה מלא עם משרד-החקל- אות, והמנהל הכללי של המשרד, שמסקר הוא בעל לול גדול, הוא גם היושב-ראש של המועצה הזאת. מנהלה, חבר מושב, גם לו אינטרסים ישירים בענף.



העוף

שערורית
איש "אל-על"
הסעירה את
דרום-אפריקה

100 000 ל"י

תמורת
חתונה!

האם הוטל חרם
על
דוגמניות העירום?